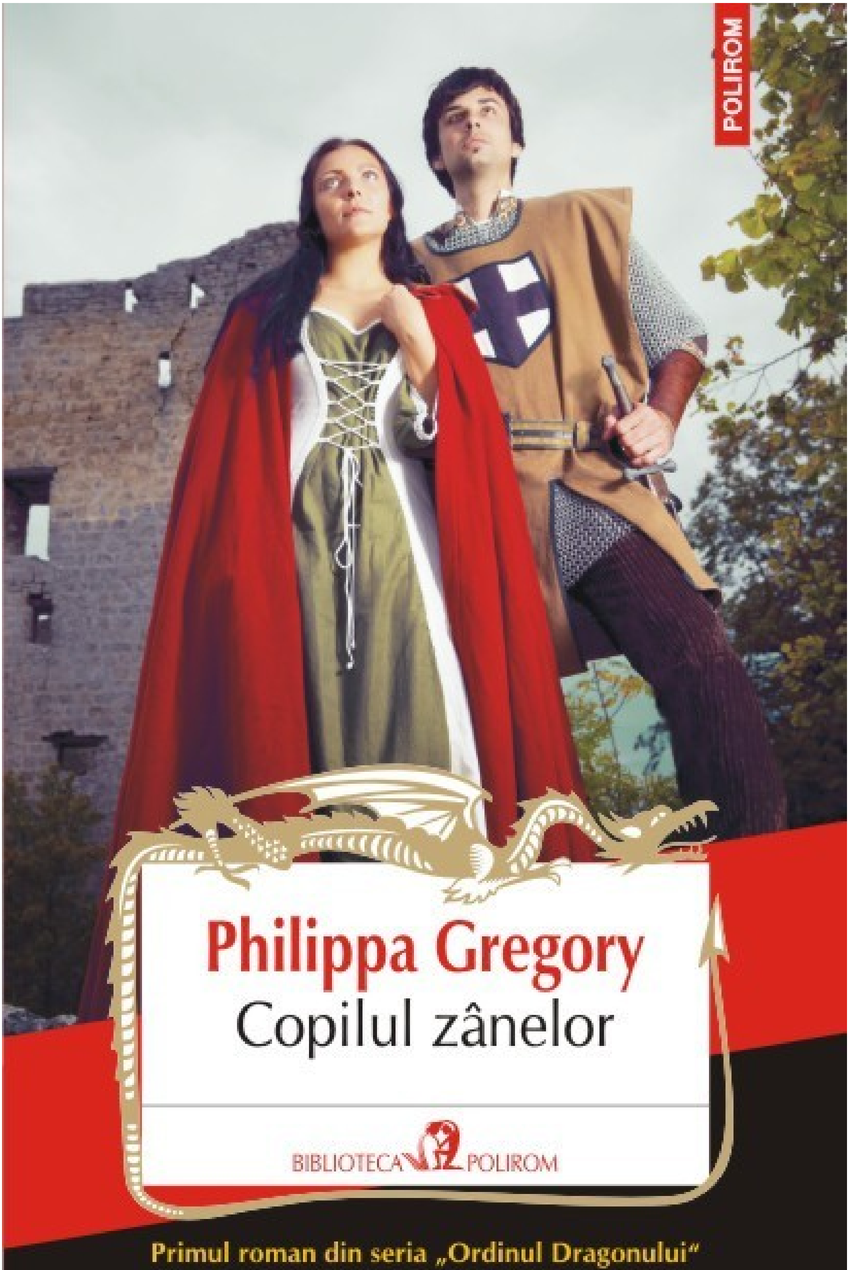

POLIROM
Philippa Gregory
Copilul zânelor
BIBLIOTECA POLIROM
Primul roman din seria „Ordinul Dragonului"

Ne aflăm în Italia anului 1453 şi toate semnele arată că se apropie sfârşitul lumii. Învinuit de erezie şi expulzat din mănăstirea sa, tânărul Luca Vero, în vârstă de şaptesprezece ani, este adus în rândurile sale de un ordin religios secret – Ordinul Dragonului – şi trimis să cerceteze răul ce s-a răspândit pe tot cuprinsul Europei. Isolda este o fată de şaptesprezece ani, închisă într-o mănăstire de propriul ei frate, ca să nu poată moşteni averea tatălui. Când maicile de aici încep să umble în somn şi să aibă viziuni ciudate, Isolda este acuzată de vrăjitorie, iar Luca, trimis să o cerceteze, o va ajuta în schimb să scape. Nevoiţi să se confrunte cu cele mai mari temeri ale lumii medievale – magia neagră, vârcolacii şi nebunia –, Luca şi Isolda pornesc în căutarea adevărului, a propriului lor destin şi a dragostei, aventurându-se într-o călătorie în lumea necunoscută, spre adevărata figură istorică ce apără graniţele creştinătăţii şi cuprinde secretele Ordinului Dragonului.

PHILIPPA GREGORY s-a născut în 1954, în Kenya, dar la scurt timp s-a mutat în Anglia împreună cu familia. A absolvit secţia de istorie a Universităţii din Sussex şi şi-a luat doctoratul în literatura secolului XVIII la Universitatea din Edinburgh. A lucrat o vreme ca jurnalist şi producător la radio BBC, însă pasiunea pentru istorie şi literatură a îndemnat-o să se dedice scrisului, publicând până acum peste douăzeci de romane. La Editura Polirom au apărut: *Surorile Boleyn* (2008), *Moştenirea Boleyn* (2009), *Regina albă* (2010), *Regina roşie* (2011), *Doamna apelor* (2012) şi *Fiica eminenţei cenuşii* (2013).

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu

Philippa Gregory, *Changeling*

Foto copertă: © istockphoto.com/nulipius; Miiisha/Depositphotos.com *www.polirom. ro*

Editura POLIROM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
GREGORY, PHILIPPA

Copilul zânelor/Philippa Gregory; trad. din lb. eng. de Luminiţa Gavrilă. — Iaşi: Polirom, 2013

ISBN prinţ: 978-973-46-3337-1
ISBN epub: 978-973-46-3578-8
ISBN PDF: 978-973-46-3579-5

I. Gavrilă, Luminiţa (trad.)

821.111-31135.1

Philippa Gregory
Copilul zânelor

Traducere din limba engleză
De Luminiţa Gavrilă

POLIROM
2013

CASTELUL SANT’ANGELO,

ROMA, IUNIE 1453

Bătăile puternice în uşă, ca nişte focuri de armă în urechile lui, l-au făcut să sară din somn. Tânărul şi-a căutat grăbit pumnalul ascuns sub pernă şi s-a dat jos din pat orbecăind desculţ pe podeaua îngheţată a celulei cu pereţi de piatră, îşi visase părinţii, casa părintească şi se trezise scrâşnind din dinţi şi cu inima împunsă de dor după tot ceea ce pierduse: casa, mama, vechea lui viaţă.

Bubuielile în uşă s-au auzit din nou, iar tânărul, ţinând pumnalul ascuns la spate, a tras zăvorul şi a crăpat puţin uşa să vadă cine este. În prag stătea o siluetă întunecată, cu pelerină şi glugă trasă pe cap, având de o parte şi de alta câte un bărbat înarmat până-n dinţi, fiecare cu câte o torţă aprinsă în mână. Unul dintre ei a ridicat torţa, ca lumina să cadă peste tânărul cu păr închis la culoare, dezbrăcat până la brâu şi doar în pantaloni, care clipea din ochii căprui pe sub bretonul castaniu. Avea în jur de şaptesprezece ani, un chip plăcut, ca de băieţandru, dar trup de tânăr călit cu muncă grea.

— Luca Vero?

— Da.

— Trebuie să vii cu mine.

Tânărul a părut că şovăie.

— Nu te prosti. Noi suntem trei, iar tu eşti

singur şi n-o să ne opreşti cu pumnalul pe care-l ţii ascuns la spate.

— Este un ordin, nu o rugăminte, a spus cu asprime în glas celălalt bărbat. Ai jurat supunere.

Luca jurase supunere faţă de mănăstirea lui, nu faţă de străinii aceştia, dar fusese alungat de acolo şi iată că acum trebuia să dea ascultare oricui îi poruncea. S-a întors şi s-a aşezat pe pat ca să-şi tragă cizmele în picioare, având grijă să strecoare pumnalul într-o teacă secretă, ascunsă în pielea moale a încălţărilor, a tras o cămaşă pe el, apoi şi-a aruncat pe umeri pelerina zdrenţuită de postav.

— Cine sunteţi? a întrebat el, apropiindu-se spre uşă fără prea mare tragere de inimă.

Bărbatul nu i-a răspuns, doar i-a întors spatele şi a luat-o înainte, în timp ce gărzile îl aşteptau pe coridor pe Luca, să iasă şi să-l urmeze.

— Unde mă duceţi?

Cele două gărzi şi-au luat locul fără să-i răspundă. Luca voia să-i întrebe dacă era cumva arestat, dacă urma să fie executat fulger, dar nu îndrăznea. Îi era teamă să pună o asemenea întrebare şi recunoştea în sinea lui că răspunsul îl îngrozea. De frică, se simţea lac de sudoare pe sub pelerina de postav, deşi aerul era îngheţat, iar pereţii de piatră erau reci şi umezi.

Ştia că se află în cea mai mare încurcătură din scurta lui viaţă. Nu mai departe de ieri, patru bărbaţi cu pelerine negre şi glugi trase pe cap îl luaseră de la mănăstire şi îl aduseseră aici, în

această temniţă, fără vreo explicaţie. Nu ştia unde se află şi nici din a cui poruncă. Nu ştia de ce ar putea fi acuzat. Nu ştia ce pedeapsă ar putea primi. Nu ştia dacă va fi bătut, torturat sau ucis.

— Vă conjur să vorbesc cu un preot, vreau să mă confesez… a zis el.

Nu i s-a dat nicio atenţie, doar a fost împins să meargă mai repede prin galeria îngustă, cu pardoseală din dale de piatră. Era linişte, iar uşile celulelor înşiruite de-o parte şi de alta erau închise. Nu-şi dădea seama dacă era o temniţă sau o mănăstire, în jur pluteau doar frig şi tăcere. Trecuse cu puţin de miezul nopţii, locul era cufundat în întuneric şi nu se simţea nicio mişcare. Călăuzele lui Luca au străbătut galeria fară să facă zgomot, au coborât treptele de piatră, au trecut printr-o sală imensă, apoi au coborât pe o mică scară în spirală, scufundându-se într-o beznă din ce în ce mai neagră, pe măsură ce aerul devenea din ce în ce mai rece.

— Aş vrea să ştiu unde mă duceţi, a insistat Luca, dar glasul îi tremura de frică.

Nimeni cu i-a răspuns; doar străjerul din spatele lui a venit ceva mai aproape de el.

În josul scării, Luca a văzut o mică arcadă şi o uşă grea de lemn. Bărbatul care mergea înaintea lor a scos din buzunar o cheie şi a descuiat, apoi i-a făcut semn lui Luca să între. Văzându-l că se codeşte, străjerul din spatele lui s-a apropiat de Luca, forţându-l cu statura sa masivă şi ameninţătoare să înainteze.

— Vă conjur… a spus Luca cu glasul sugrumat.

O îmbrâncitură zdravănă i-a dat avânt să treacă pragul şi, cu respiraţia tăiată, Luca s-a trezit pe marginea unui chei înalt şi îngust, de unde se vedea o barcă legănându-se jos, pe apa râului, şi ca prin ceaţă, în depărtare, malul celălalt. A simţit brusc cum îl ia cu ameţeală la gândul că oamenii aceia puteau la fel de bine să-l arunce de acolo, pe stâncile de sub ei, sau să-l conducă pe scările abrupte până la barcă.

Bărbatul din faţă a coborât sprinten pe treptele ude, a urcat în barcă şi i-a zis ceva barcagiului care stătea pe banchetă şi încerca să ţină micul vas pe loc, mişcând cu îndemânare dintr-o singură vâslă. Apoi s-a uitat îndărăt spre tânărul frumos, palid la chip.

— Vino, a poruncit el.

Luca n-a avut încotro. L-a urmat pe bărbat pe treptele lunecoase, s-a urcat cu greu în barcă şi s-a aşezat la prova. Barcagiul n-a mai aşteptat să urce şi gărzile, ci a întors barca în mijlocul râului şi s-au lăsat purtaţi de curenţi pe lângă zidurile oraşului. Luca îşi aţintise privirea în apa întunecată. Dacă s-ar arunca din barcă, apa l-ar purta la vale – ar putea să înoate în sensul curentului, să iasă la celălalt mal şi să scape. Dar apa curgea cu atâta repeziciune, încât se gândi că mai degrabă avea să se înece, asta dacă nu cumva veneau cu barca după el şi îl lăsau fără simţire, crăpându-i capul cu vâsla.

— Domnul meu, a zis el încercând să se arate

demn, puteţi să-mi spuneţi unde mergem?

— O să vezi cât de curând, a venit sec răspunsul.

Râul împrejmuia ca un şanţ masiv de apărare zidurile înalte ale Romei. Barcagiul se străduia să ţină micul vas cât mai la adăpostul zidurilor, ca să nu-i vadă santinelele de sus, apoi în faţa lor s-a ridicat umbra impunătoare a unui pod de piatră şi, chiar înainte să ajungă la el, Luca a zărit un grilaj încastrat în zid sub o arcadă de piatră. În timp ce barca se îndrepta lin spre intrare, grilajul s-a ridicat fără niciun zgomot şi, cu o singură mişcare exersată a vâslei, au pătruns cu barca într-o galerie luminată de torţe.

Luca a simţit cum îl străbate un fior de spaimă şi dintr-odată îi părea rău că n-a încercat să scape sărind în râu. Acolo aşteptau doisprezece oameni cu înfăţişare aspră care, în timp ce barcagiul ţinea de un belciug vechi, prins în perete, ca să stabilizeze barca, l-au tras pe Luca la mal şi l-au împins spre un coridor îngust. Luca mai degrabă simţea decât vedea pereţii groşi de piatră, de o parte şi de alta, podeaua netedă de lemn sub picioare şi îşi auzea propria respiraţie întretăiată de teamă, apoi s-au oprit în faţa unei uşi masive de lemn, au ciocănit o singură dată şi au aşteptat.

O voce dinăuntru a spus „Intră!”, iar străjerul a deschis uşa şi l-a împins pe Luca acolo. Tânărul a intrat şi a rămas în picioare, cu inima bubuind să-i spargă pieptul, clipind din ochi în lumina strălucitoare a zeci de lumânări, apoi a auzit uşa

închizându-se încet în spatele lui.

Înăuntru era un bărbat care stătea singur la o masă, având în faţă nişte hârtii. Purta mantie de catifea de un albastru atât de închis, încât părea aproape neagră, iar gluga îi ascundea complet chipul faţă de Luca, rămas în picioare în faţa mesei şi încercând să-şi stăpânească teama. Indiferent de ce se va întâmpla, s-a hotărât el, n-o să se umilească cerşind să fie lăsat în viaţă. Va găsi el curajul să înfrunte orice avea să se întâmple. N-o să se facă de ruşine nici pe sine, nici pe tatăl său cel dârz, smiorcăindu-se ca o fată.

— Te întrebi probabil de ce te afli aici, unde te afli şi cine sunt eu, a spus bărbatul. Am să-ţi spun. Dar mai întâi va trebui să-mi răspunzi la toate întrebările. Ai înţeles?

Luca a încuviinţat din cap.

— Nu trebuie să mă minţi. Viaţa ta e în joc şi n-ai de unde să ştii ce răspunsuri prefer să aud. Ai grijă să spui adevărul: ar fi o prostie din partea ta să mori pentru o minciună.

Luca a vrut să dea din cap că înţelege, dar şi-a dat seama că începuse să tremure.

— Eşti tu Luca Vero, novice la mănăstirea Sf. Xavier, intrat la mănăstire la vârsta de unsprezece ani? Eşti orfan de trei ani, de la vârsta de paisprezece ani, când părinţii tăi au murit?

— Părinţii mei au dispărut, a spus Luca. Şi-a dres vocea, apoi a continuat: Poate că n-au murit. Au fost luaţi ostatici în timpul unui atac al turcilor, dar nimeni nu i-a văzut ucişi. Nimeni nu ştie unde

sunt; dar poate că sunt încă în viaţă.

Inchizitorul a scris ceva pe o foaie de hârtie din faţă. Luca urmărea vârful penei negre în timp ce condeiul aluneca pe pagină.

— Aşa nădăjduieşti tu, a spus scurt bărbatul. Nădăjduieşti că ei sunt în viaţă şi că se vor întoarce la tine.

Vorbea ca şi când speranţa era cea mai mare prostie.

— Da.

— Ai fost crescut de fraţii de la mănăstire, ai depus jurământul ca să intri în ordinul lor şi, cu toate astea, te-ai dus la duhovnic, apoi la abate şi le-ai spus că relicva pe care o păstrează în mănăstire, un piron din Sfânta Cruce, este un fals.

Deşi monotonă, vocea suna destul de acuzator. Luca ştia că i se repeta erezia pe care o comisese. Şi mai ştia că singura pedeapsă pentru erezie era moartea.

— Eu n-am vrut să…

— De ce-ai spus că relicva este un fals?

Luca se uita în jos, la cizmele din picioare, la podeaua de lemn închis la culoare, la biroul masiv, la pereţii spoiţi cu var – la orice, numai la figura misterioasă a anchetatorului cu glasul domol nu.

— Îi voi cere iertare abatelui şi voi face penitenţă, a zis el. N-am vrut să săvârşesc o erezie. Martor mi-e bunul Dumnezeu că nu sunt un eretic. N-am vrut să fac nimic rău.

— Asta rămâne să judec eu, dacă eşti sau nu un eretic, însă am văzut oameni mai tineri decât

tine care au făcut şi au spus mai puţine decât tine, dar care tot au ajuns să strige îndurare în timp ce le ieşeau oasele din încheieturi în camera de tortură. Am auzit oameni mai buni decât tine implorând să fie arşi pe rug şi cerşind moartea ca să scape de durere.

Luca a scuturat din cap, speriat la gândul că Inchiziţia putea să hotărască aceeaşi soartă pentru el, apoi s-o împlinească întru gloria Domnului. Nu mai îndrăznea să mai zică nimic.

— De ce ai spus că relicva este un fals?

— N-am vrut să…

— De ce?

— Este o bucată de piron lungă de vreo trei degete şi cât latul unei unghii de groasă, a spus Luca pe un ton reţinut. Se vede, deşi acum este montată în aur şi acoperită cu pietre preţioase. Dar tot se vede cât de mare este.

Inchizitorul a clătinat din cap.

— Şi?

— Abaţia Sf. Petru deţine un piron din Sfânta Cruce. La fel şi abaţia Sf. Iosif. Am căutat în biblioteca mănăstirii să văd dacă mai există şi altele şi am aflat că sunt vreo patru sute de piroane numai în Italia, altele în Franţa, altele în Spania şi-n Anglia.

Bărbatul aştepta nepăsător ca el să continue.

— Am calculat cam ce mărime ar avea piroanele, a continuat bietul Luca. Am calculat în câte bucăţi s-ar fi putut rupe unul. Nu ies la socoteală. Sunt mult prea multe relicve şi nu au

cum să provină toate de la aceeaşi crucificare. Biblia zice că a fost bătut câte un piron în fiecare palmă şi unul singur în picioare. Adică numai trei piroane.

Luca a aruncat o privire spre chipul întunecat al anchetatorului său.

— Nu cred că e o blasfemie să spui asta. Chiar Biblia o spune limpede. Şi-apoi, dacă am pune la socoteală piroanele folosite la construcţia crucii, ar mai fi patru care ţin încrucişate cele două bârne de lemn. Cu totul fac şapte piroane fără de tăgadă. Doar şapte. Să zicem că fiecare piron are o lungime de cinci degete. Asta înseamnă că toate piroanele folosite la Sfânta Cruce fac împreună treizeci şi cinci de degete. Dar sunt mii de relicve. N-ai de unde să ştii dacă fiecare piron sau fragment este adevărat sau nu. Asta nu pot s-o judec eu. Dar nu pot să nu bag de seamă că sunt prea multe piroane şi că n-au cum să provină toate de la o singură cruce.

Bărbatul din faţa lui a rămas în continuare tăcut.

— E o socoteală simplă, a zis Luca neajutorat. Aşa gândesc eu. Mă gândesc la numere – numerele mă interesează.

— Te-ai încumetat să cercetezi asta? Te-ai încumetat să hotărăşti că sunt prea multe piroane în biserici şi că n-au cum să fie toate adevărate, că n-au cum să provină toate de la Sfânta Cruce?

Luca s-a lăsat să cadă în genunchi, ştiindu-se vinovat.

— N-am vrut să fac nimic rău, a murmurat el spre figura misterioasă din faţa lui. Pur şi simplu am fost nedumerit, apoi am început să socotesc, iar abatele a găsit hârtia pe care făcusem socotelile şi…

Glasul i s-a frânt.

— Pe bună dreptate te-a acuzat abatele de erezie şi de studii interzise, de folosirea răuvoitoare a citatelor din Biblie pentru a-ţi sluji scopurile, de citirea unor lucruri fără îndrumare, de gândire răzvrătită, de cercetarea pe ascuns a unor cărţi care nu-ţi erau îngăduite… a continuat bărbatul din faţa lui citind dintr-o listă. Apoi s-a uitat la Luca: Ai gândit de capul tău. Asta este cel mai grav, nu-i aşa? Ai intrat în acel ordin cu convingeri bine stabilite, apoi ai început să gândeşti de unul singur.

Luca a recunoscut dând din cap.

— Îmi pare rău.

— Călugării nu trebuie să gândească de capul lor.

— Ştiu, a spus Luca cu glas pierit.

— Ai făcut un jurământ de supunere – adică ai jurat să nu gândeşti de capul tău.

Luca şi-a plecat capul, aşteptând sentinţa.

Flacăra lumânărilor a tremurat o clipă, cât undeva afară s-a deschis o uşă şi un val de aer rece a pătruns în încăpere.

— Întotdeauna gândeşti aşa? în numere?

Luca a încuviinţat dând din cap.

— Ai prieteni în mănăstire? Ai mai vorbit cu

cineva despre asta?

A scuturat din cap că nu.

— N-am vorbit despre asta.

Bărbatul s-a uitat peste notiţele lui.

— Ai un camarad pe nume Freize?

Luca a zâmbit pentru prima oară.

— Nu e decât ajutor de bucătar la mănăstire, a zis el. A prins drag de mine de cum am ajuns acolo, când aveam unsprezece ani. Pe-atunci nici el n-avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani. I-a căşunat lui că sunt prea slab, zicea că n-o să apuc să trec iarna. Mereu îmi aducea mâncare în plus. Dar el nu-i decât băiatul care învârte frigările.

— Ai fraţi sau surori?

— Sunt singur pe lume.

— Ţi-e dor de părinţii tăi?

— Mi-e dor.

— Eşti singur?

Tonul întrebării o făcea să sune iar ca o acuzaţie.

— Cred că da. Mă simt foarte singur, dacă la asta v-aţi referit.

Bărbatul a dus pana de scris la buze şi a rămas gânditor.

— Părinţii tăi... a zis el, revenind la prima întrebare a interogatoriului. Erau destul de bătrâni atunci când te-ai născut tu?

— Da, a spus Luca surprins. Da.

— Se pare că oamenii au început să vorbească. Li s-a părut de mirare că un cuplu atât

de în vârstă a putut să aibă un fiu, şi încă unul atât de chipeş, care a crescut şi a devenit din cale-afară de deştept.

— Era doar un sătuc, s-a apărat Luca. Oamenii n-aveau altceva de făcut decât să bârfească.

— Dar se vede că eşti un flăcău chipeş. Se vede că eşti isteţ. Şi totuşi ei nu se făleau cu tine şi nu prea te scoteau în lume. Te ţineau acasă.

— Eram foarte uniţi, a răspuns Luca. Eram o familie mică şi unită. Nu deranjam pe nimeni, ne duceam traiul liniştiţi toţi trei.

— Atunci, de ce te-au dăruit Bisericii? Au socotit cumva că în sânul Bisericii vei fi mai în siguranţă? Că ai un har aparte? Că aveai nevoie să fii protejat de Biserică?

Rămas în genunchi, Luca s-a foit stingherit.

— N-am de unde să ştiu. Eram copil, n-aveam decât unsprezece ani. Nu ştiu ce era în mintea lor.

Inchizitorul aştepta.

— Doreau să capăt educaţie de preot, a zis el în cele din urmă. Tatăl meu…

S-a oprit aducându-şi aminte de iubitul său tată, cu părul cărunt şi braţul puternic, de blândeţea pe care i-o arăta micuţului său neastâmpărat şi vesel.

— Tata era foarte mândru că am învăţat să citesc, că am învăţat singur să socotesc. El nu ştia să scrie sau să citească şi i se părea că ăsta e un dar grozav. Odată, când au trecut nişte ţigani prin satul nostru, am învăţat limba lor.

Bărbatul a mai notat ceva pe hârtie.

— Ştii graiuri străine?

— Oamenii au băgat de seamă că am învăţat romani într-o singură zi. Tata credea că aveam har de la Dumnezeu. Nu e ceva neobişnuit, a încercat Luca să explice. Freize, băiatul de la bucătărie, se pricepe la animale, ştie totul despre cai, poate să călărească orice rasă de cal. Tata credea că aveam şi eu un astfel de dar, însă la învăţătură. Nu voia să rămân un simplu ţăran. Dorea să am o soartă mai bună.

Inchizitorul s-a lăsat pe speteaza scaunului, părând că se săturase să asculte, că auzise destul.

— Poţi să te ridici.

S-a uitat peste ce scrisese cu cerneală neagră, în timp ce Luca s-a ridicat în picioare.

— Acum am să-ţi răspund la întrebările care-ţi stăruie-n minte. Sunt conducătorul spiritual al unui ordin numit de Sfântul Părinte, de însuşi Papa, şi răspund în faţa lui de ceea ce facem. Nu e nevoie să ştii cum mă cheamă pe mine sau cum se cheamă acest ordin. Am primit poruncă de la Papa Nicolae al V-lea să cercetăm misterele, ereziile şi păcatele, să le găsim o explicaţie dacă este cu putinţă şi să le înfrângem dacă ne stă în putere. Lucrăm la o hartă a fricilor lumii, pornind de la Roma şi mergând până la hotarele creştinătăţii, ca să aflăm ce spun oamenii, de ce le e frică şi ce pricini le fac supărare. Vrem să ştim pe unde umblă diavolul prin lume. Sfântul Părinte ştie că se apropie sfârşitul lumii.

— Sfârşitul lumii?

— Atunci când Cristos va veni din nou ca să-i judece pe vii, pe morţi şi pe morţii vii. Ai auzit că turcii au luat Constantinopolul, inima Imperiului Bizantin, centrul Bisericii de Răsărit?

Luca şi-a făcut cruce. Căderea capitalei răsăritene a Bisericii în mâinile ereticilor şi ale necredincioşilor era cel mai îngrozitor lucru care se putea întâmpla, un dezastru de neimaginat.

— Curând, forţele întunericului se vor ridica împotriva Romei şi, dacă Roma va cădea, va veni sfârşitul veacurilor

— Sfârşitul lumii. Misiunea noastră este să apărăm creştinătatea, să apărăm Roma – în această lume şi în lumea nevăzută de dincolo.

— În lumea nevăzută?

— Este peste tot în jurul nostru, a spus cu hotărâre bărbatul. Eu o văd, poate la fel de desluşit cum vezi tu numerele. Cu fiecare an, cu fiecare zi, se apropie tot mai mult. Oamenii vin şi-mi spun că au văzut cum plouă cu sânge, că un câine poate mirosi ciuma, îmi povestesc despre vrăjitorii, lumini pe cer, ape care se transformă în vin. Sfârşitul lumii se apropie şi peste tot apar semne ale binelui şi răului, miracole şi erezii. Un tânăr ca tine ar putea să-mi spună care dintre aceste semne sunt adevărate şi care sunt false, care sunt lucrarea lui Dumnezeu şi care sunt lucrarea diavolului.

S-a ridicat în picioare din jilţul său şi a împins spre Luca, de cealaltă parte a mesei, o foaie de hârtie.

— Vezi asta?

Luca s-a uitat la însemnele de pe hârtie. Era scrierea ereticilor, modul de numerotare folosit de mauri. Încă de mic, Luca învăţase că o singură linie scrisă cu condeiul însemna cifra unu: I, două linii însemna doi: ÎI, şi aşa mai departe. Doar că acestea aveau forme rotunjite şi ciudate. Mai văzuse astfel de semne, dar negustorii din satul lui şi părintele econom de la mănăstire refuzau cu încăpăţânare să le folosească, preferând vechea metodă de numerotare.

— Semnul acesta înseamnă 1, cele două: 2 şi acestea trei: 3, a spus bărbatul arătând spre semnele de pe hârtie cu vârful penei de scris. Dacă-l aşezi pe 1 aici, în această coloană, înseamnă unu, dar dacă-l pui aici, iar după el un spaţiu gol, înseamnă zece, sau dacă-l pui aici şi mai pui două spaţii goale după el, înseamnă o sută.

Luca privea cu uimire.

— Locul numărului arată valoarea lui?

— Întocmai.

Bărbatul a pus pana de scris pe forma spaţiului gol care semăna cu un O alungit şi care umplea coloanele. Când a întins braţul, mâneca robei i s-a ridicat, iar Luca şi-a mutat privirea de la semnul O la pielea albă a încheieturii mâinii. Pe interiorul braţului, părând aproape gravat în piele, Luca a zărit capul unui dragon cu coada încolăcită, un tatuaj cu un dragon roşu răsucit în jurul propriei cozi.

— Acesta nu este doar un spaţiu gol, nu este doar un O, este ceea ce ei numesc zero. Uită-te la locul lui – e important. Dar dacă înseamnă ceva prin el însuşi?

— Se referă la un spaţiu gol? a întrebat Luca uitându-se din nou pe hârtie. Înseamnă cumva „nimic”?

— Este un număr ca oricare altul, i-a spus bărbatul. Ei au un număr pentru nimic. Aşa că ei pot număra până la nimic şi chiar dincolo de nimic.

— Dincolo? Dincolo de nimic?

Bărbatul a arătat spre un alt număr: – 1O.

— Acesta este dincolo de nimic. Este la zece paşi dincolo de nimic, adică numără cât lipseşte, a spus el.

Cu capul vâjâindu-i de-a binelea, Luca a întins mâna să ia hârtia, dar bărbatul a tras-o înapoi spre el şi şi-a aşezat palma lată peste ea, ţinând-o ca pe un premiu pe care Luca trebuia să-l câştige. Mâneca hainei i-a alunecat din nou peste încheietura mâinii, ascunzând tatuajul.

— Ştii cum au ajuns ei la acest semn, la numărul zero? a întrebat el.

Luca a scuturat din cap că nu ştie.

— Cine l-a descoperit?

— Arabii, maurii, turcii, spune-le cum vrei. Musulmanii, necredincioşii, duşmanii noştri, noii noştri cuceritori. Ştii cum au obţinut ei acest semn?

— Nu.

— Este urma lăsată în nisip de o clepsidră după ce ai ridicat clepsidra. Simbolul pentru nimic arată ca un nimic. Aşa gândesc ei. Asta trebuie să învăţăm noi de la ei.

— Nu înţeleg. Ce trebuie să învăţăm?

— Să cercetăm, să cercetăm şi iar să cercetăm. Asta fac ei. Cercetează tot, se gândesc la tot, au văzut pe cer stele pe care noi nu le-am văzut niciodată. Fac leacuri din plante pe care noi nici nu le-am băgat de seamă. Bărbatul şi-a tras mai bine gluga, ca faţa să-i rămână complet adumbrită şi a continuat: Dacă nu vom învăţa să vedem cum văd ei, să gândim cum gândesc ei, să numărăm cum numără ei, ne vor învinge. Poate că un tânăr ca tine va deprinde graiul lor.

Luca nu-şi putea lua ochii de la hârtia pe care bărbatul însemnase zece spaţii numărate până la zero şi dincolo de zero.

— Ei, ce spui? l-a întrebat inchizitorul. Crezi că zece nimicuri sunt fiinţe din lumea nevăzută? Zece lucruri care nu se văd? Zece năluciri? Zece îngeri?

— Dacă poţi calcula dincolo de nimic, a început Luca, înseamnă că poţi demonstra ceea ce ai pierdut. Cineva este negustor, să zicem, iar datoriile lui într-o ţară sau într-o călătorie depăşesc averea lui; poţi să arăţi exact ce datorie are. Poţi arăta cât a pierdut. Poţi arăta cu cât are mai puţin faţă de nimic, cât ar trebui să mai câştige până să aibă din nou ceva.

— Aşa e, a spus bărbatul. Cu zero poţi măsura

ce nu există. Turcii au cucerit Constantinopolul şi imperiul nostru de răsărit nu numai pentru că au avut cele mai puternice oşti şi cei mai buni comandanţi, ci pentru că au avut o armă pe care noi nu am avut-o: un tun aşa de mare, că a fost nevoie de şaizeci de boi ca să-l aducă. Ei ştiu lucruri pe care noi nu le înţelegem. Motivul pentru care am cerut să fii adus aici, motivul pentru care ai fost dat afară de la mănăstire fără să fii pedepsit pentru nesupunere sau torturat pentru erezie este că eu doresc ca tu să afli aceste mistere; vreau să le cercetezi, ca şi noi să le ştim şi să ne înarmăm împotriva lor.

— E şi zero un lucru din ce am de cercetat? O să plec la turci ca să învăţ de la ei? O să învăţ despre studiile lor?

Bărbatul a râs şi a împins spre novice foaia de hârtie cu cifre arabe, având grijă să o reţină cu un deget.

— Am să ţi-o las ţie, i-a promis el, în chip de răsplată, dacă voi fi mulţumit de munca ta şi dacă vei pleca într-o misiune. Şi da, s-ar putea să mergi şi să locuieşti printre păgâni ca să le înveţi obiceiurile. Dar deocamdată trebuie să juri supunere faţă de mine şi faţă de ordinul nostru. Te voi trimite în lume să fii ochii şi urechile mele. Te voi trimite să vânezi mistere, să descoperi lucruri noi. Te voi trimite să afli care sunt spaimele din lume, să cercetezi întunericul în toate formele şi înfăţişările lui. Te voi trimite în lume să înţelegi lucruri, să fii parte din ordinul nostru care caută

să înţeleagă totul.

Vedea cum Luca s-a luminat la faţă, încântat că ar putea avea viaţă închinată studiului. Dar apoi tânărul a părut că şovăie.

— Dar nu voi şti ce să fac, a mărturisit Luca. Nu ştiu cu ce să încep. Nu înţeleg nimic! Cum voi şti eu unde să mă duc şi ce să fac?

— Te voi trimite să fii instruit. Te voi trimite să înveţi cu maeştri. Ei te vor învăţa legea, cum poţi convoca un tribunal sau conduce o anchetă. Vei învăţa la ce să fii atent şi cum să pui întrebări. Vei înţelege când cineva trebuie lăsat în mâinile stăpânirii – în seama conducătorilor de oraşe sau ai stăpânilor de moşii – şi când poate fi pedepsit de către Biserică. Vei învăţa când să ierţi şi când să pedepseşti. Când vei fi gata, după ce vei fi fost instruit, te voi trimite în prima ta misiune.

Luca a încuviinţat din cap.

— Vei fi instruit câteva luni, apoi vei pleca în lume să-mi îndeplineşti poruncile, a spus bărbatul. Vei merge unde îţi voi porunci eu şi vei cerceta ce găseşti acolo. Apoi mă vei înştiinţa. Poţi să judeci şi să pedepseşti acolo unde întâlneşti nelegiuiri. Poţi să faci exorcizări, să alungi diavolii şi duhurile necurate. Poţi învăţa. Poţi întreba orice şi oricând. Dar ne vei sluji pe Dumnezeu şi pe mine, aşa cum îţi spun eu. Te vei supune mie şi ordinului nostru. Vei păşi în lumea nevăzută, vei căuta lucruri ce nu se pot vedea şi le vei cerceta.

A urmat un moment de tăcere.

— Poţi pleca, a spus bărbatul, ca şi când ar fi

dat cele mai simple instrucţiuni.

Luca s-a smuls din starea lui de visare mută şi a pornit spre uşă. Când a pus mâna pe clanţa din bronz masiv, bărbatul a adăugat:

— Şi încă ceva…

Luca s-a întors spre el.

— Se spunea despre tine că eşti copil de zână, aşa este?

Acuzaţia a căzut ca un trăsnet în mijlocul camerei. Bărbatul a continuat:

— Aşa umbla vorba prin sat. Oamenii se mirau: cum să te naşti, atât de chipeş şi de isteţ, dintr-o femeie care a fost toată viaţa stearpă şi dintr-un bărbat care nu ştia să scrie şi să citească? ziceau că te-au adus zânele şi că te-au lăsat la uşa lor, aşa e?

S-a lăsat o tăcere de gheaţă. Pe chipul tânăr şi serios al lui Luca nu se citea nimic.

— N-am dat răspuns niciodată la o astfel de întrebare şi nădăjduiesc să nu fiu nevoit să dau răspuns vreodată. Nu ştiu ce se spunea despre noi, a spus Luca pe un ton aspru. Erau oameni de la ţară, neştiutori şi temători. Mama zicea să nu iau în seamă ce spun ei. Mi-a spus că ea e mama mea şi că mă iubeşte mai mult decât orice pe lume. Doar asta a contat, nu poveştile despre copii de zâne.

Bărbatul a râs scurt şi i-a făcut semn să plece, apoi a privit cum uşa s-a închis în urma lui.

„Se poate să fi trimis chiar un copil de zâne să afle spaimele din lume”, a spus în sinea lui

bărbatul, în timp ce-şi aduna hârtiile de pe masă, apoi s-a ridicat în picioare. „Ce glumă bună pentru lumile văzute şi nevăzute! Un copil de zâne în ordinul nostru. Un copil de zâne care trebuie să afle de ce se teme omenirea.”

CASTELUL LUCRETILI,

IUNIE 1453

În timp ce Luca era interogat, o tânără şedea într-un jilţ în capela familiei din castelul Lucretili, aflat la vreo treizeci de verste nord-est de Roma, cu ochii ei de un albastru întunecat aţintiţi spre un crucifix de preţ, cu părul blond prins fară migală într-o cosiţă sub un voal negru, cu chipul palid şi îndurerat. O lumânare aşezată într-un bol de cristal roz licărea pe altar şi arunca umbre, după cum preotul din apropiere se mişca. Fata a îngenuncheat cu mâinile împreunate, rugându-se fierbinte pentru tatăl ei care trăgea să moară în odaia lui şi refuza să o vadă.

Uşa din spate a capelei s-a deschis şi înăuntru a intrat tăcut fratele ei care, văzând-o cu capul plecat, a mers lângă ea şi a îngenuncheat. Fata s-a uitat pieziş la tânărul arătos, cu părul şi sprâncenele negre, cu faţa brăzdată de durere.

— S-a stins, Isolda, s-a stins. Dumnezeu să-l odihnească.

Chipul ei alb s-a schimonosit de durere şi fata şi-a acoperit ochii cu mâinile.

— N-a cerut să mă vadă? Nici măcar acum, la sfârşit?

— N-a vrut să-l vezi suferind. A vrut să-ţi aduci aminte de el aşa cum a fost, puternic şi sănătos. Dar ultimele lui cuvinte au fost că îţi dă binecuvântarea lui şi ultimele lui gânduri au fost despre viitorul tău.

Fata a scuturat din cap.

— Nu-mi vine să cred că nu m-a chemat să-mi dea binecuvântarea.

Giorgio a lăsat-o puţin şi a mers să-i vorbească preotului, care a ieşit grăbit din capelă. Isolda a auzit clopotul cel mare bătând; toată lumea avea să afle că marele cruciat, Lordul Lucretili, a murit.

— Trebuie să mă rog pentru el, a spus ea încet. Îi vei aduce trupul aici?

El a încuviinţat.

— Voi rămâne şi eu la priveghi diseară, s-a hotărât ea. Am să stau alături de el măcar acum, când e mort, dacă nu mi-a îngăduit să stau atunci când trăia. Nu mi-a lăsat nicio scrisoare? Nimic?

— Testamentul lui, a spus fratele ei cu blândeţe. Avea planuri pentru tine. Chiar şi în ultimele clipe s-a gândit la tine.

Ea a clătinat din cap cu tristeţe, în timp ce ochii-i albaştri s-au umplut de lacrimi, apoi şi-a împreunat mâinile să se roage pentru sufletul tatălui ei.

***

Isolda a petrecut prima noapte de priveghi tăcută lângă sicriul tatălui ei, aşezat în capela

familiei. Patru străjeri se aflau în cele patru puncte cardinale ale încăperii, cu capul plecat peste mânerul săbiei, iar apa sfinţită cu care fusese stropit capacul sicriului scânteia în lumina lumânărilor din sfeşnicele înalte. Înveşmântată în alb, Isolda a rămas îngenuncheată în faţa sicriului toată noaptea, până în zori, când preotul a venit ca să ţină utrenia, prima slujbă a zilei. Abia atunci s-a ridicat şi s-a lăsat condusă de doamnele din suită în odaia ei, unde s-a odihnit până când, trimiţându-i câteva rânduri scrise, fratele i-a cerut să coboare – se făcuse ora mesei şi cei ai casei doreau să-şi vadă stăpâna.

Ea nu a şovăit nicio clipă. Fusese educată să-şi îndeplinească datoria faţă de casa nobiliară şi se simţea răspunzătoare faţă de toţi cei care trăiau pe domeniul Lucretili. Ştia că tatăl îi lăsase castelul şi toată moşia, iar oamenii aceia rămâneau acum în grija ei. Vor vrea să o vadă stând în capul mesei, vor vrea să o vadă intrând în sala mare. Chiar dacă ea avea ochii înroşiţi de plâns după moartea iubitului său tată, aceştia se aşteptau ca tânăra să coboare şi să se aşeze la masă împreună cu ei. Şi tatăl ar fi aşteptat acelaşi lucru de la ea. N-avea de gând să-i dezamăgească.

***

Murmurele s-au curmat când ea a intrat în sala mare, unde servitori şezând în jurul unor mese pe capre din lemn vorbeau în şoaptă, aşteptând ca cina să fie servită. Peste două sute de soldaţi, servitori şi rândaşi umpleau încăperea

în care fumul din vatră se ridica şerpuind spre grinzile înnegrite ale tavanului înalt.

La vederea Isoldei însoţite de cele trei doamne, s-au ridicat, şi-au scos pălăriile de pe cap şi s-au înclinat până la pământ, în semn de respect faţă de fiica răposatului Lord Lucretili şi totodată moştenitoarea castelului.

Isolda era înveşmântată în albastru intens, culoarea doliului, şi purta o pălărie înaltă, împodobită cu un voal din dantelă de culoarea prunei care îi acoperea părul blond, o cingătoare din aur arab strânsă pe talia înaltă a rochiei şi cheile castelului prinse într-o parte pe un lanţ de aur. O urmau doamnele din suită, mai întâi Ishraq, prietena ei din copilărie, îmbrăcată în straie maure, cu tunică lungă peste şalvari şi voal lung pe cap, ce-i lăsa la vedere doar ochii negri ce scrutau în jur.

Alte două femei veneau în urma ei şi, în timp ce supuşii o binecuvântau în şoaptă pe Isolda, ele s-au aşezat la masa doamnelor, aflată de o parte a podiumului. Isolda a urcat treptele joase spre masa mare, tresărind când şi-a văzut fratele aşezat în jilţul mare cât un tron, unde până atunci stătuse tatăl lor. Ştia că ar fi trebuit să se aştepte ca el să fie acolo, aşa cum şi el ştia că ea va moşteni castelul şi va sta în jilţ după ce testamentul va fi deschis. Dar acum era prea îndurerată şi nu s-a gândit că de-aici înainte îşi va vedea mereu fratele pe locul tatălui. Durerea era prea mare şi ea nu-şi dădea încă seama că nu-şi va

mai vedea niciodată tatăl.

Giorgio i-a zâmbit cu blândeţe şi i-a făcut semn să se aşeze la dreapta lui, unde obişnuia să stea alături de tatăl ei.

— Îţi aminteşti probabil de prinţul Roberto.

Giorgio a arătat la stânga lui spre un bărbat rotofei şi cu chip lucios de la sudoare, care s-a ridicat de la masă şi a venit să se încline în faţa ei. Isolda i-a întins prinţului mâna şi s-a uitat întrebătoare spre fratele ei.

— A venit să ne fie alături şi să-şi arate părerea de rău.

Prinţul i-a sărutat mâna, iar Isolda s-a străduit să-şi stăpânească fiorul neplăcut provocat de atingerea umedă a buzelor lui. Acesta a privit-o de parcă ar fi vrut să-i şoptească ceva, un secret. Isolda şi-a retras mâna şi s-a aplecat spre fratele ei.

— Nu mă aşteptam să ai un oaspete la masă la numai o zi după ce tata a murit.

— A fost frumos din partea lui că a venit de îndată ce-a aflat, a spus Giorgio făcându-le semn să între servitorilor, care au adus pe umeri tăvi pline cu carne de vânat, peşte, pâini uriaşe, carafe cu vin şi căni cu bere.

Preotul castelului a rostit o rugăciune de mulţumire, apoi servitorii au pus pe mese tăvile cu mâncare, iar bărbaţii şi-au scos pumnalele de la brâu sau de la cizmă ca să taie bucăţi mari de friptură şi felii groase de pâine rumenită cu peşte înăbuşit ori tocană din carne de vânat.

Isoldei îi era greu să ia masa în sala mare ca şi când nimic nu s-ar fi schimbat, în timp ce tatăl ei zăcea mort în capelă, străjuit de soldaţii lui, urmând să fie înmormântat a doua zi. Ea a văzut ochii înlăcrimaţi ai servitorilor care aduceau la fiecare masă mâncare, urcioare cu bere, cele mai grozave bunătăţi, carafe cu cel mai straşnic vin roşu pentru masa stăpânilor, unde Giorgio şi prinţul, oaspetele său, alegeau ce era mai bun şi trimiteau restul în sală, la oamenii care îi slujiseră cum se cuvine în timpul zilei. Prinţul şi fratele ei au mâncat pe săturate şi au cerut să li se mai aducă vin. Isolda abia dacă ciugulea din farfurie şi se uita spre masa femeilor, de unde Ishraq o privea cu înţelegere.

După ce ospăţul a luat sfârşit, iar la masa stăpânilor au fost aduse fructe trase în zahăr şi marţipan, Giorgio a atins-o uşor pe mână şi i-a spus:

— Mai rămâi puţin. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Isolda le-a făcut semn lui Ishraq şi doamnelor din suită că pot să se ridice de la masă şi să se retragă în salon, apoi ea a intrat pe uşiţa din spatele podiumului care dădea în camera unde familia Lucretili obişnuia să mai zăbovească după cină. În şemineu ardea focul şi în faţa lui erau trase trei scaune. Pentru bărbaţi fusese pregătită o carafa cu vin, iar pentru Isolda o cană cu bere. Chiar când se aşeza, au intrat şi cei doi bărbaţi.

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre testamentul

tatălui nostru, a spus Giorgio după ce s-au aşezat cu toţii.

Isolda s-a uitat spre prinţul Roberto.

— Îl priveşte şi pe Roberto, a explicat Giorgio. Când era pe moarte, tata a spus că cea mai mare dorinţă a lui este să te ştie pe tine fericită şi în siguranţă. Te-a iubit foarte mult.

Isolda şi-a apăsat degetele peste buzele reci şi, când a clipit, lacrimi i s-au scurs pe obraz.

— Ştiu, i-a spus fratele cu blândeţe. Ştiu cât suferi. Dar trebuie să ştii că tata a făcut planuri în privinţa ta şi mi-a încredinţat mie datoria sacră de a le duce la îndeplinire.

— De ce nu mi-a spus chiar el asta? a întrebat ea. De ce nu a vrut să-mi vorbească? Noi vorbeam întotdeauna despre orice. Ştiu ce planuri avea pentru mine; zicea că dacă aleg să nu mă căsătoresc, atunci pot să locuiesc aici, că eu voi moşteni acest castel, iar tu vei primi castelul şi domeniile din Franţa. Aşa am stabilit. Toţi trei am fost de acord cu asta.

— Am stabilit asta când el se simţea bine, a zis Giorgio cu răbdare. Dar când s-a îmbolnăvit şi a început să-i fie teamă, s-a răzgândit. Apoi n-a mai suportat ca tu să-l vezi atât de bolnav şi suferind. Iar când s-a gândit la tine atunci, chiar când se zbătea în ghearele morţii, s-a întors de la primul lui plan. Voia mai mult decât orice să fii în siguranţă. Şi a găsit un plan mai bun – a sugerat ca tu să te măriţi cu prinţul Roberto aici de faţă şi a hotărât să primeşti drept zestre o mie de

coroane din vistierie.

Era o sumă foarte mică pentru o femeie căreia de mică i se promisese că va moşteni castelul, păşuni roditoare, păduri întinse şi munţi înalţi. Isolda a tresărit când a auzit.

— De ce atât de puţin?

— Pentru că prinţul ne-a făcut onoarea de a te accepta aşa cum eşti – cu doar o mie de coroane în buzunar.

— Pe care poţi să le păstrezi, a asigurat-o bărbatul atingându-i mâna aşezată pe braţul fotoliului. Poţi să le cheltuieşti după bunul tău plac. Să cumperi lucruri frumoase pentru o prinţesă frumoasă.

Isolda şi-a privit fratele printre genele ochilor albaştri, înţelegând despre ce era vorba.

— Cu o zestre atât de mică, înseamnă că nimeni altcineva nu se va oferi să mă ia de soţie, a spus ea. Ştii bine. Şi totuşi, tu nu ai cerut mai mult? Nu l-ai prevenit pe tata că în felul acesta nu voi avea nicio şansă? Şi tata? A vrut el să mă oblige să mă căsătoresc cu prinţul?

Prinţul şi-a dus mâna la pieptul său gras, apoi şi-a plecat ochii cu modestie, ţinând să adauge:

— De obicei, domniţele nu se simt obligate.

— Nu cunosc alt bărbat mai bun pentru tine, a spus Giorgio cu blândeţe.

Prietenul lui a zâmbit spre ea şi a încuviinţat din cap.

— Şi tata a fost de aceeaşi părere. Am convenit această zestre împreună cu prinţul

Roberto, iar el a fost atât de încântat să te ia în căsătorie, încât nici nu a cerut să vii cu o avere mai mare de-atât. N-are rost să acuzi pe nimeni că nu ţi-a apărat interesele. Ce poate fi mai potrivit pentru tine decât o căsătorie cu un prieten de familie, un prinţ, un om înstărit?

Isolda a decis într-o clipă.

— Nu pot să mă gândesc la căsătorie, a spus ea sec. Îmi cer iertare, prinţe Roberto, dar e prea devreme. Tata abia a murit, nu suport nici măcar să mă gândesc la măritiş, cu atât mai puţin să vorbesc despre asta.

— Trebuie să vorbim despre asta, a insistat Giorgio. Scrie clar în testamentul tatălui nostru că trebuie să te căsătoreşti. N-ar îngădui niciun fel de întârziere. Fie te căsătoreşti îndată cu prietenul meu aici de faţă, fie…

Aici s-a oprit.

— Fie? a întrebat Isolda, speriată dintr-odată.

— Te duci la mănăstire, a spus el simplu. Tata zicea că, dacă nu vrei să te căsătoreşti, să te numesc abatesă şi să trăieşti acolo.

— Niciodată! a strigat Isolda. Tata nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Giorgio a clătinat din cap.

— Şi pe mine m-a mirat, dar zicea că acesta este viitorul pe care l-a plănuit pentru tine în tot acest timp. De aceea nu a numit pe altcineva când a murit maica abatesă. Încă de atunci, de acum un an, se gândea la asta, pentru ca tu să fii în siguranţă. Nu se poate să rămâi pradă pericolelor

din lume, singură la Lucretili. Dacă nu vrei să te căsătoreşti, trebuie să rămâi la abaţie.

Prinţul Roberto a zâmbit cu viclenie.

— Măicuţă sau prinţesă, a zis el. Cred că e uşor de ales.

Isolda a sărit în picioare.

— Nu pot să cred că tata a plănuit asta pentru mine, a zis ea. Niciodată nu a pomenit despre aşa ceva. A spus clar că va împărţi pământurile între noi. Ştia cât de mult îmi place aici, că iubesc locurile astea şi cunosc oamenii de-aici. Spunea că mie îmi va lăsa moştenire castelul şi pământurile, iar ţie îţi va da tot ce are în Franţa.

Giorgio a scuturat din cap cu un uşor regret.

— Nu, s-a răzgândit. Fiindcă sunt primul născut, singurul fiu şi unicul moştenitor de drept, mie îmi revine tot ce are, şi în Franţa, şi aici, iar tu, ca femeie, va trebui să pleci.

— Giorgio, eşti fratele meu, nu se poate să mă izgoneşti.

El şi-a desfăcut braţele în semn de regret.

— N-am ce face. Este ultima dorinţă a tatălui nostru şi o am scrisă pe hârtie, semnată de el. Va trebui să te căsătoreşti

— Şi nimeni nu te va lua în afară de prinţul Roberto – sau va trebui să pleci la mănăstire. Bine că măcar ţi-a dat de ales. De obicei, un tată doar porunceşte.

— Vă rog să mă iertaţi, a spus Isolda cu vocea tremurând de o furie abia controlată, aş vrea să mă retrag în camera mea să mă mai gândesc.

— Să nu dureze prea mult! a spus prinţul Roberto, cu un zâmbet tainic. Eu n-am să aştept prea mult.

— Vei primi răspunsul meu mâine.

S-a oprit în pragul uşii şi a privit înapoi spre fratele ei.

— Aş putea să văd şi eu testamentul tatei?

Giorgio a încuviinţat din cap şi a scos scrisoarea din interiorul hainei.

— Poţi s-o păstrezi, e o copie. Originalul se află în seif; nu încape îndoială că acestea sunt dorinţele lui. Va trebui să te gândeşti nu dacă te vei supune dorinţelor lui, ci numai în ce fel te vei supune. Ştia că îi vei da ascultare.

— Ştiu, a spus ea. Doar sunt fiica lui. Desigur că îi voi da ascultare.

Fata a ieşit din cameră fără să-l privească pe prinţ, deşi el se ridicase în picioare şi i-a făcut o plecăciune simandicoasă, după care i-a făcut cu ochiul lui Giorgio, în semn că problema era ca şi rezolvată.

***

Isolda s-a trezit în toiul nopţii, la auzul unei uşoare bătăi în uşă. Plânsese în somn, perna de sub obrazul ei era udă. Pentru o clipă s-a întrebat de ce simţea o astfel de durere, de parcă avea inima zdrobită – apoi şi-a adus aminte de sicriul din capelă şi de cavalerii care stăteau tăcuţi de veghe. Şi-a făcut semnul crucii.

— Dumnezeu să-l ierte şi să-i odihnească sufletul, a şoptit ea. Doamne, ajută-mă să trec

peste această suferinţă. Nu ştiu dacă pot să o îndur.

În uşă s-a auzit din nou un ciocănit uşor, iar ea a dat la o parte aşternuturile frumos brodate şi s-a dus cu cheia în mână ca să deschidă.

— Cine e?

— Sunt prinţul Roberto. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu pot să-ţi deschid, vorbim mâine.

— Trebuie să vorbesc cu tine în seara asta. E vorba despre testament, despre ultimele dorinţe ale tatălui tău.

Ea a ezitat.

— Mâine…

— Cred că ştiu o cale de ieşire pentru tine. Înţeleg cum te simţi şi cred că aş putea să te ajut.

— Ce cale de ieşire?

— Nu pot să strig prin uşă. Deschide numai puţin ca să-ţi pot vorbi în şoaptă.

— Numai puţin, a răspuns ea şi a rotit cheia în broască, ţinând piciorul la uşă ca să fie sigură că nu se va deschide prea mult.

Îndată ce a auzit cheia învârtindu-se în broască, prinţul a izbit în uşă cu atâta forţă, încât a lovit-o pe Isolda la cap, împingând-o înapoi în cameră. El a trântit uşa în urma lui şi a încuiat-o.

— Credeai că mă vei respinge? a întrebat el furios în timp ce ea se chinuia să se ridice. Credeai că tu – care n-ai nicio leţcaie – mă vei respinge pe mine? Credeai că am să te implor să-ţi vorbesc prin uşa închisă?

— Cum îndrăzneşti să intri aici cu forţa? a întrebat Isolda palidă de furie. Fratele meu o să te ucidă dacă…

— Fratele tău a fost de acord, a spus el râzând. Fratele tău este de acord ca eu să-ţi fiu soţ. Chiar el mi-a propus să vin la tine. Acum treci în pat.

— Fratele meu?

Simţea cum mirarea i se transformă în groază, dându-şi seama că fusese trădată de propriul frate şi că străinul acesta se îndrepta spre ea, cu un zâmbet încrezător lăbărţat pe faţă.

— A zis că pot să te iau acum sau mai târziu. N-ai decât să te lupţi cu mine, dacă asta vrei. Pentru mine n-are nicio importanţă. Îmi place să mă lupt. Îmi plac femeile focoase, devin şi mai supuse până la urmă.

— Eşti nebun, a spus ea cu hotărâre.

— Cum zici tu. Dar pentru mine eşti soţia care mi-a fost promisă şi acum vom consuma acest drept matrimonial, ca nu cumva mâine să faci vreo greşeală.

— Eşti beat, a spus ea simţind mirosul acru de vin din respiraţia lui.

— Da, slavă Domnului, şi poţi să începi să te obişnuieşti şi cu asta.

Se îndrepta spre ea, căznindu-se să-şi scoată jacheta de pe umerii graşi. Fata s-a dat înapoi îngrozită până când s-a oprit într-unul dintre cei patru stâlpi ai patului cu baldachin. Şi-a dus mâinile la spate, pentru ca el să nu le poată vedea,

şi a pipăit catifeaua cuverturii, iar dedesubt a dat de mânerul vasului de aramă plin cu jăratic, care fusese pus între aşternuturile reci să le încălzească.

— Te rog, a zis ea. Nu se poate aşa ceva. Este o jignire la adresa ospitalităţii. Eşti oaspetele nostru, în capelă zace trupul neînsufleţit al tatălui meu. Sunt lipsită de apărare, iar dumneata te-ai îmbătat cu vinul oferit de noi. Te rog, întoarce-te în camera dumitale şi mâine dimineaţă vom sta de vorbă.

— Nu, a spus el cu o privire aprinsă de poftă. Nu cred. Cred că am să petrec noaptea aici, în patul tău, şi sunt foarte sigur că mâine dimineaţă vei vorbi frumos cu mine.

Cu mâinile la spate, Isolda a apucat pe furiş mânerul lung al vasului cu jăratic. Când Roberto s-a oprit să-şi descheie pantalonii, ea a zărit dezgustată lenjeria gri de dedesubt. El a încercat s-o apuce de braţ.

— N-o să te doară, a zis el. Ba chiar s-ar putea să-ţi placă…

Cu toată puterea pe care o avea, fata i-a trântit în cap vasul de jăratic. Cărbunii încinşi şi cenuşa l-au izbit peste faţă şi au căzut apoi pe podea. Prinţul a scos un urlet de durere în timp ce ea s-a tras puţin în spate şi l-a lovit încă o dată, tare, iar el a căzut la pământ ca un taur gras adus la înjunghiat.

Isolda s-a repezit la o carafa cu apă şi a turnat-o peste cărbunii care ardeau mocnit lângă

el pe covor, apoi, încetişor, l-a împuns cu piciorul încălţat în papuc. Corpul nu s-a clintit, rămăsese nemişcat locului. Fata s-a dus într-o cameră alăturată şi a descuiat uşa, strigând în şoaptă:

— Ishraq!

Când aceasta a apărut la uşă, frecându-se somnoroasă la ochi, Isolda i l-a arătat pe bărbatul căzut la pământ.

— E mort? a întrebat aceasta calmă.

— Nu. Nu cred. Ajută-mă să-l scot de aici.

Cele două tinere au târât trupul fară simţire al prinţului Roberto cu tot cu covor, lăsând pe podea o dâră murdară de cenuşă amestecată cu apă. L-au scos afară din cameră şi s-au oprit în coridor.

— Să înţeleg că fratele tău i-a îngăduit să vină la tine?

Isolda a încuviinţat din cap, iar Ishraq s-a întors şi a scuipat dezgustată spre faţa lipsită de culoare a prinţului.

— Dar tu de ce i-ai deschis uşa?

— Am crezut că vrea să mă ajute. A zis că a găsit o cale să mă ajute, apoi a intrat cu forţa peste mine.

— Ţi-a făcut ceva rău? Ochii negri ai fetei au scrutat chipul prietenei sale: Ce-ai păţit la frunte?

— M-a lovit când a forţat uşa.

— Avea de gând să te siluiască?

Isolda a dat din cap că da.

— Atunci, hai să-l lăsăm aici, a hotărât Ishraq. Poate să-şi vină în fire chiar dacă rămâne întins pe jos ca un câine ce este şi să se târască până în

camera lui. Dacă şi mâine în zori va fi tot aici, îl vor găsi servitorii şi vor râde de el.

S-a aplecat deasupra lui, i-a controlat pulsul la gât, la încheietura mâinii şi deasupra centurii cu care era încins peste burdihan.

— Trăieşte, a asigurat-o ea. Deşi cred că nimeni nu-i va simţi lipsa dacă i-am tăia frumuşel beregata.

— Fireşte că nu putem să facem una ca asta, a spus Isolda, cutremurându-se.

L-au lăsat acolo, întins pe spate ca o balenă eşuată şi deschis la pantaloni.

— Aşteaptă-mă puţin, a spus Ishraq şi s-a dus până în odaia ei.

S-a întors îndată ţinând în mână o cutiuţă. Uşurel, doar cu vârful degetelor şi strâmbându-se dezgustată, a tras de pantalonii prinţului până i-a desfăcut în faţă de-a binelea. I-a ridicat cămaşa, dezvelind carnea flască, apoi a scos capacul cutiei şi a scuturat praful din interior pe pielea goală.

— Ce faci? a întrebat-o Isolda în şoaptă.

— E praf de ardei iute. O să se scarpine ca la vărsatul de vânt şi o să facă băşici ca la urticarie. O să-i pară tare rău pentru ce-a făcut în noaptea asta. O lună de zile va avea mâncărimi şi-o să se scarpine până-i va da sângele şi, cel puţin o vreme, nu va mai necăji alte femei.

Isolda a izbucnit în râs, a întins mâna aşa cum ar fi făcut tatăl ei şi cele două femei şi-au strâns una alteia antebraţul, aşa cum se salutau cavalerii. Ishraq a zâmbit mulţumită, apoi amândouă au

făcut stânga-împrejur şi s-au întors în dormitor, lăsându-l în plata Domnului pe bietul prinţ şi încuind cu grijă uşa.

* **

A doua zi dimineaţă, când Isolda s-a dus la capelă a văzut sicriul tatălui ei închis şi pregătit pentru a fi coborât în cripta familiei; cât despre prinţ, dispăruse.

— Şi-a retras propunerea de a te lua de soţie, i-a spus pe un ton rece fratele când a îngenuncheat alături de ea, pe treptele altarului. Cumva s-a întâmplat ceva între voi doi?

— E un ticălos, a spus Isolda fără ocoliş. Şi dacă este adevărat ce mi-a spus, cum că tu l-ai trimis la uşa mea, atunci pentru mine eşti un trădător.

El a lăsat capul în jos.

— Fireşte că nu am făcut una ca asta. Îmi pare rău, m-am îmbătat ca un prost şi am acceptat să stea de vorbă cu tine să te convingă. De ce Dumnezeu i-ai deschis uşa?

— Am crezut, ca şi tine, că prietenul tău este un om de onoare.

— Ai greşit când i-ai descuiat, i-a reproşat fratele ei. Cum să deschizi uşa dormitorului tău unui bărbat, un bărbat beat? Nu ştii să ai grijă de tine. Tata avea dreptate, trebuie să te ducem într-un loc unde să fii în siguranţă.

— Dar eram în siguranţă! Eram în odaia mea, în castelul meu şi vorbeam cu prietenul fratelui meu. N-aveam de ce să fiu în pericol! a zis ea

furioasă. Tu n-ar fi trebuit să aduci un astfel de om la masa noastră. Tatei n-ar fi trebuit să i se spună că omul acela ar putea fi un soţ potrivit pentru mine.

S-a ridicat în picioare şi a pornit pe culoarul dintre strane, urmată de fratele ei.

— Spune-mi, totuşi, ce i-ai zis de s-a supărat aşa?

Isolda şi-a reţinut un zâmbet aducându-şi aminte de tigaia cu cărbuni cu care-l lovise pe prinţ în scăfârlia grasă.

— I-am spus clar care-mi sunt simţămintele. Şi nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Asta este uşor de rezolvat, a spus sec Giorgio. Fiindcă n-o să te mai întâlneşti cu niciun alt bărbat. Dacă nu vrei să te măriţi cu prinţul Roberto, atunci va trebui să te duci la mănăstire. Conform testamentului tatei, nu mai ai de ales.

Gândindu-se la vorbele lui, Isolda i-a atins şovăind braţul; se întreba în sinea ei cum şi-ar fi putut convinge fratele s-o lase liberă.

— Degeaba te uiţi aşa la mine, i-a zis el pe un ton aspru. Testamentul este foarte clar, ţi-am spus şi aseară. Ai avut de ales: prinţul sau mănăstirea. Acum a rămas doar mănăstirea.

— Am să plec într-o călătorie, s-a oferit ea. Departe de aici.

— Nu, n-ai să pleci. N-ai reuşi să scapi cu viaţă. Tu nu ştii să te păzeşti nici când eşti acasă.

— Am să plec să stau la nişte prieteni de-ai tatei – la oricare. Aş putea să mă duc la fiul

naşului meu, contele de Valahia, sau aş putea să mă duc la ducele de Bradour…

Giorgio nu s-a lăsat înduplecat.

— Nu se poate. Ştii că nu se poate. Trebuie să faci aşa cum ţi-a poruncit tata. N-am încotro, Isolda. Dumnezeu mi-e martor că aş face orice pentru tine, dar dorinţa tatălui nostru este clară, iar eu trebuie să mă supun – la fel şi tu.

— Frate… nu mă sili să fac asta.

El s-a întors spre arcada intrării în capelă şi şi-a sprijinit fruntea de piatra rece, ca şi când sora lui îi pricinuia dureri de cap.

— Surioară, nu am ce să fac. Prinţul Roberto a fost singura ta şansă de a scăpa de mănăstire. Asta a fost dorinţa tatei. Am jurat chiar pe sabia lui că voi avea grijă să-i îndeplinesc dorinţa. Surioară dragă… ca şi tine, n-am nicio putere.

— A promis că îmi va lăsa mie sabia lui.

— Acum este a mea. Totul este al meu.

Ea i-a pus cu blândeţe mâna pe umăr.

— Dacă fac un jurământ de celibat, îmi îngădui să rămân aici cu tine? Nu mă voi căsători niciodată. Castelul este al tău, înţeleg asta. Până la urmă a făcut ce ar face orice bărbat şi a privilegiat fiul în locul fiicei. Până la urmă a ales aşa cum aleg toţi bravii bărbaţi şi a îndepărtat femeia de la avere şi putere. Dar dacă voi trăi aici, săracă şi fără nicio putere, fară să mă văd cu vreun bărbat, supusă ţie, pot să rămân?

El a scuturat din cap.

— Nu este dorinţa mea, ci a lui. E şi calea

firească a lucrurilor – trebuie să recunoşti şi tu. Te-a crescut aproape ca pe un băiat, cu prea multă bogăţie şi prea multă libertate. Dar acum trebuie să trăieşti ca o doamnă nobilă. Ar trebui să te bucuri că mănăstirea e aproape şi nu e nevoie să pleci prea departe de pământurile astea, pe care ştiu că le-ndrăgeşti. Nu ai fost alungată – ar fi putut porunci să pleci oriunde altundeva. Vei sta într-un loc de pe moşia noastră: la abaţie. Voi veni să te văd din când în când. Îţi voi aduce veşti de-afară. Poate că mai târziu vei putea să ieşi să călărim împreună.

— Poate să vină şi Ishraq cu mine?

— Poţi s-o iei pe Ishraq, poţi să iei toate doamnele din suită dacă ele vor să vină cu tine. Mâine eşti aşteptată la abaţie. Isolda, va trebui să te duci. Va trebui să depui jurământul de călugărie şi să devii abatesa lor. Nu ai de ales.

S-a întors spre ea şi a văzut-o tremurând ca o murgă forţată să poarte ham pentru prima dată.

— Parcă m-aş duce la temniţă, a şoptit ea. Fără să fi făcut vreun rău.

El avea lacrimi în ochi.

— Parcă mi-aş pierde sora, a spus el. Îmi îngrop tatăl şi-mi pierd sora. Nu ştiu cum va fi aici fară tine.

ABAŢIA LUCRETILI,

OCTOMBRIE 1453

Câteva luni mai târziu, purtând o rasă simplă şi pelerină cafeniu-roşcată, Luca pleca de la Roma călare pe un cal ce-i fusese dăruit de curând. Se îndrepta spre răsărit.

Îl însoţea Freize, servitorul lui, un tânăr lat în umeri, cu bărbie pătrăţoasă. Deşi abia îi mijise mustaţa, îşi luase inima în dinţi când Luca a plecat de la mănăstire şi se oferise să-l ajute, să-l urmeze încotro îl vor purta paşii. Părintele abate stătuse în cumpănă dacă să-l lase să plece sau nu, dar Freize îl convinsese că talentul lui de ajutor de bucătar nu făcea doi bani, în schimb dragostea de aventură era atât de puternică, încât mult mai bine l-ar sluji pe Dumnezeu dacă ar urma un stăpân însemnat în călătoria-i secretă sorocită de însuşi Papa, în loc să ardă slănina pentru nişte călugări îndelung-răbdători. Abatele, bucurându-se în sinea lui că scăpa de novicele năbădăios, a găsit de cuviinţă că pierderea unui ajutor de bucătar din cale-afară de nepriceput era un preţ neînsemnat de plătit.

Freize mergea călare pe un cal puternic şi vânos şi trăgea după el un catâr ce le căra lucrurile. În urma micii procesiuni se mai găsea un personaj-surpriză: un secretar, fratele Peter, căruia în ultimul moment i se poruncise să-i însoţească pe cei doi tovarăşi în călătorie pentru a face însemnări despre munca lor.

— E iscoadă, a mormăit Freize din colţul gurii, către noul său stăpân. E iscoadă, îţi spun eu. Faţă albă, mâini prea fine, ochi căprui şi privire

nevinovată: capul ras ca de călugăr, dar straie ca de gentilom. E iscoadă, nu încape îndoială. Oare mă spionează pe mine? Nu, căci eu nu fac nimic şi nu ştiu nimic. Atunci, pe cine spionează? Trebuie că pe tânărul meu stăpân, dragul de el. Căci nu mai e nimeni altcineva în afară de cai, care nu sunt nici eretici şi nici păgâni. Ei sunt singurele făpturi cinstite de-aici.

— Vine cu noi ca secretar al meu, i-a răspuns Luca iritat. Şi trebuie să-l iau cu mine, indiferent dacă am nevoie de un secretar sau nu. Aşa că ţine-ţi gura.

— Am eu nevoie de un secretar? s-a întrebat Freize strunindu-şi calul. Nu. Căci eu nu fac şi nu ştiu nimic şi, chiar dacă aş şti, nu m-aş apuca să scriu – n-am încredere în nişte cuvinte puse pe hârtie. Dar nu ştiu nici să citesc, nici să scriu, aşa că sunt la adăpost.

— Prostule, a spus secretarul Peter care mergea alături călare.

— Auzi ce zice: „prostule”, a comentat Freize spre urechea calului său şi spre drumul ce începea să urce domol. Uşor de zis, greu de dovedit. Şi, oricum, am auzit eu altele mai rele de-atât.

Au mers toată ziua pe un drum puţin mai lat decât o cărare făcută de capre, care şerpuia prin valea plină de verdeaţă, de-a lungul unor dealuri cu măslini şi viţă-de-vie, şi care apoi începea să urce prin pădurea de fagi înalţi, cu frunziş ce bătea acum în auriu şi arămiu. Pe la asfinţitul soarelui, când bolta cerului s-a colorat în

trandafiriu, secretarul a scos o hârtie din buzunarul interior al hainei.

— Mi s-a poruncit să-ţi încredinţez scrisoarea asta la apusul soarelui, a spus el. Să-mi fie cu iertare dacă este o veste proastă. Nu ştiu ce scrie acolo.

— Cine ţi-a dat-o? a întrebat Luca.

Sigiliul de pe spatele scrisorii împăturite era lucios şi neted, dar un avea nicio emblemă gravată pe el.

— Stăpânul care m-a tocmit, acelaşi stăpân care îţi porunceşte şi ţie, a spus Peter. În felul acesta vei primi poruncile. El îmi spune mie o zi şi o oră, uneori şi un loc, iar eu îţi transmit poruncile lui atunci şi acolo.

— Şi ai avut-o în buzunar în tot timpul ăsta? a întrebat curios Freize.

Secretarul a încuviinţat din cap, plin de importanţă.

— Am putea oricând să-l întoarcem cu capul în jos şi să-l scuturăm bine, i-a sugerat discret Freize stăpânului său.

— Vom face întocmai cum ni se porunceşte, a răspuns Luca punându-şi pe după umăr hăţurile calului ca să-şi elibereze mâinile, să rupă sigiliul şi să deschidă scrisoarea. Ni se porunceşte să mergem la abaţia Lucretili, a spus el. Abaţia cuprinde două aşezăminte, o mănăstire de maici şi una de călugări. Va trebui să văd ce se petrece la mănăstirea de maici. Suntem aşteptaţi acolo.

Luca a împăturit scrisoarea şi i-a înapoiat-o lui

Peter.

— Nu spune şi cum se ajunge acolo? a întrebat îngrijorat Freize. Căci altfel s-ar putea să dormim sub cerul liber şi să mâncăm doar pâine goală la cină. Şi poate nişte jir. Ce se poate mânca din jir. S-ar putea să vă daţi în vânt după el. Poate am noroc şi găsesc nişte ciuperci.

— Drumul este drept înainte, l-a întrerupt Peter. Abaţia se află chiar în apropierea castelului. Socotesc că am putea cere găzduire la mănăstirea de călugări sau la cea de maici.

— Vom merge la mănăstirea de maici, a stabilit Luca. Scrie că suntem aşteptaţi acolo.

***

Nimeni nu părea să-i aştepte la mănăstire. Începuse deja să se întunece, dar nu se zărea nicio lumină şi nicio uşă deschisă în semn de bun-venit. Ferestrele din faţă aveau obloanele trase, până afară nu pătrundeau prin crăpături decât nişte raze palide de lumină. Era greu de spus, în întunericul acela, cât de mare era clădirea; le dădeau o idee despre asta zidurile înalte ce se întindeau de-o parte şi de alta a porţii acoperite cu o imensă arcadă. Un felinar chior atârna deasupra uşiţei din uriaşa poartă de lemn, revărsând o lumină galbenă şi slabă, iar când Freize a descălecat şi a bătut în poarta de lemn cu mânerul pumnalului, dinăuntru s-a auzit o voce nemulţumită de gălăgie şi o ferestruică s-a deschis, iar cineva îi scruta cu privirea.

— Sunt Luca Vero, iar cei doi sunt servitorii

mei! a strigat Luca. Sunt aşteptat. Lasă-ne să intrăm.

Ferestruica s-a închis, apoi în spatele porţilor s-a auzit zgomotul greoi al zăvoarelor trase şi al bârnelor de lemn ridicate, şi în sfârşit una dintre porţi s-a crăpat puţin. Freize şi-a condus înăuntru calul şi catârul trăgându-i de căpăstru, Luca şi Peter au intrat călare în curtea pietruită, după care o servitoare voinică a închis poarta în urma lor. Bărbaţii au descălecat şi au privit în jur, în timp ce o femeie bătrână şi zbârcită, cu haine cenuşii de lână şi o tunică gri, încinsă cu o simplă sfoară, a ridicat torţa pe care o ţinea în mână ca să-i vadă mai bine pe cei trei.

— Dumneata eşti omul trimis să facă ancheta? Căci dacă nu eşti şi doar vrei găzduire, mai bine mergi la cealaltă mănăstire, la fraţii noştri călugări, i s-a adresat ea lui Peter, uitându-se la el şi la calul lui de rasă. Casa de-aici trece prin vremuri tulburi şi n-avem nevoie de oaspeţi.

— Nu, eu doar trebuie să scriu raportul. Sunt secretarul anchetei. Acesta este Luca Vero, el face ancheta.

— Un băieţandru! a pufnit femeia dispreţuitoare. Un băieţandru căruia nici nu i-a mijit barba?

Luca s-a îmbujorat de supărare, apoi şi-a trecut piciorul peste grumazul calului şi a sărit jos din şa, aruncându-i lui Freize hăţurile.

— Nu contează câţi ani am sau dacă am ori nu barbă. Am fost trimis aici să fac o anchetă şi

mâine asta am să fac. Până una alta, suntem osteniţi şi înfometaţi, aşa că mai bine arată-mi unde sunt refectoriul şi camerele de oaspeţi. Înştiinţeaz-o, rogu-te, pe maica abatesă că am sosit şi că ne vom întâlni mâine dimineaţă după utrenie.

— Ia te uită la el, n-are de nici unele, a constatat bătrâna ridicând iarăşi torţa să se uite mai bine la Luca, al cărui chip tânăr şi frumos se înroşise şi ai cărui ochi căprui scăpărau de supărare pe sub bretonul negru.

— „N-are de nici unele”, ai auzit? a zis Freize, vorbind cu calul în timp ce îl ducea în grajd. O maică bătrână şi stafidită să-i spună conaşului că e un băieţandru căruia nici nu i-a mijit barba? Când el le ştie pe toate şi poate chiar e un copil de zână?

— Tu, du caii în grajd şi slujnica de-acolo o să te însoţească la bucătărie, s-a răstit femeia la Freize. Poţi să mănânci şi să dormi în hambar. Tu…

Şi l-a măsurat din priviri pe secretarul Peter, socotindu-l mai mare în rang decât Freize, dar nu cu mult peste.

— Tu poţi merge să iei cina la bucătărie. Ajungi acolo pe uşa aceea. Are să ţi se-arate de-acolo unde vei dormi în casa de oaspeţi. Dumneata…

S-a întors spre Luca.

— Dumneata, inchizitorule, mergi cu mine să-ţi arăt unde e refectoriul şi odaia în care vei

dormi. Parcă ziceau că eşti preot.

— Încă nu mi-am depus jurământul, a zis el. Slujesc Biserica, dar nu sunt hirotonit.

— Prea chipeş ca să fie preot şi i-a crescut deja tonsura, a mormăit femeia pentru sine, spunând cu glas tare către Luca: Oricum, dumneata poţi să dormi în odaia preotului care vine pe-aici. Şi mâine dimineaţă am s-o înştiinţez pe maica abatesă că ai sosit.

Chiar când îl conducea spre refectoriu, dinspre galeria acoperită a curţii interioare s-a ivit o femeie. Purta veşmânt din cea mai fină lână înălbită, iar acoperământul pentru cap era dat pe spate, lăsându-i descoperit chipul alb şi minunat, cu ochi azurii şi zâmbitori. La brâu avea o cingătoare din cea mai fină piele şi în picioare purta papuci din piele moale, nu saboţi grosolani de lemn, cum poartă slujnicele ca să nu-şi murdărească pantofii de noroi.

— Am venit să-l întâmpin pe domnul inchizitor, a spus ea ridicând mai sus sfeşnicul cu lumânări pe care îl ţinea în mână.

Luca a înaintat spre ea.

— Eu sunt inchizitorul, a spus el.

Ea a zâmbit, măsurându-l iute cu privirea din cap până în picioare şi luând aminte la înfăţişarea plăcută şi la tinereţea lui.

— Daţi-mi voie să vă conduc la masă, pesemne că sunteţi frânt de oboseală. Sora Anna va avea grijă ca oamenii domniei voastre să se instaleze confortabil şi caii să fie adăpostiţi în grajduri.

Luca s-a înclinat, iar ea a luat-o înainte prin galeria cu dale de piatră care ducea în sala cu arcade a refectoriului. În capătul îndepărtat, lângă şemineul în care focul ardea înăbuşit, fusese pregătită masa pentru o singură persoană; fusese pus vin în pahar, pâine pe farfurie, un cuţit şi o lingură de-o parte şi de alta a castronului. Luca a răsuflat mulţumit şi s-a aşezat pe scaun, în timp ce o servitoare i-a adus un urcior cu apă, un lighean ca să-şi spele mâinile şi un şervet ca să se şteargă, apoi o fată de la bucătărie i-a adus un castron cu tocană de pui cu legume.

— Aveţi tot ce vă trebuie? a întrebat femeia.

— Da, mulţumesc, a spus el stângaci – se simţea intimidat de prezenţa ei; de când intrase la mănăstire, de la unsprezece ani, nu mai vorbise decât cu mama lui, cu nicio altă femeie. Iar dumneata eşti…?

Ea i-a zâmbit şi, în lumina surâsului ei, el a văzut cât era frumoasă.

— Sunt sora Ursula, maica econoamă, eu răspund de gospodărirea abaţiei. Mă bucur că aţi venit. Am fost foarte neliniştită. Nădăjduiesc că veţi putea să ne spuneţi ce se petrece şi să ne salvaţi…

— Să vă salvez?

— Aceasta este o veche şi frumoasă mănăstire de maici, a spus sora Ursula pe un ton serios. Am venit aici de când eram mică. I-am slujit pe Domnul şi pe surorile mele toată viaţa, sunt aici de peste douăzeci de ani. Nu mă împac cu gândul că

aici a pătruns Satana.

Luca a înmuiat pâinea în sosul gros şi bogat, concentrându-şi atenţia asupra mâncării ca să-şi ascundă uimirea.

— Satana?

Ea şi-a făcut repede semnul crucii, gest de evlavie instinctiv.

— În unele zile mă gândesc că e foarte grav, în alte zile îmi spun că mă comport ca o fetiţă mică şi proastă care se sperie de umbrele din jur. I-a zâmbit timid, în semn de scuză. O să judecaţi. O să descoperiţi adevărul. Dar dacă nu vom reuşi să scăpăm de clevetiri, s-a terminat totul: nicio familie nu-şi va mai trimite fiicele la noi, ţăranii deja au început să nu mai vrea să facă negoţ cu noi. Este de datoria mea să mă îngrijesc ca abaţia să îşi poată asigura existenţa, să ne putem vinde bunurile produse pentru a cumpăra cele trebuincioase. Nu pot face asta dacă nevestele ţăranilor nu le mai iau în seamă pe slujnicele pe care le trimit în târg cu ce avem şi noi. Nu putem face negoţ dacă oamenii nu vor să ne vândă sau să cumpere de la noi. A scuturat dezamăgită din cap. În fine, vă las să mâncaţi. După ce isprăviţi, fata de la bucătărie vă va conduce la odaia din casa de oaspeţi. Domnul să vă binecuvânteze, frate.

Brusc, Luca şi-a dat seama că uitase să spună rugăciunea de mulţumire pentru bucate: o fi crezut despre el că e vreun călugăr cerşetor, ignorant şi fară maniere. Se holbase la ea ca un prost şi se bâlbâise când îi vorbise. Se comportase

ca un tânăr care n-a mai văzut în viaţa lui o femeie frumoasă, şi nu ca un bărbat cu oarecare importanţă, venit să conducă o anchetă papală. Oare ce-o fi crezut despre el?

— Domnul să vă binecuvânteze, maică econoamă, a spus el uşor încurcat.

Ea s-a înclinat, reţinându-şi un mic zâmbet în faţa confuziei lui, apoi a ieşit cu pas domol din încăpere, în timp ce el urmărea ritmul legănat în care i se mişca rochia pe măsură ce maica se îndepărta.

***

Pe latura dinspre răsărit a clădirii abaţiei, oblonul ferestrei de la primul nivel era uşor întredeschis, astfel încât două perechi de ochi să poată urmări silueta palidă a maicii econoame care, cu sfeşnicul în mână, a străbătut graţioasă curtea şi a dispărut în locuinţa ei.

— A fost să-l întâmpine, dar nu cred că i-a spus ceva, a şoptit Isolda.

— N-o să afle nimic dacă nu-l ajută cineva, a spus Ishraq.

Cele două s-au retras de la fereastră şi au închis oblonul, cu grijă ca să nu facă zgomot.

— Aş vrea să ştiu încotro s-o apuc, a spus Isolda. Aş vrea să ştiu ce să fac. Aş vrea să am pe cineva care să mă povăţuiască.

— Ce crezi că ar fi făcut tatăl tău?

Isolda a râs scurt.

— Tata nu s-ar fi lăsat niciodată adus cu forţa aici. Mai curând şi-ar fi dat viaţa decât să îngăduie

cuiva să-l ţină prizonier. Sau, dacă ar fi fost capturat, ar fi murit luptându-se să scape. N-ar fi stat aici cu mâinile în sân, ca un om de paie, ca o fată speriată care se smiorcăie de dorul lui şi nu ştie ce să facă.

S-a întors cu spatele şi s-a frecat furioasă la ochi. Ishraq i-a pus cu blândeţe mâna pe umăr.

— Nu te mai învinovăţi, a zis ea. Nu puteam să facem nimic când am sosit aici. Iar acum, când întreaga abaţie pare că se duce de râpă, tot nu putem face nimic până nu pricepem ce se petrece. Dar totul se schimbă chiar în timp ce noi aşteptăm neputincioase. Chiar dacă nu facem nimic; ceva are să se întâmple. Asta e şansa noastră. Poate că a sosit clipa când ni se vor deschide uşile. Trebuie să fim pregătite, să nu pierdem şansa asta.

Isolda a luat mâna de pe umărul ei şi şi-a lipit-o de obraz.

— Cel puţin tu eşti alături de mine.

— Întotdeauna.

***

Luca a dormit adânc; nu s-a trezit nici măcar atunci când clopotul bisericii a bătut miezul nopţii în clopotniţa de deasupra. Dar chiar când noaptea era mai neagră, înainte de trei dimineaţa, un ţipăt ascuţit l-a trezit brusc din somn, după care a auzit nişte paşi alergând.

Luca s-a ridicat în capul oaselor, a sărit din pat înşfăcând cu o mână pumnalul ascuns sub pernă şi s-a dus la fereastra ce dădea spre curtea scufundată în întuneric. În lumina palidă a lunii ce

lucea pe caldarâm, a zărit o femeie în alb care a trecut în fugă prin curte şi s-a dus să tragă de bârnele care blocau poarta grea din lemn. După ea au venit alte trei femei, iar portăreasa cea bătrână a ieşit alergând din turnul porţii şi a apucat-o de mâini pe fata care se agăţase de bârne ca o pisică.

Celelalte femei au ajuns-o repede din urmă pe fată, iar Luca a auzit-o scoţând un vaiet ascuţit de disperare când acestea au prins-o şi a văzut cum genunchii îi tremurau când s-a prăbuşit la pământ sub greutatea lor. Şi-a tras repede pantalonii şi ghetele, şi-a aruncat pelerina peste umerii goi, apoi a ieşit grăbit din odaia lui şi s-a repezit în curte, ascunzându-şi pumnalul în teaca de la cizmă. S-a ascuns în umbra zidurilor, sigur că nimeni nu l-a văzut şi hotărât să observe bine chipurile în lumina neclară a lunii, ca să le recunoască atunci când le va vedea din nou.

Portăreasa a ridicat torţa să facă mai multă lumină în timp ce femeile au ridicat-o pe fată, două ţinând-o de subsuori, iar cea de-a treia de picioare. Când au trecut pe lângă el, Luca s-a tras înapoi, ascunzându-se mai bine în întunericul din pragul uşii. Au trecut atât de aproape de el, încât le auzea respiraţia gâfâită şi suspinul încetişor al uneia dintre ele.

Era o privelişte din cale-afară de ciudată. Mâna fetei atârna când au ridicat-o de jos; acum era fară simţire. Părea că leşinase când au smuls-o de la poarta zăvorâtă. Avea capul căzut pe spate, dantela scufiei de noapte îi atârna pe jos în timp

ce o cărau pe braţe, iar cămaşa lungă de noapte se târa de pământ. Numai că nu părea un leşin obişnuit. Fata era moale de parcă murise, ochii îi ţinea închişi, chipul tânăr îi era senin. Atunci Luca a scăpat un mic icnet de groază. Mâna care atârna era străpunsă în palmă, iar rana sângera. Cealaltă mână îi fusese aşezată pe piept şi Luca a văzut o urmă de sânge pe cămaşa de noapte. Fata avea în palme răni ca după crucificare. Luca a încremenit de groază, străduindu-se să rămână la adăpostul întunericului şi neputând să-şi ia ochii de la rănile foarte ciudate. Şi-atunci a observat încă un lucru care i s-a părut şi mai îngrozitor.

Toate cele trei femei care o duceau pe braţe pe fata adormită aveau aşternută pe chip aceeaşi expresie de imensă seninătate. În timp ce se chinuiau să ducă povara însângerată şi fără cunoştinţă, toate trei surâdeau, radiau de o bucurie venită dintr-un motiv tainic.

Şi aveau ochii închişi ca şi fata.

Luca a aşteptat până ce femeile au trecut de el ca nişte somnambule, cu pasul măsurat, ca o gardă de onoare, apoi s-a întors în camera de oaspeţi şi a îngenuncheat la marginea patului, rugându-se fierbinte pentru îndrumare şi pentru a găsi, în ciuda îndoielilor sale, înţelepciunea de a descoperi ce lucru necurat se petrecea în locul acesta sfânt şi de a-l îndrepta.

***

Era încă îngenuncheat în rugăciune când Freize a dat buzna în cameră, aducând o cană

mare cu apă caldă pentru spălat, chiar înainte să se crape de ziuă.

— M-am gândit că vrei să mergi la utrenie.

— Aşa e.

Luca s-a ridicat anevoie, s-a închinat şi a sărutat crucea pe care o purta mereu la gât, un dar primit de la mama lui când împlinise paisprezece ani, ultima oară când a văzut-o.

— Pe-aici se întâmplă lucruri necurate, a spus Freize pe un ton grav, turnând apa într-un lighean şi punând un ştergar curat alături.

Luca şi-a clătit mâinile şi faţa.

— Ştiu. Dumnezeu mi-e martor că am văzut şi eu câte ceva. Tu ce-ai auzit?..

— Somnambule, viziuni, călugăriţe care postesc în zile de sărbătoare, se înfometează şi leşină în capelă. Unele văd lumini pe cer, ca steaua care i-a condus pe magi, altele au vrut chiar să pornească spre Bethleem, dar au fost oprite. Oamenii din sat şi servitorii de la castel spun că toate se smintesc. Umblă vorba că întreaga abaţie e atinsă de nebunie şi că femeile de-aici îşi pierd minţile.

Luca a scuturat din cap.

— Numai Dumnezeu ştie ce se petrece. Ai auzit ţipetele de azi-noapte?

— Ferească Dumnezeu, nu. Am dormit în bucătărie şi n-am auzit decât sforăieli. Dar oamenii de la bucătărie vorbesc că Papa ar trebui să trimită un episcop ca să vadă ce se petrece. Cică pe-aici umblă Satana. Papa ar trebui să

poruncească să se facă o anchetă.

— A poruncit deja! M-a trimis pe mine, s-a burzuluit Luca. Se va face o anchetă, iar eu voi fi justiţiarul.

— De bună seamă că vei fi, l-a încurajat Freize. Nu contează câţi ani ai.

— Păi chiar *nu contează* câţi ani am. Ce contează este că am fost trimis să cercetez.

— Atunci, ar fi bine să începi cu noua maică abatesă.

— De ce?

— Fiindcă totul a început de când a venit ea aici.

— N-am de gând să plec urechea la bârfe de bucătărie, a declarat Luca cu semeţie în timp ce-şi ştergea faţa. I-a aruncat apoi şervetul lui Freize. Voi face o anchetă aşa cum se cuvine, cu martori şi mărturii depuse sub jurământ. Căci eu sunt inchizitorul numit de Papă şi bine-ar fi ca nimeni să nu uite lucrul acesta. Mai ales cei care mă slujesc pe mine şi care-ar trebui să-mi apere reputaţia.

— Sigur c-o apăr! Sigur că tu eşti inchizitorul! Sigur că aşa vei face! Tu eşti stăpânul şi eu nu uit asta niciodată, deşi eşti încă unul mic.

Freize a scuturat cămaşa din pânză a lui Luca, apoi i-a întins roba de novice pe care o purta încinsă cu un brâu ceva mai sus, ca să nu calce pe ea. Luca şi-a prins sabia la brâu, lăsând roba să cadă peste ea ca să nu se vadă.

— Vorbeşti cu mine de parcă aş fi un copil, a

spus Luca înciudat. Nici tu nu eşti cu mult mai mare.

— Am spus-o cu drag, a răspuns Freize serios. Aşa arăt eu că ţin la tine. Şi că te respect. Pentru mine vei rămâne mereu „Vrăbioiul”, novicele slăbănog.

— „Gâscă”, ajutor de bucătar, a replicat Luca cu un zâmbet ştrengăresc.

— Ţi-ai luat pumnalul? l-a întrebat Freize.

Luca şi-a pipăit bordura cizmei unde ţinea pumnalul ascuns în teacă.

— Toţi spun că noua maică abatesă nu are chemare şi n-a fost crescută să ducă o astfel de viaţă, a continuat Freize, neluând în seamă că Luca tocmai interzisese bârfa. Tatăl ei a trimis-o aici prin testament, ea s-a călugărit şi nu va mai putea ieşi niciodată de aici. Este singura moştenire pe care i-a lăsat-o taică-său, toate celelalte i-au revenit fratelui ei. E ca şi cum ar fi fost trimisă la temniţă. Şi, de când a venit ea, călugăriţele au început să vadă lucruri şi să plângă în somn speriate. Jumătate din sat vorbeşte că diavolul a venit aici odată cu noua abatesă. Fiindcă ea n-a venit de bunăvoie.

— Şi despre fratele ei ce se vorbeşte? a întrebat Luca, ispitit să stea la bârfă, în ciuda hotărârii lui de mai înainte.

— Numai de bine. E un stăpân bun, darnic cu abaţia. Bunicul lui a construit abaţia cu o mănăstire de maici de-o parte şi una de călugări de cealaltă. Călugăriţele şi călugării slujesc

împreună în abaţie. Tatăl lui le-a dat averi celor două mănăstiri, călugăriţelor le-a cedat pădurile şi păşunile, iar călugărilor le-a dat pământuri de lucrat şi animale. Fiecare dintre mănăstiri are conducerea ei şi dimpreună îi ajută pe sărmani, întru slava lui Dumnezeu. La rândul său, noul stăpân ajută abaţia. Tatăl lui a fost cruciat, bărbat brav, vestit, un om foarte credincios. Noul stăpân pare a fi mai potolit, stă acasă, vrea mai multă linişte. Are tot interesul ca problema să nu se afle, tu să-ţi faci ancheta, să iei o decizie, să găseşti vinovatul, să exorcizezi ce e de exorcizat şi totul să revină la normal.

Deasupra capetelor lor s-a auzit bătând clopotul ce anunţa utrenia, rugăciunea de dimineaţă.

— Să mergem, a zis Luca şi, luând-o înainte, a ieşit din casa de oaspeţi şi s-a îndreptat spre curtea interioară unde se afla o frumoasă biserică încadrată de porticuri.

Străbăteau curtea când a început să se audă cântec venind dinspre un alai de călugăriţe înveşmântate în alb: cu torţe în mâini, cântau ca un cor de îngeri lunecând prin lumina sidefie a dimineţii. Luca s-a dat un pas înapoi şi chiar şi Freize a rămas vrăjit de dulceaţa glasurilor ce se înălţau cristaline spre cerul în care mijeau zorii. Cei doi şi fratele Peter au mers apoi în urma corului, au intrat în biserică şi s-au aşezat într-un alcov mai în spate. Două sute de călugăriţe acoperite cu văl alb au umplut stranele corului, ce

străjuiau de-o parte şi de alta altarul, rămânând în picioare dinaintea lui.

În timpul Sfintei Liturghii, vocea de bariton a preotului din altar răsuna puternic la rostirea cuvintelor sfinte latineşti şi voci cristaline de măicuţe îi răspundeau. Luca privea tavanul boltit, colonadele de piatră frumos împodobite cu fructe şi flori, deasupra cărora mai erau stele şi luni argintate. Asculta în acelaşi timp glasurile pure ce dădeau răspunsurile şi se întreba ce anume putea să le chinuie pe aceste sfinte femei în fiecare noapte şi cum de se puteau trezi dimineaţă de dimineaţă pentru a-i cânta atât de frumos lui Dumnezeu.

Când slujba s-a sfârşit, cei trei vizitatori au rămas aşezaţi pe banca de piatră din spatele capelei, în timp ce călugăriţele treceau pe lângă ei cu privirile plecate, smerite. Luca le cerceta chipurile, căutând tânăra pe care o văzuse atât de tulburată în urmă cu o noapte, numai că feţele semănau între ele – toate erau tinere, palide şi încadrate de un văl alb. A încercat să zărească în palmele lor urme de răni, dar toate îşi ţineau mâinile împreunate, ascunse sub mânecile lungi. În timp ce măicuţele ieşeau pe rând din biserică, lipăind uşor cu sandalele pe dalele de piatră, preotul care venea în urma lor s-a oprit în faţa tinerilor şi le-a spus cu voioşie:

— Am să iau micul dejun împreună cu domniile voastre, apoi o să trebuiască să mă întorc la mănăstirea mea.

— Nu sunteţi preot aici? l-a întrebat Luca şi i-a strâns mâna, apoi a îngenuncheat în faţa lui ca să primească binecuvântarea.

— Avem mănăstire chiar de partea cealaltă a castelului, a explicat preotul. Primul Lord Lucretili a binevoit să ridice două aşezăminte religioase: unul pentru bărbaţi şi altul pentru femei. Noi, preoţii, venim aici în fiecare zi ca să oficiem slujba. Dar ce păcat! Mănăstirea de călugăriţe aparţine Ordinului augustin. Noi, bărbaţii, ţinem de Ordinul dominican. Şi aplecându-se spre Luca a continuat: Cred că cel mai bine ar fi ca mănăstirea de maici să fie trecută sub autoritatea Ordinului dominican, înţelegi dumneata? Ar putea fi supravegheate de mănăstirea noastră şi s-ar bucura de disciplina ordinului nostru. Sub Ordinul augustin, femeile de-aici au avut libertatea să facă ce vor. Şi uite acum ce se întâmplă.

— Dar ele respectă slujbele, a protestat Luca. Nu îşi fac de cap.

— Numai pentru că aşa vor ele. Dacă ar vrea să nu le mai ţină sau să schimbe ceva, ar avea cum să schimbe. N-au niciun fel de reguli, pe când la noi, dominicanii, totul este bine rânduit. În Ordinul augustin, fiecare casă poate să trăiască după bunul plac. Îl slujesc pe Domnul cum cred ele că e mai bine şi, drept urmare…

Şi-a curmat vorba la vederea maicii econoame, care se apropia cu pas uşor pe minunata pardoseală de marmură a bisericii.

— Ei, iat-o şi pe maica econoamă care sunt

sigur că vine să ne poftească la micul dejun.

— Puteţi lua micul dejun în salonul meu, a spus ea. A fost făcut şi focul acolo. Părinte, rogu-te, condu-i dumneata pe oaspeţii noştri.

— Cum să nu? a zis el bucuros şi, după ce aceasta a plecat, s-a întors din nou spre Luca. Ea ţine frâiele acestei mănăstiri, a spus el. E o femeie minunată. Se ocupă de pământuri, de îngrijirea clădirilor, cumpără cele de trebuinţă, vinde produsele. Ar fi putut fi stăpâna oricărui castel din Italia, o adevărată *Magistra:* învăţătoare, cârmuitoare, stăpâna de drept a unei case ilustre. Era tot numai zâmbet când a adăugat: Şi trebuie să spun că salonul ei este cea mai plăcută încăpere din acest loc, iar o bucătăreasă mai pricepută ca a ei nu găseşti.

Preotul i-a condus de la biserică, prin curtea interioară, spre clădirea care forma latura dinspre răsărit a curţii celei mari. Uşa de lemn de la intrare era deschisă şi ei au intrat în salon, unde masa fusese pregătită pentru trei persoane. Luca şi Peter s-au aşezat. Freize a rămas la uşă ca să-i servească, pe măsură ce slujnicele de la bucătărie îi aduceau bucatele de pus pe masă. Aveau friptură de porc, de miel şi de vită; pâine albă şi neagră, din secară. Erau şi mai multe feluri de brânză, dulceţuri, un coş cu ouă fierte şi un castron cu prune atât de gustoase şi de parfumate, că Luca le-a tăiat şi le-a pus pe o felie de pâine albă, ca să le mănânce ca pe dulceaţă.

— Maica econoamă mănâncă întotdeauna

singură, nu ia masa împreună cu surorile în refectoriu? a întrebat curios Luca.

— Dumneata n-ai face la fel, cu o astfel de bucătăreasă? l-a întrebat preotul. Nu mă îndoiesc că în zilele de sărbătoare se aşază la masă cu celelalte surori. Dar îi plac lucrurile făcute ca la carte; iar unul dintre privilegiile funcţiei pe care o deţine este să facă aşa cum vrea în casa ei. Nu doarme în dormitorul comun şi nici nu mănâncă în refectoriu. La fel face şi maica abatesă, în casa ei de alături. Şi-acum, a zis el cu un zâmbet larg, am un strop de rachiu în desagă. Am să-l aduc ca să bem un păhărel. Ajută la mistuire după un mic dejun îmbelşugat.

A ieşit din salonaş, iar Peter s-a ridicat în picioare şi s-a uitat pe fereastră în curtea de la intrare, unde aştepta catârul preotului.

Luca a început să se plimbe alene prin încăpere în timp ce Freize strângea farfuriile. Coronamentul căminului era făcut din lemn lustruit, frumos sculptat. Când Luca era copil, bunicul lui, care era tâmplar, sculptase o astfel de podoabă pentru căminul din salonul casei lor. Pe atunci era o noutate care a stârnit invidia întregului sat. Îndărătul uneia dintre sculpturi era un dulăpior secret unde tatăl lui păstra prune zaharisite din care îi dădea lui Luca duminica, dacă în timpul săptămânii fusese cuminte. Într-o doară, Luca a prins să răsucească una câte una cele cinci înflorituri de pe suportul sculptat al coronamentului. Spre surpriza lui, una dintre ele

s-a rotit şi a deschis o uşă secretă exact ca aceea pe care şi-o aducea aminte din copilărie. Înăuntru se afla un borcan de sticlă nu cu prune zaharisite, ci cu o mirodenie, poate: nişte seminţe negre uscate. Alături era o sulă de cizmărie – o mică unealtă cu care se fac găuri în obiectele din piele.

Luca a închis uşiţa dulăpiorului.

— Tata ascundea mereu prune zaharisite în dulapul de la cămin, a spus el cu voce tare.

— Noi n-am avut aşa ceva, a răspuns secretarul Peter. Locuiam cu toţii în bucătărie şi mama învârtea frigăruile în vatră, iar în horn punea şunca la afumat. Dimineaţa, când focul era stins şi noi, copiii, eram lihniţi de foame, băgăm capul prin hornul plin de funingine şi ciuguleam din bucăţile de şuncă. Ea îi zicea tatei că umblă şoareci pe-acolo, Dumnezeu s-o odihnească.

— Cum de-ai învăţat carte, într-o familie atât de săracă? a întrebat Luca.

Peter a ridicat din umeri.

— Preotul a văzut că sunt băiat isteţ, aşa că părinţii m-au trimis la mănăstire.

— Şi pe urmă?

— Monseniorul m-a întrebat dacă vreau să-l slujesc, să intru în ordin. Fireşte că am acceptat.

În momentul acela, uşa s-a deschis şi a intrat preotul, cu o sticluţă pitită în mâneca sutanei.

— Doar un strop, să mă ajute la drum, a zis el.

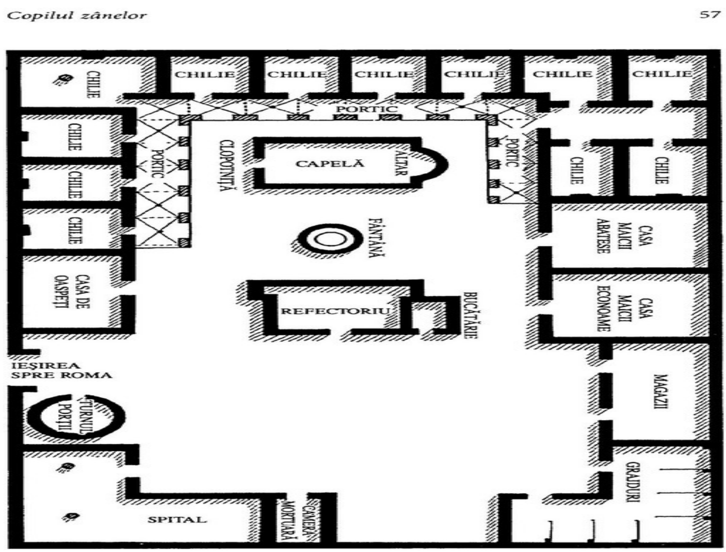
Luca şi-a pus doar puţină tărie în ceaşca de lut, Peter a refuzat, iar preotul a luat o duşcă zdravănă direct din sticlă. Freize se uita cu jind de

lângă uşă, dar s-a hotărât să-şi ţină gura.

— Acum să vă conduc la maica abatesă, a spus preotul punând cu grijă dopul sticlei. Şi nu uitaţi, de vă cere sfatul dacă ar putea cumva să treacă mănăstirea în grija fraţilor călugări, noi suntem gata s-o primim şi toate necazurile ei ar lua sfârşit.

— Am să ţin minte, a spus Luca fară să promită ceva anume.

Locuinţa maicii abatese se afla alături, construită tot pe zidul de împrejmuire al mănăstirii, cu o latură înspre curtea interioară şi cealaltă spre pădure şi munţii de dincolo de ea.

Ferestrele ce dădeau spre exterior aveau

vitralii groase şi grilaje groase de fier.

— Locul acesta este construit ca un careu într-un alt careu, le-a explicat preotul. Careul interior este alcătuit din biserică, porticuri şi chiliile maicilor, de jur-împrejur. Partea aceasta se întinde de la porticuri până la curtea exterioară. Jumătatea de clădire în care locuieşte maica econoamă dă în curtea interioară şi spre poarta principală, aşa că de-aici se poate vedea cine vine şi cine pleacă, iar pe latura dinspre miazăzi este spitalul pentru săraci.

Preotul a arătat cu mâna spre uşă.

— Maica abatesă mi-a spus să intraţi.

El a rămas mai la urmă, Luca şi Peter au intrat primii, iar Freize după ei. S-au pomenit într-o încăpere mică, cu două bănci din lemn şi două scaune foarte simple. Pe peretele din faţă, un grilaj solid din fier forjat bloca intrarea în următoarea cameră, acoperită cu o draperie din lână albă. Cum stăteau ei şi aşteptau, draperia a fost dată la o parte fară zgomot şi de cealaltă parte au zărit o robă albă, un acoperământ pentru cap şi un chip palid ce abia se distingea printre ornamentele grilajului.

— Domnul să vă apere şi să vă binecuvânteze, a rostit o voce clară. Fiţi bineveniţi în abaţia noastră. Eu sunt maica abatesă.

— Eu sunt Luca Vero.

Luca s-a apropiat de grilaj, dar n-a putut desluşi decât silueta maicii, prin lucrătura bogată din fier forjat, împodobită cu fructe, frunze şi flori.

Se simţea şi un parfum uşor, ca de apă de trandafiri. În spatele maicii abatese a mai zărit silueta întunecată a unei femei îmbrăcate în negru.

— Aceştia sunt Peter, secretarul meu, şi Freize, servitorul meu. Am fost trimis să fac o anchetă în abaţia domniei voastre.

— Ştiu, a spus ea liniştită.

— N-am ştiut că sunteţi închisă aici, a spus Luca, alegând cu grijă cuvintele ca să n-o jignească.

— Aşa este obiceiul la noi, vizitatorii le vorbesc maicilor din ordinul nostru printr-un grilaj.

— Dar va trebui să vorbesc cu ele pentru ancheta pe care o fac. O să trebuiască să vină la mine ca să-mi răspundă la întrebări.

Luca i-a simţit reţinerea dincolo de paravan.

— Prea bine, a spus ea. Doar am fost de acord cu ancheta.

Luca ştia foarte bine că această maică abatesă cu sânge rece nu-şi dăduse acordul pentru investigaţia lui: ea n-avusese de ales. Ancheta fusese stabilită de stăpânul Ordinului, iar el, Luca, avea de gând să le interogheze pe măicuţe cu sau fără consimţământul ei.

— Voi avea nevoie de o cameră separată, iar surorile vor trebui să vină şi să-mi spună, sub jurământ, ce se petrece aici, a urmat Luca pe un ton mai încrezător.

Preotul, care stătea lângă el, a încuviinţat din

cap.

— Am poruncit să vi se pregătească o cameră chiar alături, a spus ea. Socotesc că e mai bine ca domnia voastră să audiaţi martorii chiar în casa mea, în casa maicii abatese. Surorile vor şti astfel că eu sprijin ancheta şi că vin aici să vă răspundă la întrebări având binecuvântarea mea.

— Ar fi mai bine în altă parte, a şoptit preotul spre Luca. Ar trebui să veniţi la mănăstirea fraţilor călugări şi să le porunceşti să vină la noi, sub supravegherea noastră. Autoritatea bărbaţilor, ştii dumneata… judecata bărbaţilor… e întotdeauna un motiv puternic. Este nevoie de o mintea bărbătească, nu de închipuirile şi de capriciile unei femei.

— Mulţumesc, dar mă voi întâlni cu ele aici, i-a răspuns Luca preotului. Apoi a continuat, adresându-se maicii abatese: Vă mulţumesc pentru ajutor. Mă bucur că le voi vedea pe măicuţe în casa domniei voastre.

— Dar mă întreb de ce, s-a mirat Freize vorbind în şoaptă cu un bondar care bâzâia pe lângă mica fereastră cu vitralii.

— Dar mă întreb de ce, a repetat cu glas tare Luca.

Freize a deschis ferestruica şi bondarul a zburat liber în lumina soarelui.

— S-a bârfit mult, uneori şi pe seama mea, a spus deschis maica abatesă. Eu însămi am fost acuzată. Este mai bine ca toţi ai casei să vadă că ancheta se face sub oblăduirea mea şi cu

binecuvântarea mea. Sper că îmi veţi restatornici bunul nume, că veţi descoperi răul şi-l veţi smulge din rădăcină.

— Va trebui să fiţi supusă unor întrebări, la fel ca toţi membrii ordinului, a ţinut Luca să spună.

A observat că dincolo de grilaj silueta albă se mişcase şi el şi-a dat seama că abatesa îşi plecase capul, ca şi când el ar fi umilit-o.

— Am primit poruncă de la Roma să vă ajut să descoperiţi adevărul, a insistat el.

Ea nu a răspuns, doar a întors capul şi a vorbit cu cineva, Luca nu vedea cu cine, apoi uşa camerei s-a deschis şi portăreasa cea bătrână, sora Anna, care îi întâmpinase în prima seară, a spus pe un ton tăios:

— Maica abatesă zice să vă arăt camera pentru interogatoriu.

Se pare că întrevederea lor cu abatesa se încheiase, iar ei nici măcar n-o văzuseră la faţă.

***

Era o încăpere simplă, care dădea spre pădurea din spatele abaţiei şi se afla tocmai în fundul casei, de unde nu puteau să vadă porticurile, chiliile măicuţelor sau cine venea ori pleca prin curtea din faţa bisericii. Pe de altă parte, nici ceilalţi nu puteau să vadă cine venea să depună mărturie.

— E discretă, a remarcat secretarul Peter.

— E ascunsă, a spus Freize vesel. Trebuie să stau la uşă ca să nu vă întrerupă nimeni şi să nu tragă nimeni cu urechea?

— Da.

Luca şi-a tras un scaun la masa goală şi a aşteptat până ce fratele Peter a scos hârtiile, o pană neagră de scris şi o călimară, apoi s-a aşezat şi el la celălalt capăt al mesei şi s-a uitat la Luca aşteptând. Toţi trei stăteau şi se uitau nehotărâţi. Copleşit de importanţa misiunii ce îl aştepta, Luca privea pierdut la ceilalţi doi. Freize a rânjit spre el şi a făcut un gest de încurajare, dând din mână ca şi când ar fi fluturat un steag.

— Dă-i drumul! a zis el. Lucrurile stau aşa de rău aici, că n-avem ce să stricăm şi mai tare.

Luca a pufnit într-un râs copilăresc.

— Cred şi eu, a zis el aşezându-se pe scaun, apoi s-a întors spre fratele Peter. Vom începe cu maica econoamă, a spus încercând să pară hotărât. Măcar ştim cum o cheamă.

Freize a încuviinţat şi s-a dus la uşă.

— Să vină maica econoamă, i-a spus el surorii Anna.

Aceasta a venit numaidecât şi s-a aşezat exact în faţa lui

Luca. El a încercat să nu observe frumuseţea senină a chipului ei, ochii azurii ce păreau să-i zâmbească cu un înţeles tainic.

Aşa cum era regula, Luca a întrebat-o despre nume, vârstă

— Douăzeci şi patru de ani –, numele părinţilor ei şi de cât timp slujea în abaţie. Trăia între zidurile abaţiei de douăzeci de ani, de când era mică.

— Dumneata ce crezi că se petrece aici? a întrebat-o Luca, încurajat de faptul că era inchizitor, de un sentiment al importanţei propriei persoane şi de tactica folosită în munca sa: Freize postat la uşă şi fratele Peter cu pana de scris în mână.

Ea a lăsat privirea în jos, spre masa simplă, din lemn.

— Nu ştiu. Se întâmplă lucruri stranii, iar surorile mele sunt foarte tulburate.

— Ce fel de lucruri?

— Unele surori au început să aibă vedenii şi două dintre ele umblă în somn – se dau jos din pat şi merg, deşi sunt adormite. Una nu mai mănâncă în refectoriu, se înfometează şi nimeni nu poate s-o înduplece să mănânce. Şi mai sunt şi alte lucruri. Alte mărturii.

— Când au început toate astea? a întrebat-o Luca.

Ea a clătinat din cap obosită, parcă se aştepta la o astfel de întrebare.

— Cu vreo trei luni în urmă.

— Atunci când a venit noua maică abatesă?

— Da, a spus ea oftând. Dar sunt convinsă că ea nu are nicio legătură cu asta. Nu am de mărturisit nimic care să fie folosit împotriva ei. E adevărat că necazurile noastre au început atunci – dar nu trebuie să uitaţi că ea nu are autoritate în faţa maicilor fiindcă este nouă, lipsită de experienţă şi a recunoscut că se află aici împotriva voinţei sale. O mănăstire de maici are nevoie de o

cârmuire straşnică, de supraveghere, de cineva căruia-i place viaţa de-aici. Noua maică abatesă a dus o viaţă foarte tihnită până să vină la noi, a fost copila favorită a unui mare nobil, o fiică răsfăţată într-o casă nobilă; nu este obişnuită să stăpânească peste un aşezământ religios. Ea nu a crescut aici. Nu e de mirare că nu ştie cum să se impună.

— Şi li se poate impune măicuţelor să nu mai aibă vedenii? Este alegerea lor? Le-a scăpat din mână pentru că nu ştie să se impună?

Secretarul Peter a notat întrebările.

Maica econoamă a zâmbit.

— Nu şi dacă sunt vedenii sfinte trimise de Domnul, a spus ea calmă. Dacă sunt vedenii sfinte, atunci nimic nu le poate opri. Dar dacă sunt păcate şi sminteli, dacă femeile acestea se înfricoşează singure şi îngăduie să fie mânate de aceste grozăvii… Dacă ele visează şi scornesc poveşti… Să-mi fie cu iertare, frate Luca, dar trăiesc în această congregaţie de douăzeci de ani şi ştiu că două sute de femei care trăiesc laolaltă pot face din ţânţar armăsar dacă li se îngăduie.

Luca a ridicat din sprâncene.

— Pot să-şi provoace somnambulism? Să iasă noaptea din casă şi să încerce să iasă pe poartă?

— Ai văzut şi dumneata? l-a întrebat ea oftând.

— Azi-noapte, a confirmat el.

— Sunt convinsă că una sau două sunt cu adevărat somnambule. Sunt convinsă că una, poate chiar două au avut într-adevăr nişte viziuni.

Dar acum am zeci de femei tinere care aud îngeri, văd stele mergând pe cer, se trezesc în toiul nopţii şi ţipă de durere. Trebuie să înţelegi, frate, că nu toate novicele noastre se află aici pentru că simt chemare spre cele sfinte. Foarte multe sunt trimise aici din familii cu prea mulţi copii ori pentru că sunt foarte studioase ori pentru că şi-au pierdut logodnicul ori nu se pot căsători din cine ştie ce motive. Uneori ne trimit fete neascultătoare. Fireşte, în primul rând ele îşi aduc aici şi necazurile. Nu toate au vocaţie, nu toate vor să fie aici. Şi dacă o singură tânără iese din chilia ei noaptea, încălcând regulile, şi aleargă prin curtea interioară, întotdeauna se va găsi o alta care să facă la fel. Maica a tăcut pentru o clipă, după care a mai spus: Apoi alta şi alta.

— Dar cea cu stigmatele? Rănile răstignirii din palme?

Luca a citit mirare pe chipul ei.

— Cine v-a spus asta?

— Chiar eu am văzut-o pe fată azi-noapte; şi pe celelalte femei care au alergat după ea.

Maica şi-a plecat capul şi şi-a împreunat mâinile; o clipă, el a crezut că se ruga, cerând îndrumare ca să ştie ce să spună mai departe.

— Poate că sunt un miracol, a spus ea încet. Stigmatele acelea. N-avem de unde să ştim. Sau poate că nu. Poate sunt un lucru necurat – să ne ferească Maica Domnului.

Luca s-a aplecat peste masă ca să audă ce zice.

— Necurat? Cum adică?

— Uneori, o tânără mai evlavioasă îşi poate provoca singură cele cinci răni ale lui Cristos. Îşi face aceste răni în semn de veneraţie. Unele tinere merg mult prea departe. Maica econoamă a inspirat adânc înfiorată. Tocmai de aceea avem nevoie de o disciplină de fier în această casă. Măicuţele trebuie să simtă că există cineva care ştie să aibă grijă de ele, aşa cum un tată are grijă de fiica lui. Ele trebuie să ştie că există reguli de comportare stricte. Trebuie să fie îndrumate cu mare grijă.

— Va temeţi că femeile acestea îşi fac rău singure? a întrebat Luca uluit.

— Sunt femei tinere, a repetat maica econoamă. Nu au pe nimeni să le îndrume. Devin pătimaşe, agitate. Nu e ceva de gândit pentru ele să se taie singure sau una pe alta.

Fratele Peter şi Luca au schimbat priviri îngrozite, apoi fratele Peter a plecat din nou capul şi a continuat să scrie.

— Abaţia este prosperă, a comentat Luca doar ca să spună ceva, să aibă timp să-şi revină din uimire.

Ea a scuturat din cap.

— Nu, toate am făcut un jurământ de sărăcie. Am jurat să trăim în sărăcie, smerenie şi castitate. Nu avem voie să avem avere, nu avem voie să facem după vrerea noastră şi nu avem voie să iubim un bărbat. Toate am jurat aceste lucruri; nu avem cum să le încălcăm. Toate am jurat. Toate

am consimţit de bunăvoie.

— Mai puţin maica abatesă, a sugerat Luca. Înţeleg că ea s-a împotrivit. N-a dorit să vină aici, i s-a poruncit să între la mănăstire. Ea n-a ales să trăiască în smerenie, sărăcie şi fară dragostea unui bărbat.

— Va trebui s-o întrebaţi pe ea, a spus maica econoamă cu demnitate. A respectat rânduiala. A renunţat la veşmintele bogate din imensele cufere cu haine cu care a venit aici. Din respect pentru rangul pe care îl deţine în lumea de afară, i s-a îngăduit să-şi schimbe îmbrăcămintea în intimitate. Propria ei servitoare a ras-o în cap şi a ajutat-o să se îmbrace cu cămaşa de pânză şi cu roba de postav a ordinului nostru, să-şi pună broboada pe cap şi vălul de deasupra. Când a fost gata, a venit în capelă, s-a întins singură pe jos în faţa altarului, cu mâinile întinse, cu faţa spre pardoseala rece, şi s-a dăruit Domnului. Numai ea ştie dacă a jurat şi cu inima. Noi, surorile ei, n-avem cum să ştim ce e în mintea ei.

După un moment de şovăială, a adăugat:

— Dar, desigur, servitoarea ei nu a depus jurământul. Ea este o profană printre noi. După câte ştiu, servitoarea nu respectă nicio regulă. Nu ştiu nici măcar dacă îi dă ascultare maicii abatese sau dacă relaţia lor este mai…

— Mai cum? a întrebat Luca îngrozit.

— Mai neobişnuită, a spus ea.

— Servitoarea este soră mireană?

— Nici nu ştiu cum am putea să o numim. A

fost servitoarea personală a maicii abatese încă din copilărie şi, când maica abatesă a intrat în rândul nostru, a venit şi sclava ei; a urmat-o la fel cum un câine îşi urmează stăpânul. Stă în locuinţa maicii abatese. La început dormea în cămara de lângă odaia maicii abatese, nu voia să doarmă în chilie, apoi a început să doarmă la uşa ei, ca o sclavă. De curând a ajuns să doarmă în pat cu ea. Mai s-a oprit o clipă, apoi a continuat: Ca un tovarăş de pat. A şovăit apoi: Nu vreau să insinuez altceva.

Fratele Peter rămăsese cu pana de scris în aer şi cu gura căscată, dar nu a zis nimic.

— Merge la biserică, o urmează pe maica abatesă ca o umbră; dar nu se roagă, nu se spovedeşte şi nu ia sfânta împărtăşanie. Bănuiesc că este o necredincioasă. Chiar nu ştiu. Este o excepţie de la regula noastră. Nu-i spunem soră, îi spunem Ishraq.

— Ishraq? a repetat Luca numele ciudat.

— S-a născut musulmană, a spus maica econoamă pe un ton bine măsurat. O veţi vedea pe-aici, prin abaţie. Poartă un veşmânt negru asemeni femeilor maure şi uneori îşi acoperă faţa cu un voal. Culoarea pielii este ca de caramel. Trupul îi este auriu, parcă ar fi o femeie din caramea. Fostul stăpân a adus-o cu el de la Ierusalim când s-a întors din cruciadă, ea era pe atunci pruncă. Poate a luat-o ca trofeu sau ca animal de companie. Nu i-a schimbat numele şi nici n-a botezat-o; dar a crescut-o alături de fiica

lui, ca sclavă a ei.

— Credeţi că ar putea avea vreo legătură cu tulburările de-aici? De vreme ce au început de când ea a venit în abaţie? De vreme ce a venit odată cu maica abatesă?

Ea a ridicat din umeri.

— La început, când au văzut-o prima dată, unele măicuţe se temeau de ea. Este o eretică, desigur, şi are o înfăţişare rea. Mereu se ţine scai de maica abatesă. Părea că le…

S-a oprit puţin.

— … tulbură, a continuat ea, aprobând a mulţumire cuvântul pe care-l găsise. Tulbură. Cred că toate ar spune la fel.

— Dar ce anume face?

— Nu face nimic pentru Dumnezeu! a spus maica econoamă cu o patimă bruscă. Sigur nu face nimic pentru abaţie. Unde se duce maica abatesă, se duce şi ea. Nu se desparte niciodată de ea.

— Dar iese în afara abaţiei, nu? Sau e reţinută aici?

— Nu se desparte niciodată de maica abatesă, l-a contrazis ea. Iar maica abatesă nu iese niciodată din mănăstire. Sclava ei bântuie pe-aici. Se furişează, stă la pândă, urmăreşte tot şi nu vorbeşte cu niciuna dintre noi. Parcă am avea un animal ciudat prins în cursă. Am impresia că ţin o leoaică fioroasă închisă într-o cuşcă.

— Dar dumitale îţi este teamă de ea? a întrebat brusc Luca.

Ea a ridicat capul şi s-a uitat la el cu privirea ei senină şi azurie.

— Am încredere că Domnul Dumnezeu mă va apăra de toate relele, a spus ea. Dar dacă nu aş fi atât de sigură că sunt în paza bunului Dumnezeu, m-ar înspăimânta cumplit şi pe mine.

În cămăruţă s-a făcut linişte, de parcă o adiere malefică trecuse printre ei. Luca a simţit cum i se zbârleşte părul pe ceafa, în timp ce fratele Peter a bâjbâit pe sub masă după crucifixul pe care îl purta la brâu.

— Cu care dintre măicuţe ar trebui să vorbesc mai întâi? a întrebat Luca rupând liniştea. Scrieţi-mi numele celor care umblă în somn, au stigmate, au viziuni ori postesc.

I-a întins hârtia şi pana de scris, iar ea, fără grabă sau ezitare, a scris citeţ şase nume, după care i-a înapoi hârtia.

— Dar dumneata? a întrebat el. Ai avut viziuni sau ai umblat în somn?

Zâmbetul ei trimis tânărului era aproape ispititor.

— Mă trezesc noaptea pentru slujbe şi ca să mă duc să-mi spun rugăciunile, a răspuns ea. N-o să mă găsiţi în altă parte decât în patul meu, la căldură.

În timp ce Luca a clipit din ochi ca să-şi alunge din minte această imagine, ea s-a ridicat de la masă şi a părăsit încăperea.

— Straşnică femeie, a spus Peter încet, în timp ce uşa se închidea în urma ei. Când te gândeşti că

trăieşte la mănăstire de la patru ani! Dac-ar fi trăit în lume, oare ce ar fi făcut?

— Jupe de mătase, a comentat Freize, băgând capul pe uşă, de pe hol. E neobişnuit.

— Cum? Cum? a întrebat Luca, furios fară motiv, simţind cum îi tresaltă inima numai gândindu-se la maica econoamă care doarme castă în patul ei.

— E neobişnuit ca o maică să poarte jupe de mătase. Cămaşă aspră, din păr de cal, aşa mai zic – poate-i cam sever, dar aşa-i normal. Dar jupe de mătase, nu.

— De unde Necuratului ştii tu că poartă jupe de mătase? a pufnit Peter. Şi cum îndrăzneşti să spui asta despre aşa o doamnă?

— Le-am văzut întinse la uscat în spălătorie, mă întrebam ale cui sunt. Mi s-au părut veşminte cam nepotrivite pentru nişte călugăriţe care au jurat să trăiască în sărăcie. Aşa că am început să trag cu urechea. Oi fi eu prost, dar ştiu să trag cu urechea. Le-am auzit foşnind când a trecut pe lângă mine. Ea nu ştia că eu ascult, a trecut pe lângă mine de parcă aş fi fost stană de piatră ori copac. Mătasea foşneşte şi face un fel de *hsss hsss hsss.* Freize s-a uitat la Peter şi a dat din cap cu un aer satisfăcut: Se poate face anchetă şi altfel. Nu e musai să ştii să scrii ca să şi gândeşti. Uneori ajută numai să asculţi.

Fratele Peter l-a ignorat cu desăvârşire.

— Cine urmează? l-a întrebat el pe Luca.

— Maica abatesă, a decis Luca. Apoi

servitoarea Ishraq.

— Ce-ar fi s-o vedem mai întâi pe Ishraq? Şi pe urmă putem s-o ţinem în camera de alături, cât timp stăm de vorbă cu maica abatesă, a propus Peter. Aşa le împiedicăm să comploteze.

— Cum să comploteze? a întrebat Luca nerăbdător.

— Tocmai asta e, a spus Peter. Că noi nu ştim ce pun ele la cale.

— Complot, a repetat Freize cu atenţie neobişnuitul cuvânt. Complot. E ciudat cum unele cuvinte sună a vinovăţie.

— Du-te odată şi adu-o pe sclavă, a poruncit Luca. Nu tu eşti inchizitorul, tu se presupune că-ţi slujeşti stăpânul, pe mine. Şi ai grijă să nu vorbească nimănui înainte să vină la noi.

Freize a dat fuga la uşa bucătăriei maicii abatese şi a întrebat de Ishraq. Ea a venit în veşminte ca ale oamenilor deşertului, cu o tunică neagră şi şalvari negri. Pe cap purta voal negru care-i lăsa să se vadă doar ochii. De fapt, din toată făptura,

i se vedeau doar picioarele goale, ciocolatii – cu un inel de argint pe unul dintre degete – şi ochii negri, greu de citit, înconjuraţi de voal. Freize i-a zâmbit ca s-o liniştească, dar ea nu a răspuns în niciun fel şi au mers tăcuţi spre camera unde avea loc interogatoriul. Fata s-a aşezat pe scaun în faţa lui Luca şi a fratelui Peter fară să rostească vreun cuvânt.

— Te cheamă Ishraq? a întrebat-o Luca.

— Nu vorbesc italiană, a spus ea într-o italiană fară cusur.

— Dar văd că vorbeşti.

Ea a scuturat din cap şi a spus din nou:

— Nu vorbesc italiană.

— Te cheamă Ishraq, a încercat el din nou, de data aceasta în franceză.

— Nu vorbesc franceză, a răspuns ea cu un impecabil accent franţuzesc.

— Te cheamă Ishraq, a spus el în latineşte.

— Aşa este, a recunoscut ea tot în latineşte. Dar nu vorbesc latina.

— Dar ce limbă vorbeşti?

— Nu vorbesc.

Văzând că n-are încotro, Luca s-a aplecat în faţă şi i-a spus pe cel mai autoritar ton de care era în stare:

— Ascultă, femeie: am primit însărcinare de la Sfântul Părinte însuşi ca să cercetez ce se petrece în această mănăstire şi apoi să-l înştiinţez. Fă bine şi răspunde, altfel vei avea de-a face nu doar cu mânia mea, ci şi cu a lui.

Ea a ridicat din umeri.

— Sunt mută, a spus ea simplu, în latină. Şi, desigur, o fi pentru tine Sfântul Părinte, dar pentru mine nu este.

— Dar e limpede că poţi vorbi, a intervenit fratele Peter. E limpede că ştii mai multe limbi.

Ea l-a privit cu obrăznicie şi a scuturat din cap.

— Vorbeşte cu maica abatesă.

Tăcere.

— Avem puterea să te facem să vorbeşti, a avertizat-o părintele Peter.

Ea a lăsat imediat ochii în jos, genele negre acoperindu-i privirea. Când i-a ridicat din nou, Luca a văzut că ochii ei căprui se încreţiseră la colţuri: fata abia se abţinea să nu râdă de fratele Peter.

— Nu vorbesc, a spus ea din nou. Şi nu cred că aveţi vreo putere asupra mea.

Luca s-a făcut roşu ca focul, pierzându-şi cumpătul, ca orice tânăr luat în râs de o femeie.

— Atunci, pleacă! a spus Luca tăios.

Apoi s-a răstit la Freize care a băgat mirat capul pe uşă:

— Trimite-o aici pe maica abatesă. Şi ţine-o pe muta asta alături, singură.

***

Isolda stătea în pragul uşii, cu chipul adumbrit de gluga trasă bine pe cap şi cu mâinile ascunse în mânecile largi ale veşmântului monahal de sub care i se vedeau doar picioarele albe încălţate în sandale simple. Fără să vrea, Luca văzu că degetele de la picioare i se făcuseră rozalii din cauza frigului şi că avea scobitura gleznei înaltă.

— Intraţi, a spus Luca încercând să-şi recapete calmul. Luaţi loc, vă rog.

Ea s-a aşezat, dar nu şi-a dat jos gluga, aşa încât Luca a fost nevoit să aplece puţin, încercând să-i vadă chipul. În umbra făcută de glugă a reuşit să ghicească conturul unui obraz cu bărbie

ascuţită şi gură hotărâtă. Restul rămânea un mister.

— Maică abatesă, n-aţi vrea să vă daţi gluga jos?

— Prefer să n-o dau.

— Maica econoamă a stat de vorbă cu noi fară să-şi ţină gluga pe cap.

— Mi s-a cerut să jur că mă voi feri să stau în preajma bărbaţilor, a spus ea cu răceală. Mi s-a poruncit să jur că voi rămâne în acest ordin, că nu mă voi întâlni şi nu voi sta de vorbă cu bărbaţi decât ca să schimbăm două vorbe şi să avem cea mai scurtă întrevedere. Nu fac decât să respect jurămintele pe care am fost obligată să le rostesc. Nu a fost alegerea mea, aşa mi-a impus Biserica. Domnia voastră, ca slujitor al Bisericii, ar trebui să fiţi mulţumit de supunerea pe care o arăt.

Fratele Peter şi-a aranjat mai bine hârtiile şi a aşteptat cu pana de scris pregătită.

— Aş dori să ne povestiţi despre cum aţi ajuns la mănăstire, a spus Luca.

— Se ştie prea bine, a spus ea. Tatăl meu a murit acum trei luni şi jumătate şi a lăsat castelul şi toate pământurile fratelui meu, care este acum noul stăpân, aşa cum se cuvine. Mama a murit mai demult, iar mie nu mi-a rămas decât să aleg între un pretendent la căsătorie şi un loc în această abaţie. Fratele meu, noul Lord Lucretili, a acceptat hotărârea mea de a nu mă căsători şi mi-a făcut marea favoare de a mă pune la cârma acestei mănăstiri de călugăriţe, iar eu am venit

aici, am depus jurământul şi mi-am început misiunea ca maică abatesă.

— Câţi ani aveţi?

— Şaptesprezece, i-a spus ea.

— Nu sunteţi prea tânără pentru o maică abatesă?

Pe figura pe jumătate ascunsă a apărut un zâmbet silit.

— Nu şi dacă bunicul meu este cel care a întemeiat abaţia, iar fratele meu este singurul ei ocrotitor. Lordul Lucretili poate numi abatesă pe oricine doreşte.

— Aţi avut chemare pentru asta?

— Din păcate, nu. Am venit aici ca să mă supun dorinţei fratelui şi voinţei tatălui meu. Nu pentru că simt vreo chemare.

— N-aţi vrut să vă răzvrătiţi împotriva dorinţei fratelui şi a voinţei tatălui?

A urmat o clipă de tăcere. Ea a ridicat capul şi, de sub gluga imensă, s-a văzut că îl privea gânditoare, ca şi când l-ar fi socotit un om care ar putea s-o înţeleagă.

— Desigur, am fost ispitită de păcatul nesupunerii, a spus ea cu sinceritate. Nu înţelegeam de ce tatăl meu mi-a hotărât soarta asta. Niciodată nu mi-a vorbit despre abaţie şi nici n-a pomenit vreodată că ar vrea să duc o viaţă monahală. Dimpotrivă, îmi vorbea despre lumea de afară, îmi spunea că trebuie să fiu o femeie demnă şi puternică, să-mi conduc bine domeniile şi să apăr Biserica dacă este atacată aici sau în

Ţara Sfântă. Dar fratele meu a fost cel care a stat alături de tata pe patul de moarte, el i-a ascultat ultimele dorinţe, apoi mi-a arătat testamentul lui. Era clar că ultima dorinţă a tatălui meu a fost să vin aici. L-am iubit pe tata, îl iubesc şi acum. Mă supun voinţei lui acum, când e mort, aşa cum am făcut-o şi când era în viaţă.

Vocea îi tremurase uşor cât vorbise despre tatăl ei.

— Sunt o fiică ascultătoare acum, ca şi-atunci când trăia.

— Am auzit că aţi adus-o aici şi pe sclava domniei voastre, o fată maură pe nume Ishraq, şi că ea nu este nici soră mireană, nici nu s-a călugărit.

— Nu e sclava mea, e o femeie liberă. Poate să facă ce doreşte.

— Atunci, ce face ea aici?

— Orice doreşte.

Luca era convins că vede în ochii din umbră aceeaşi sclipire de sfidare pe care o arătase şi sclava.

— Maică abatesă, a spus el pe un ton aspru, n-ar trebui să aveţi alte însoţitoare în afară de surorile din acest ordin.

Ea l-a înfruntat cu o privire plină de încredere nestrămutată.

— Nu cred, a spus ea. Nu cred că aveţi căderea să-mi spuneţi una ca asta. Şi nu cred că v-aş da ascultare, nici dacă mi-aţi spune că aveţi această putere. După ştiinţa mea, nu există nicio

lege care să interzică unei femei, unui necredincios, să între într-o mănăstire şi să slujească alături de călugăriţe. Nu există un astfel de obicei. Noi aparţinem Ordinului augustin, iar eu, ca maică abatesă, am dreptul să conduc acest aşezământ aşa cum cred de cuviinţă. Nimeni nu-mi spune cum s-o fac. Dacă mi se dă titlul de maică abatesă, atunci mi se dă şi dreptul de a decide asupra abaţiei. De vreme ce am fost obligată să preiau această putere, fiţi sigur că o voi folosi.

Cuvintele erau sfidătoare, dar vocea îi rămăsese foarte calmă.

— Am auzit că nu ea v-a părăsit deloc de când aţi venit la abaţie.

— Aşa este.

— Nu a ieşit niciodată în afara acestor porţi?

— Nu, şi nici eu.

— Staţi împreună zi şi noapte?

— Da.

— Am auzit că doarme în pat cu domnia voastră, a spus cu îndrăzneală Luca.

— Şi cine a spus asta? l-a întrebat maica abatesă pe acelaşi ton.

Luca a privit spre notiţele lui, iar fratele Peter şi-a foit hârtiile.

Ea a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de dispreţ faţă de ei şi de întrebările lor fără rost.

— Bănuiesc că trebuie să întrebaţi pe toată lumea despre tot ce le trece prin cap, a spus ea cu

desconsideraţie. Să flecăriţi ca nişte ciori gureşe. Să ascultaţi cele mai mari grozăvii de la cele mai înfricoşate fiinţe pline de închipuiri. Să le cereţi unor fete neştiutoare să vă povestească tot felul de lucruri.

— Ea unde doarme? a insistat Luca fără să se lase dus cu vorba.

— De când liniştea abaţiei a început să fie tulburată, a hotărât să doarmă cu mine, aşa cum făceam când eram copii. Aşa mă poate proteja.

— Împotriva cui?

Ea a oftat, parcă plictisită de curiozitatea lui.

— Nu ştiu, fireşte. Nu ştiu de ce anume se teme pentru mine. Nu ştiu nici eu de ce anume mă tem pentru mine. Sinceră să fiu, nimeni nu ştie ce se întâmplă aici. Nu de aceea aţi venit aici? Pentru a afla.

— Se pare că lucrurile au început să meargă foarte prost de când dumneata ai venit aici.

Ea a plecat capul şi a rămas tăcută o clipă.

— E adevărat, a recunoscut ea. Dar eu nu am făcut nimic. Nu ştiu ce se petrece aici. Regret din toată inima. Mie, uneia, lucrul acesta îmi pricinuieşte o mare suferinţă. Nu ştiu ce să cred. Sunt… pierdută.

— Pierdută? a întrebat Luca repetând cuvântul ce-i suna a singurătate.

— Pierdută, a confirmat ea.

— Nu ştiţi cum să cârmuiţi abaţia?

Ea a plecat capul ca şi când s-ar fi rugat din nou. Apoi, clătinând uşor din cap, a recunoscut că

aşa era: nu ştia cum să conducă abaţia.

— Nu atunci când se întâmplă astfel de lucruri, a spus ea cu glas scăzut. Nu atunci când umblă vorba că sunt posedate, când se comportă ca nişte nebune.

— Nu aveţi vocaţie, a spus Luca foarte încet. Aţi vrea să trăiţi în afara acestor ziduri, chiar şi acum?

Ea a lăsat să-i scape un mic oftat de dor. Luca aproape că-i simţea dorinţa de libertate, faptul că ea ar trebui să fie liberă. Fără să vrea, i-a venit în minte bondarul pe care Freize îl eliberase deschizându-i fereastra spre soare, s-a gândit că orice fiinţă, chiar şi un bondar, tânjeşte după libertate.

— Cum poate nădăjdui această abaţie să prospere când ea este condusă de o maică abatesă care doreşte să fie liberă? a întrebat el pe un ton sever. Ştiţi că trebuie să slujim acolo unde am jurat să fim.

— Nu şi domnia voastră, l-a repezit ea aproape furioasă. Căci domnia voastră aţi jurat să fiţi preot într-o mică mănăstire de la ţară; dar iată-vă aici – liber ca pasărea cerului. Călătoriţi prin ţară pe cei mai buni cai pe care vi-i poate da Biserica, împreună cu un paj şi un secretar. Mergeţi unde vă pofteşte inima şi interogaţi pe oricine. Sunteţi liber să mă interogaţi – aveţi chiar puterea de a mă interoga pe mine, care trăiesc aici, slujesc aici, mă rog aici şi nu fac altceva decât să-mi doresc în taină uneori să…

— Nu domnia voastră ne judecaţi pe noi, a intervenit fratele Peter. Pe noi ne-a împuternicit însuşi Papa. Nu domnia voastră puneţi întrebări.

Luca n-a mai insistat, simţindu-se uşurat în sinea lui că n-a trebuit să recunoască în faţa maicii abatese că era fericit pentru că fusese eliberat din mănăstirea lui, că se bucura să aibă un cal al lui, că era mânat de o nesăţioasă dorinţă de cunoaştere.

Ea a clătinat din cap dispreţuitoare la remarca fratelui Peter.

— Mă aşteptam să-i iei apărarea, a spus ea cu îndrăzneală. Mă aşteptam să fiţi uniţi, doar sunteţi bărbaţi şi aşa fac bărbaţii întotdeauna.

Apoi s-a întors spre Luca.

— M-am gândit, desigur, că nu sunt deloc nepotrivită să fiu abatesă. Dar ce pot să fac? Dorinţele tatălui meu au fost clare, fratele meu are totul sub porunca lui. Tata a dorit să fiu abatesă, iar fratele meu a poruncit să fiu. Aşa că iată-mă-s. Poate că este împotriva voinţei mele, poate că este împotriva voinţei măicuţelor, dar este porunca fratelui meu şi a tatălui meu. Am să fac şi eu ce pot. Am depus jurământul. Sunt obligată să rămân aici până la moarte.

— Aţi depus jurământul aşa cum e rânduiala?

— Da.

— V-aţi ras pe cap şi aţi renunţat la avere?

Ea a făcut un mic gest din cap, semn că fusese prinsă cu o mică minciună.

— Mi-am tăiat părul şi am renunţat la

giuvaierurile mamei, a răspuns ea cu precauţie. Nu voi mai umbla niciodată cu capul descoperit, nu voi mai purta niciodată safirele pe care mi le-a dăruit ea.

— Credeţi că domnia voastră sunteţi pricina acestor dovezi de nefericire şi de suferinţă? a întrebat-o el fară ocoliş.

Ea a scos un mic icnet, mâhnită de învinuirea ce i se aducea. Aproape că s-a dat înapoi la auzul spuselor lui, apoi şi-a recăpătat curajul şi s-a aplecat spre el. Luca i-a zărit ochii de un albastru întunecat.

— Poate. Se prea poate. Domnia voastră ar trebui să aflaţi asta. La urma urmei, aţi fost însărcinat să aflaţi astfel de lucruri. De bună seamă că eu nu-mi doresc ca lucrurile să fie aşa cum sunt. Nu le înţeleg şi ele îmi pricinuiesc rău şi mie. Nu doar surorile, ci şi eu mă simt...

— Cum?

— Atinsă, a spus ea încet.

Nedumerit de-a binelea, Luca s-a uitat spre fratele Peter care rămăsese cu gura căscată şi cu pana de scris în aer, deasupra paginii.

— Atinsă? a repetat Luca, întrebându-se mirat dacă ea voia să spună că se simte atinsă de nebunie.

— Rănită, s-a corectat ea.

— În ce fel?

Ea a scuturat din cap, în semn că n-ar vrea să spună mai mult.

— Profund, a adăugat ea.

În încăperea luminată de soare a urmat un lung moment de tăcere. Freize, care aştepta afară, auzind că vocile dinăuntru au tăcut, a deschis uşa, şi-a aruncat un ochi şi, văzând privirea furioasă a lui Luca, s-a retras numaidecât.

— Iertare, a spus el închizând uşa la loc.

— N-ar fi bine ca mănăstirea să treacă sub cârmuirea fraţilor dominicani? a întrebat direct fratele Peter. Domnia voastră aţi fi eliberată de jurământ şi cele două mănăstiri ar avea un singur cârmuitor. Măicuţele ar trece sub autoritatea părintelui abate, iar treburile negustoreşti ar putea fi administrate de castel. Domnia voastră aţi fi liberă să plecaţi.

— Să puneţi bărbaţii să cârmuiască femeile? Ea s-a uitat la el de parcă îi venea să râdă. Asta e tot ce puteţi face – toţi trei? V-aţi obosiţi să bateţi atâta amar de drum tocmai de la Roma, pe caii aceia minunaţi, un secretar, un inchizitor şi un servitor, şi nu găsiţi ceva mai bun de făcut decât să treceţi mănăstirea sub conducerea bărbaţilor? Să desfiinţaţi străvechiul nostru ordin, să ne distrugeţi pe noi, care suntem făcute după chipul şi asemănarea Sfintei Fecioare Maria, şi să ne treceţi sub cârmuirea bărbaţilor?

— Dumnezeu a dat bărbaţilor puterea să domnească peste toate, i-a atras atenţia Luca. Odată cu facerea lumii.

Scurta ei izbucnire de sfidare s-a risipit la fel de repede cum apăruse.

— Oh, poate că da, a spus ea brusc obosită.

Dacă aşa ziceţi... Nu ştiu. N-am fost crescută să gândesc aşa. Dar ştiu că unele surori doresc asta, ştiu că fraţii călugări spun că aşa ar trebui să se întâmple. Nu ştiu dacă aceasta este vrerea Domnului. Nu ştiu dacă Domnul ţine înadins ca bărbaţii să domnească asupra femeilor. Tatăl meu nu mi-a pomenit niciodată despre asta şi el a fost cruciat, a mers în Ţara Sfântă şi s-a rugat chiar la mormântul Domnului nostru Iisus. El m-a învăţat să cred că sunt copil al Domnului şi femeie liberă. Nu mi-a spus niciodată că Dumnezeu i-a pus pe bărbaţi mai presus de femei. Mi-a spus că Dumnezeu i-a făcut să fie împreună, să se ajute şi să se iubească unii pe alţii. Dar eu nu ştiu. Se vede treaba că Dumnezeu – dacă El binevoieşte vreodată le vorbească femeilor – nu-mi vorbeşte mie.

— Şi care este dorinţa dumitale? a întrebat-o Luca. Dumneata, care te afli aici, deşi spui că nu vrei să fii aici? Cu o servitoare care vorbeşte trei limbi, dar pretinde că e mută? Rugându-te unui Dumnezeu care nu vrea să îţi vorbească? Dumneata, care spui că te simţi rănită, că eşti tulburată? Care este dorinţa dumitale?

— Eu nu am nicio dorinţă, a spus ea simplu. Este prea curând pentru mine. Tata a murit în urmă cu trei luni şi jumătate. Vă puteţi închipui cum se simte fiica lui? L-am iubit din toată inima, doar cu el am crescut, a fost eroul copilăriei mele. El stăpânea totul, era soarele din viaţa mea. În fiecare dimineaţă când mă trezesc, îmi aduc

aminte că el nu mai este. Am intrat la mănăstire după numai câteva zile de la moartea lui, chiar în prima săptămână de doliu. Vă puteţi închipui? Necazurile au început aproape imediat. Tatăl meu a murit şi toţi cei din jur fie pretind că sunt nebuni, fie au înnebunit de-a binelea. Aşa că, dacă mă întrebaţi ce vreau, am să vă spun. Nu vreau decât să plâng şi să dorm. În momentele mai grele, îmi doresc să urc în clopotniţă, să-mi leg de gât funia clopotului ca să mă tragă în sus şi să-mi frângă gâtul atunci când începe să bată.

Brutalitatea spuselor ei a răsunat chiar ca un dangăt de clopot în liniştea din încăpere.

— Sinuciderea este o blasfemie, a spus repede Luca. Este păcat şi dacă numai te gândeşti la ea. Va trebui să vă spovediţi unui preot, să acceptaţi penitenţa dată de el şi să nu vă mai gândiţi niciodată la una ca asta.

— Ştiu, a răspuns ea. Ştiu. Tocmai de aceea doar îmi doresc, dar nu şi fac un astfel de lucru.

— Sunteţi o biată femeie în suferinţă, a spus Luca, neavând habar de cum ar putea s-o liniştească. O fată care suferă.

Ea a ridicat capul şi lui Luca i s-a părut că vede umbra unui zâmbet sub gluga trasă peste faţă.

— Nu era nevoie să vină un inchizitor tocmai de la Roma ca să-mi spună asta. Şi, totuşi, mă veţi ajuta?

— Dacă îmi va sta în putinţă, a spus el. Dacă voi putea, o voi face.

Au tăcut cu toţii. Luca a simţit că parcă îi făgăduise solemn, încet, ea şi-a tras gluga mai spre spate, nu mult, astfel încât el să vadă încă strălucirea ochilor ei albaştri şi senini. Apoi fratele Peter şi-a muiat cu zgomot pana de scris în călimară, iar Luca şi-a revenit.

— Azi-noapte am văzut o călugăriţă fugind prin curte şi după ea au ieşit alte trei, a spus el. Femeia a ajuns până la poarta mănăstirii şi a bătut cu pumnii în ea, ţipând ca din gură de şarpe, parcă era osândită la moarte. Celelalte au prins-o şi au dus-o pe braţe în curtea interioară. Socotesc că au dus-o înapoi în chilia ei.

— Aşa este, a spus ea rece.

— I-am văzut mâinile, i-a spus el, iar de data aceasta părea că face o acuzaţie, nu o anchetă. Părea că o acuză. Avea în palme semnele răstignirii, nişte stigmate care nu ştiu dacă erau adevărate.

— Sunt adevărate, i-a spus maica abatesă cu calm şi demnitate. Şi sunt motiv de suferinţă pentru ea, nu unul de mândrie.

— Ştiaţi de ea?

— Sigur că da.

— Atunci, aş dori s-o văd după-amiază. Vă rog să o trimiteţi la mine.

— Nu o voi trimite.

Refuzul ei calm l-a zăpăcit pe Luca.

— Va trebui s-o faceţi!

— Nu o voi trimite în această după-amiază. Toată lumea stă cu ochii pe uşa casei mele. Aţi

sosit aici cu destul tam-tam; fraţii şi surorile, toată abaţia ştie că sunteţi aici şi că strângeţi mărturii. Nu vreau s-o fac şi mai mult de ruşine. Îi este şi aşa destul de greu că toată lumea ştie de stigmate şi coşmaruri. Puteţi să o vedeţi, dar atunci când voi hotărî eu, când nu vede nimeni.

— Am ordin de la însuşi Papa ca să-i interoghez pe cei care tulbură.

— Asta credeţi despre mine? Că tulbur? a întrebat ea tresărind.

— Nu. Voiam să spun că am ordin de la Papă să fac o anchetă.

— Atunci, aşa să faceţi, a spus ea pe un ton impertinent. Dar nu o veţi vedea pe tânăra aceea decât atunci când va fi în siguranţă pentru ea să vină aici.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Curând. Când voi considera eu că e momentul potrivit.

Luca şi-a dat seama că n-o va convinge pe maica abatesă să se răzgândească. Spre mirarea lui, nu era furios. Şi-a dat seama că o admiră; îi plăcea că avea un ascuţit simţ al onoarei şi îi împărtăşea tulburarea faţă de ce se petrecea în mănăstire. Dar, înainte de toate, o compătimea pentru pierderea suferită. Luca ştia ce înseamnă să-ţi fie dor de părinţi, să n-ai pe cineva căruia să-i pese de tine, să te iubească şi să te protejeze. Ştia cum e să înfrunţi lumea de unul singur şi cum e să te simţi orfan.

S-a pomenit că îi zâmbeşte, deşi nu îşi dădea

seama dacă şi ea îi zâmbea.

— Maică abatesă, nu sunteţi o femeie uşor de interogat.

— Frate Luca, nu sunteţi un bărbat uşor de refuzat, i-a răspuns ea, după care s-a ridicat de la masă fără să ceară permisiunea şi a părăsit încăperea.

***

În restul zilei, Luca şi fratele Peter au interogat călugăriţe una câte una, le-au ascultat poveştile, speranţele şi temerile. Apoi au mâncat singuri în salonul maicii econoame, serviţi de Freize. După-amiază, Luca şi-a dat seama că nu mai suporta să mai vadă încă o tânără palidă care să-i spună că noaptea avea coşmaruri şi o chinuia conştiinţa, aşa că şi-a îngăduit un răgaz în care să nu mai audă de neliniştile şi temerile acestor femei.

Cei trei bărbaţi şi-au înşeuat caii şi au pornit călare prin pădurea de fagi, unde copaci maiestuoşi îşi înălţau coroanele, lăsând să cadă cu foşnet tainic frunze arămii şi jir. Caii mergeau aproape fără zgomot, căci copitele li se afundau în covorul gros de frunze căzute. Luca mergea înainte singur, sătul de voci tânguitoare, întrebându-se dacă va izbuti să înţeleagă ceva din tot ce auzise, îngrijorat că nu făcea decât să asculte nişte vise fără noimă şi să se teamă de năluciri.

Drumul i-a purtat tot mai sus până au ieşit din pădure şi au privit înapoi în vale calea pe care

veniseră. În faţa lor, cărarea continua să urce, devenind tot mai îngustă şi mai anevoioasă, până la munţii ce se ridicau semeţi şi pustii de jur-împrejur.

— Parcă e mai bine, a zis Freize, bătându-şi calul cu palma pe grumaz când s-au oprit o clipă să se odihnească.

Mai jos de ei, în vale, se vedea micul sat Lucretili, acoperişul cenuşiu de ardezie al abaţiei, cele două aşezăminte religioase de-o parte şi de alta şi castelul impunător unde stindardul noului stăpân flutura în vârful turnului de la intrare.

Aerul era rece. Un vultur singuratic se rotea deasupra, în înaltul cerului. Fratele Peter şi-a strâns mai bine mantia pe umeri şi, întorcându-se spre Luca, i-a amintit că nu trebuie să întârzie prea mult pe drum.

Şi-au întors caii şi au pornit călare pe coama dealului, lăsând pădurea pe partea dreaptă, apoi, la prima potecă a tăietorilor de lemne, au coborât din nou, afundându-se tăcuţi printre copaci.

Cărarea şerpuia prin pădure. Tot mergând, au auzit susur de izvor, apoi tocănit de ciocănitoare. Chiar când credeau că trecuseră de sat, au ajuns într-un luminiş şi au văzut un drum larg spre castelul Lucretili, ce se înălţa ca un străjer de piatră cenuşie.

— Se pare că o duce foarte bine, a observat Freize, văzând zidurile înalte ale castelului, podul mobil şi stindardele ce fluturau în vânt.

Dinspre grajdurile lordului se auzea lătratul

câinilor de vânătoare.

— Nu-i un trai rău, a continuat el. Averea – toată pentru tine, ai ca vânat propriile căprioare, joci după cum tu singur cânţi, bani ai destui ca să mergi la Roma când pofteşti; şi pe deasupra o pivniţă plină cu vin, numai a ta.

— Domnul s-o aibă în pază, că tare dor trebuie să-i fie de casa ei, a spus Luca privind turnurile înalte ale frumosului castel, aleile ce duceau spre inima pădurii şi dincolo de lacuri, spre coline şi pârâuri. De la atâta avere şi libertate, să ajungi între patru pereţi şi la o viaţă îngrădită până la moarte! Oare cum a putut un tată care îşi iubea fiica să o crească aici liberă, apoi, în pragul morţii, să pună să fie închisă?

— Mai bine închisă decât să aibă un bărbat care s-o bată de-ndată ce frate-său s-ar întoarce cu spatele, mai bine decât să moară dând naştere unui copil, a zis fratele Peter. Mai bine decât să se îndrăgostească de vreun vânător de avere care într-un an de zile să toace avuţia familiei şi să-i distrugă bunul nume.

— Depinde de vânătorul de avere, şi-a dat Freize cu părerea. Poate că un voinic cu ceva farmec i-ar fi adus puţină culoare în obraji, ar fi făcut-o să aibă vise mai plăcute.

— Ajunge! l-a oprit Luca. Nu se cuvine să vorbeşti aşa despre ea.

— Bag seamă că n-avem voie să ne gândim la ea ca la o fată frumoasă, i-a spus Freize calului.

— Ajunge! a repetat Luca. Şi nici nu ştii cum

arată, aşa cum nici eu nu ştiu.

— Ha! Dar eu îmi dau seama după mersul ei, i-a şoptit Freize calului său. O fată frumoasă se cunoaşte întotdeauna după mers. O fată frumoasă merge de parcă ar fi stăpâna lumii.

***

Isolda şi Ishraq stăteau la fereastră când cei trei tineri s-au întors şi au intrat pe poarta mănăstirii.

— Nu-i aşa că le simţi mirosul de libertate de pe haine? a întrebat în şoaptă prima. Când s-a aplecat, am simţit miros de pădure, de aer curat şi adiere de vânt de la munte.

— Isolda, am putea să ieşim şi noi.

— Ştii bine că nu pot.

— Am putea să ieşim pe furiş, a spus cealaltă. Noaptea, pe portiţa din dos. Ne-am plimba prin pădure la lumina lunii. Dacă ţi-e dor de lumea de-afară, nu trebuie să stăm aici prizoniere.

— Ştii bine că am jurat să nu ies niciodată de-aici…

— Chiar dacă sunt încălcate atâtea jurăminte? a stăruit cealaltă. Chiar dacă am întors abaţia cu fundul în sus şi am adus iadul cu noi? Ce mai contează încă un păcat? Ce contează ce facem acum?

Isolda s-a întors spre prietena ei cu o privire plină de vinovăţie.

— Nu pot să renunţ, a şoptit ea. Indiferent de ce cred oamenii că am făcut sau spun că am făcut, indiferent de ce am făcut – n-am să mă dau bătută.

O să-mi respect cuvântul dat!

Seara, cei trei tineri au asistat la vecernie, ultima slujbă din zi, după care călugăriţele se duceau la culcare. Cum ieşeau toţi trei din portic, pregătindu-se să meargă fiecare în odaia lui, Freize a spus privind cu jind spre magazia maicii econoame:

— Ce n-aş da să beau un pahar de vin dulce înainte de culcare. Sau două. Sau trei.

— Chiar că eşti un servitor fără speranţă pentru un om cucernic, a fost de părere Peter. Nu ţi-ar fi fost mai uşor să lucrezi într-o berărie?

— Şi conaşul cum s-ar descurca fară mine? a întrebat Freize indignat. Cine a avut grijă de el la mănăstire şi l-a ocrotit? Cine i-a dat să mănânce când arăta ca un vrăbioi cu picioare lungi? Cine îl urmează acum oriunde se duce? Cine îi deschide uşa?

— A avut grijă de tine la mănăstire? a întrebat surprins fratele Peter, întorcându-se spre Luca.

— A avut grijă să mănânce tot ce lăsam în farfurie, a spus Luca râzând. Tot el bea şi porţia mea de vin. În privinţa asta mi-a purtat foarte multă grijă.

Freize a protestat şi Luca l-a lovit în glumă peste umăr.

— Bine, bine! apoi i-a spus lui Peter: Când am intrat la mănăstire, el avea grijă de mine să nu mă bată băieţii mai mari. Când am fost acuzat de erezie, el a depus mărturie în favoarea mea, deşi nu a priceput o boabă din acuzaţiile care mi s-au

adus. Mi-a fost credincios întotdeauna, de când ne-am cunoscut, pe când eu eram un novice speriat, iar el un trântor ajutor de bucătar. Când mi-a fost încredinţată această misiune, el a cerut să fie lăsat să vină cu mine.

— Aşa te vreau! a spus Freize triumfător.

— Dar de ce îţi spune „conaşul”? a insistat Peter.

Luca a clătinat din cap.

— Cine ştie? Habar n-am.

— Pentru că el nu era un băiat obişnuit, a explicat Freize nerăbdător. Aşa deştept şi frumos ca un înger, când era mic. Şi toţi ziceau că nu-i de pe lumea…

— Ajunge! i-a retezat-o Luca. Îmi spune „conaşul” din mândrie. Ca să spună cui îl crede că a fost în slujba unui prinţ.

— O să vezi, a spus Freize, dând din cap cu importanţă spre fratele Peter. Nu e deloc un tânăr ca ceilalţi.

— Aştept cu nerăbdare să-i văd darurile fară de seamăn, a spus sec fratele Peter. Cât mai curând, dacă s-ar putea. Deocamdată eu mă duc la culcare.

Luca a ridicat mâna în semn de noapte bună spre tovarăşii săi, apoi s-a întors în casa preotului. A închis uşa şi şi-a tras ghetele din picioare, cu grijă să ascundă pumnalul sub pernă. A pus hârtia despre numărul zero într-o parte a mesei şi însemnările mărturiilor făcute de Peter în cealaltă parte. Plănuia să lucreze toată noaptea, mai întâi

să cerceteze mărturiile, pe urmă să se răsplătească singur, studiind manuscrisul despre cifra zero. Apoi avea de gând să meargă la Laudele liturgice.

Pe la două dimineaţa, o uşoară bătaie în uşă l-a făcut să sară de la masa de lucru şi să-şi ia pumnalul de sub pernă.

— Cine i acolo?

— O soră.

Luca şi-a vârât cuţitul la brâu, în spate, apoi a crăpat puţin uşa. În prag stătea o femeie cu chipul acoperit cu totul de un voal de dantelă deasă. El s-a uitat iute în stânga şi-n dreapta în porticul pustiu, apoi s-a tras înapoi făcându-i semn că poate să între. Ştia în sinea lui că risca lăsând-o să vină la el fără martori şi fară ca fratele Peter să noteze tot ce se vorbea. Dar şi ea risca pentru că stătea singură cu un bărbat, încălcând jurământul. Trebuie că era mânată de ceva puternic peste măsură dacă intra singură în dormitorul unui bărbat.

Luca a văzut că ea ţinea mâinile căuş, de parcă-ar fi ascuns în palme ceva mic.

— Aţi vrut să mă vedeţi, a spus ea liniştită, cu glasul scăzut şi plăcut. Aţi vrut să vedeţi asta.

A întins mâinile spre el să i le arate. Luca a tresărit îngrozit când a văzut că fata avea palmele pline de sânge şi în mijloc câte o gaură nu foarte adâncă.

— Domnul Iisus să ne apere!

— Amin! a răspuns ea imediat.

Luca a căutat repede un ştergar şi a rupt o fâşie din el. A turnat pe cârpă apă din urcior şi a început să cureţe cu blândeţe fiecare rană. Ea a tresărit puţin când a atins-o.

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Nu dor prea tare, nu sunt foarte adânci.

Luca a îndepărtat sângele şi a văzut că ambele răni nu mai sângerau, ci făcuseră o crustă mică.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum m-am trezit şi aşa erau.

— S-a mai întâmplat şi altădată?

— Noaptea trecută. Am avut un vis groaznic şi, când m-am trezit, eram în chilia mea, în patul meu, dar aveam picioarele murdare şi mâinile pline de sânge.

— Cred că pe tine te-am văzut, a spus Luca. În curte, la intrare. Nu-ţi aduci aminte?

Ea a scuturat din cap şi voalul de dantelă s-a mişcat şi el, dar nu i-a dezvelit chipul.

— Adineaori, când m-am trezit, aveam iar mâinile aşa, cu răni noi. S-a întâmplat şi altădată. Uneori mă trezeam dimineaţa şi le aveam rănite, deşi nu mai sângerau, ca şi când le căpătasem în timpul nopţii, fără măcar să mă trezesc. Vedeţi, nu sunt adânci, în câteva zile se vindecă.

— Ai viziuni?

— Viziuni de groază! a izbucnit ea. Nu poate să fie asta lucrarea Domnului, să mă trezesc cu mâinile însângerate. Nu simt nimic sfânt, doar o spaimă îngrozitoare. Nu se poate ca Dumnezeu să-mi străpungă mâinile. Probabil că rănile astea

sunt o blasfemie.

— Poate că Domnul lucrează prin tine, într-un mod neştiut… a încercat Luca s-o aline.

Ea a scuturat din cap.

— Mie mi se pare mai degrabă o pedeapsă. Mă aflu aici, mă duc la slujbe şi totuşi sunt blestemată cu o inimă răzvrătită.

— Câte sunteţi aici împotriva voinţei voastre?

— Cine ştie? Cine ştie ce gândesc oamenii când îşi petrec fiecare zi în linişte, rugându-se aşa cum li se porunceşte, cântând aşa cum li se cere? Nu ni se dă voie să vorbim una cu alta, doar să repetăm imnurile sau să ne spunem rugăciunile.

Cine ştie ce gândeşte fiecare? Cine ştie ce e în mintea fiecăreia dintre noi?

Vorbea cu atâta convingere, încât Luca s-a încredinţat că mănăstirea mustea de secrete, iar el n-a mai fost în stare să o mai întrebe ceva, ci a hotărât să acţioneze. A luat o foaie albă şi i-a poruncit:

— Pune palmele aici. Mai întâi dreapta, apoi stânga.

Ea a părut că n-ar vrea, dar a făcut aşa cum i s-a spus, apoi s-au uitat amândoi înfioraţi la cele două amprente clare, în formă triunghiulară, pe care sângele ei l-a lăsat pe albul hârtiei, şi la urmele vagi ale palmei însângerate în jurul lor.

— Trebuie să-ţi vadă mâinile şi fratele Peter, a hotărât Luca. Va trebui să depui mărturie.

El s-a aşteptat ca sora să protesteze, dar n-a făcut-o. A lăsat capul în jos în semn de supunere.

— Mâine, la prima oră, să vii la interogatoriu, a spus el. Imediat după utrenie.

— Prea bine, a spus ea binevoitoare.

Apoi a deschis uşa şi s-a strecurat afară.

— Soră, cum te cheamă? a întrebat Luca, dar ea plecase deja. Abia atunci şi-a dat seama că fata nu va veni să depună mărturie şi că el nu ştia nici măcar cum o cheamă.

***

După slujba de dimineaţă, Luca a aşteptat cu nerăbdare, dar măicuţa nu a apărut. Era prea supărat pe el însuşi ca să le mai explice lui Freize şi fratelui Peter de ce n-a mai vrut să vadă pe nimeni, ci a stat în camera de interogatoriu cu uşa deschisă şi hârtiile pe masă, în faţa lor.

Până la urmă, Luca a mărturisit că vrea să iasă la o plimbare ca să-şi limpezească mintea, apoi a pornit-o spre grajduri.

O soră mireană care scotea bălegarul afară din grajd i-a adus calul şi l-a înşeuat. Trăind atâta timp într-o lume fără femei,

Luca nu se putea obişnui să vadă că aici ele făceau toate muncile grele, că la slujbele ţinute veneau doar femei care trăiau absolut singure într-o lume în care, dintre bărbaţi, avea acces doar preotul care venea în vizită. Toate gândurile astea s-au adăugat la sentimentul de nelinişte şi înstrăinare. Femeile acelea trăiau în comunitate ca şi când bărbaţii n-ar fi existat, ca şi când Dumnezeu n-ar fi creat bărbatul ca să le fie stăpân. Erau doar ele cu ele însele şi conduse de o

fetişcană. Era o situaţie care intra în contradicţie cu tot ce respectase şi cu tot ce învăţase el. Şi nici nu era de mirare că lucrurile mergeau prost.

În timp ce aştepta să-i fie adus calul, Luca a văzut că şi Freize ieşise cu calul lui bălţat gata înşeuat şi s-a uitat la el cum încalecă.

— Plec singur, i-a spus Luca tăios.

— N-ai decât. Şi eu plec singur, i-a spus Freize liniştit.

— Nu vreau să vii cu mine.

— N-am să vin cu tine.

— Atunci, n-ai decât s-o iei în direcţia cealaltă.

— Cum zici tu.

Freize s-a oprit, a strâns chinga mai bine şi a ieşit pe poartă, făcând o plecăciune plină de curtoazie spre portăreasa cea bătrână care i-a răspuns cu o privire încruntată, apoi a aşteptat în faţa porţii până a venit şi Luca la trap pe calul său.

— Ţi-am spus, nu vreau să vii cu mine.

— Păi de-asta te-am şi aşteptat, i-a explicat Freize cu răbdare. Ca să văd încotro o iei, pentru ca eu s-o iau în cealaltă direcţie. Dar, desigur, s-ar putea ca prin preajmă să fie lupi, hoţi sau tâlhari la drumul mare, aşa că nu m-ar deranja să-mi fii tovarăş un ceas sau două.

— Atunci, taci din gură şi lasă-mă să mă gândesc, a spus Luca urâcios.

— Să nu scoţi o vorbă, i-a spus Freize calului său, care şi-a scuturat spre el urechea maronie. Tăcere ca-n mormânt.

Şi chiar a reuşit să păstreze tăcerea timp de

câteva ceasuri, cât au mers călare spre nord, departe de abaţie, de castelul Lucretili şi de micul sătuc ce se întindea la poalele lui. Au pornit-o pe un drum larg şi neted, cu iarbă crescută pe mijloc, şi Luca şi-a mânat calul la galop, fară să mai dea atenţie în calea lui nici moşiilor răzleţe, nici turmelor de oi risipite, nici viilor bine îngrijite. Spre miezul zilei, când se făcuse mult mai cald, Luca şi-a oprit calul, dându-şi brusc seama că se îndepărtaseră prea mult de abaţie, şi a spus:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem.

— N-ai vrea mai întâi un strop de bere şi nişte pâine cu şuncă? l-a întrebat Freize îmbietor.

— Ai tu aşa ceva?

— În traistă. M-am gândit că poate ajungem departe şi-om vrea ceva de băut şi de mâncat.

Luca a zâmbit.

— Mulţam, a spus el. Mulţam că ai adus de mâncare şi că ai venit cu mine.

Freize a aprobat din cap bucuros şi a luat-o înainte spre un mic crâng de la marginea drumului, unde puteau să se adăpostească de soare. A descălecat şi a lăsat hăţurile libere pe şaua calului. Numaidecât animalul şi-a plecat capul şi a început să pască din iarba fragedă. Freize şi-a întins pelerina pe jos pentru Luca, apoi a scos un urcior cu bere şi două pâini. Cei doi au mâncat în linişte, apoi Freize a scos ceremonios o sticlă plină pe jumătate cu vin roşu şi bun.

— E minunat, a spus Luca după ce-a gustat.

— Cel mai bun din casă, a răspuns Freize

scurgând sticla.

Luca s-a ridicat în picioare, s-a scuturat de firimituri şi a apucat hăţurile calului, pe care le aruncase peste un tufiş.

— Şi cailor le-ar prinde bine să se adape înainte să ne întoarcem, a spus Freize.

Cei doi au ieşit cu caii în drum, au încălecat şi au pornit înapoi spre casă. Au mers ce-au mers până au auzit susur de pârâu undeva, spre stânga, în desişul pădurii. S-au abătut din cale şi, urmând zgomotul apei, au dat mai întâi de un pârâu, apoi au mers pe firul lui la vale, până au ajuns la un iaz mare şi adânc. Malul nămolos era plin de urme, semn că mulţi oameni veneau aici să ia apă, ceea ce făcea o privelişte neobişnuită, în comparaţie cu pustiul pădurii. Luca a văzut că în noroi rămăseseră urme de saboţi din lemn cum erau cei purtaţi de călugăriţe peste încălţările obişnuite atunci când lucrau în grădinile de legume ale abaţiei sau pe câmp.

Freize a alunecat, cât pe ce să cadă, iar când a văzut că tocmai călcase în ceva vâscos, verde-închis, un găinaţ de gâscă, a strigat:

— Ia te uită! Pasăre nenorocită. Ce-aş mai prinde-o şi-aş mânca-o, zău aşa!

Luca a luat caii de hăţuri şi i-a dus să bea apă, în timp ce Freize s-a aplecat să-şi şteargă gheata cu frunze de măcriş.

— Să fiu al…!

— Ce este?

Mut de uimire, Freize a întins spre Luca

frunza murdară.

— Poftim? a întrebat Luca, dându-se înapoi dezgustat.

— Uită-te mai bine. Nu degeaba se zice că din treburi murdare poţi să scoţi bani frumoşi – se pare că aşa e. Uită-te mai bine, că eu cred c-a dat norocul peste mine!

Luca s-a uitat mai atent. În găinaţul verde-închis se vedeau fire de nisip care străluceau.

— Ce-i asta?

— E aur, conaşule! Freize fremăta de bucurie. Vezi? Gâştele mănâncă trestie din râu, iar apa aduce grăunţe mici de aur spălate din vreo vână din munte, se prea poate că nimeni nu ştie de unde. Gâştele îl mănâncă, îl spârcâie, iar eu îl găsesc pe gheata mea. Acum nu mai trebuie decât să aflu al cui este pământul din preajma râului, să-l cumpăr pe câţiva bănuţi, să spăl nisipul ca să scot aur şi iac-aşa voi ajunge şi eu lord şi voi avea un cal mândru şi câini de vânătoare!

— Asta dacă proprietarul vrea să-l vândă, l-a prevenit Luca. Şi cred că ne aflăm tot pe domeniul Lordului Lucretili. Poate că şi lui îi place aurul.

— Am să cumpăr pământul fară să-i spun de aur, s-a înflăcărat Freize. Îi spun că vreau să-mi fac casă lângă râu. Îi spun că am aşa o chemare, la fel ca soră-sa, biata fetişcană, îi spun că am chemarea asta, că vreau să mă pustnicesc, să stau lângă iazul ăsta şi să mă rog toată ziulica.

Luca a izbucnit în hohote de râs, imaginându-şi-l pe Freize cum stă singur şi se roagă, dar

deodată Freize a ridicat mâna făcându-i semn să tacă.

— Vine cineva, l-a făcut el atent. Ssst, hai să ne ascundem.

— De ce să ne ascundem? Nu făceam nimic rău.

— Nu se ştie niciodată, a şoptit Freize. Prefer să nu fiu găsit lângă un râu plin cu aur.

Cei doi şi-au ascuns caii în desişul pădurii şi au aşteptat. Luca i-a acoperit capul calului său cu pelerina, ca să nu facă zgomot, iar Freize i-a şoptit ceva la ureche bălţatului său. Calul şi-a plecat capul şi a rămas neclintit. Printre copaci, cei doi au văzut vreo şase călugăriţe în veşminte de lucru cafenii, veneau pe potecă lipăind prin noroi cu saboţii de lemn. Freize şi-a apucat uşor calul de bot, ca să nu necheze.

Cele două măicuţe din urmă duceau de căpăstru un măgăruş încărcat cu un maldăr uriaş de blănuri murdare, de la turma de oi a mănăstirii. În timp ce Luca şi Freize priveau din spatele tufişurilor, femeile au pus blănurile de oaie în râu, sub nişte pietre, ca apa să le spele, apoi au întors măgăruşul şi au plecat pe unde-au venit. Respectând jurământul călugăriei, femeile n-au vorbit deloc cât timp au lucrat, dar când s-au îndepărtat împreună cu măgăruşul lor, cei doi le-au auzit cântând un psalm:

— „Doamne, eşti păstorul meu, n-am nevoie de nimic…”

— N-am nevoie de nimic, a bombănit Freize

când cei doi au ieşit din ascunzătoare. Vezi să nu! „N-am nevoie de nimic”, auzi vorbă! Ba eu o să am nevoie. Chiar am nevoie. Eu mereu am nevoie, mereu visez şi întotdeauna sunt dezamăgit.

— Dar de ce? a întrebat Luca. Ele doar spală lâna. Asta nu te împiedică să cumperi râul şi să scoţi aurul din el.

— Ei, da, lâna, a spus Freize. Nu spală lâna, ale naibii vulpi şirete! De ce să bată atâta drum numai ca să spele lâna, când mai sunt alte şase râuri de la abaţie până aici? îţi spun eu: ele spală nisipul ca să strângă aur printr-o metodă mai veche. Pun pieile de oaie în apă – vezi cum le-au aşezat de-a latul, pentru ca apa să treacă prin ele? Firele de aur se prind în firele de lână, chiar şi pulberea de aur se prinde. Peste o săptămână se întorc să îşi adune recolta: piei de oaie spălate şi pline de aur. Le duc înapoi la abaţie, le uscă, le scutură şi iac-aşa li se aşterne o mică avere pe podea! Hoţomanele!

— Cât crezi c-ar face? a întrebat Luca. Cât aur s-ar strânge într-o blană de oaie?

— Şi de ce n-a pomenit nimeni de această mică afacere? a întrebat Freize. Mă întreb, Lordul Lucretili ştie? Ce farsă straşnică dacă el şi-a trimis sora la mănăstire, iar ea îi fură comoara chiar de sub nas, folosindu-se de măicuţele pe care
i le-a dat spre păstorire.

Luca s-a uitat aiurit la Freize.

— Poftim?

— Ziceam şi eu aşa, în glumă…

— Nu, s-ar putea să nu fie o glumă. Dacă ea a venit aici, a descoperit aurul, aşa cum ai făcut şi tu, şi a pus măicuţele la treabă? apoi a născocit povestea asta cu mănăstirea căzută în păcat, ca toţi s-o ocolească şi nimeni să nu mai creadă ce spun măicuţele…

— Ca să nu mai zic că nimeni n-ar prinde-o cu mica afacere şi, chiar dacă ar rămâne maică abatesă, tot ar trăi ca o stăpână, a continuat Freize. S-ar scălda fericită în praf de aur toată ziulica.

— Să fiu al naibii! s-a scăpat Luca.

Amândoi au rămas amuţiţi câtva timp, apoi Luca s-a întors fară să spună o vorbă, s-a urcat pe cal şi a pornit-o în galop. Pe drum şi-a dat seama că se simţea nu doar şocat de imensa nelegiuire la care se făcea părtaşă toată mănăstirea, ci şi jignit personal de maica abatesă – ca şi când crezuse că ar fi putut-o ajuta cu ceva! Ca şi când promisiunea lui de a o ajuta ar fi însemnat ceva pentru ea! Ca şi când ea ar fi vrut altceva de la el, nu încrederea lui naivă în povestea născocită de ea.

— La naiba! a spus el din nou.

Au mers amândoi fară să schimbe o vorbă, Freize clătinând dezamăgit din cap că pierduse comoara din gând, Luca fierbând de furie că fusese păcălit. Când s-au apropiat de mănăstire, Luca a slăbit frâiele calului, să se oprească, şi l-a aşteptat pe Freize să-l ajungă.

— Chiar crezi că ea ştie? Fiindcă mie mi-a lăsat impresia că e o femeie tare nefericită, o fiică

îndoliată – era sincer îndurerată de moartea tatălui ei, sunt convins de asta. Şi, totuşi, să mă mintă în legătură cu restul… o crezi în stare de atâta necinste? Nu pot să înţeleg.

— Poate că se întâmplă fără ca ea să ştie, a spus Freize împăciuitor. Deşi povestea cu nebunia care a cuprins mănăstirea este un mijloc bun de a-i ţine departe pe curioşi. Dar mă gândesc că poate ea nu ştie nimic despre treaba asta. Ar trebui să aflăm cine ia aurul ca să-l vândă. În felul ăsta ai afla cine strânge averea. Şi ar trebui să aflăm dacă treaba asta se petrecea şi înainte să vină ea aici.

Luca a încuviinţat din cap.

— Să nu-i sufli o vorbă fratelui Peter.

— Iscoada, a completat vesel Freize.

— Iar la noapte spargem uşa magaziei să vedem dacă găsim dovezi: lână pusă la uscat, aur.

— Nu-i nevoie să spargem uşa, am cheie.

— Cum ai luat-o?

— Cum crezi că s-a putut să bei vinul ăla minunat după masă?

Luca a clătinat din cap spre servitor, apoi a spus încet:

— Ne vedem acolo la ora două.

Cei doi au plecat mai departe împreună şi din spatele lor, cu grijă să nu facă mai mult zgomot decât copacii care foşneau în adierea vântului, îi urmărea pe ascuns sclava Ishraq.

***

Isolda era în patul ei, legată ca o prizonieră de cei patru stâlpi, cu picioarele prinse de doi stâlpi

şi mâinile ţintuite de ceilalţi doi stâlpi, de la capul patului. Ishraq a acoperit-o până sub bărbie cu o pătură, pe care apoi a netezit-o frumos.

— Nu-mi place să te văd legată aşa. Este de neîndurat. Pentru Dumnezeu, spune-mi că putem pleca din locul ăsta. Nu-mi place să te leg de pat ca pe-o nebună.

— Ştiu, a spus Isolda, dar nu pot să risc să umblu în somn. Nu suport. N-am să îngădui ca o astfel de nebunie să se abată asupra mea. Ishraq, nu vreau să umblu noaptea în somn, să ţip când am coşmaruri. Dacă vezi că înnebunesc, că mă smintesc de-a binelea, va trebui să mă ucizi. N-aş suporta.

Ishraq s-a aplecat şi şi-a lipit obrazul ciocolatiu de faţa ei albă.

— N-aş face asta niciodată. N-aş putea. Ne vom lupta cu asta şi vom birui.

— Ce mai face inchizitorul?

— Stă de vorbă cu toate surorile, a aflat deja mult prea multe. Raportul lui va distruge abaţia, îţi va distruge reputaţia.

Tot ce-a aflat ne învinuieşte pe noi, ţinteşte spre tine, arată că necazurile au început atunci când ani venit noi aici. Trebuie să facem ceva. Trebuie să-l oprim.

— Să-l oprim? a întrebat ea.

Ishraq a dat din cap cu hotărâre.

— Trebuie să-l oprim cumva. Trebuie să facem orice ca să-l oprim.

***

Luna răsărise, însă era doar o jumătate de lună ascunsă de norii ce lunecau încet pe cerul nopţii şi nu dădea prea multă lumină, când Luca s-a furişat prin curtea pietruită. A văzut o siluetă întunecată ieşind din umbră: era Freize. În mână ţinea pregătită cheia, unsă ca să nu facă zgomot, pe care a vârât-o încet în broasca uşii. Uşa s-a deschis cu un scârţâit – cei doi au îngheţat când au auzit zgomotul, dar nu a apărut nimeni. Toate ferestrele înguste care dădeau spre curte erau cufundate în beznă, mai puţin fereastra maicii abatese, unde se vedea o lumânare aprinsă, dar, în afară de lumina ce pâlpâia, nu era niciun semn că ar fi stat trează.

Cei doi s-au strecurat în magazie şi au închis cu grijă uşa în urma lor. Freize a scos din buzunar o lumânare de seu, pe care a aprins-o cu un amnar, apoi au privit în jur.

— Vinul e într-acolo, a spus Freize arătând spre un grilaj solid. Cheia e ascunsă sus, pe zid, orice prost o găseşte – mai că nu te strigă. Îşi fac singure vinul. Berea e dincolo, făcută tot în casă. Ce e pentru hrană e acolo.

A arătat cu mâna spre sacii plini cu grâu, orz şi orez. Deasupra lor atârna şuncă afumată învelită în pânză, iar pe peretele rece din interior erau rafturi cu roţi de brânză.

Luca se tot uita în jur, dar nu se vedea nici urmă de piei de oaie. S-au strecurat printr-o arcadă spre o încăpere mai dosnică. Aici au dat de maldăre de haine de toate soiurile, alb-gălbui, cum

purtau călugăriţele. În celălalt colţ, stătea îngrămădit un balot de pânză de sac cafenie pentru haine de lucru. Pielea din care îşi făceau încălţări, tăşti şi chiar şei era pusă pe categorii, în grămezi mai mici. O scară şubredă din lemn ducea spre mezanin.

— Aici jos nu-i nimic, a constatat Freize.

— Pe urmă mergem să căutăm în casa maicii abatese, a hotărât Luca. Dar mai întâi aş vrea să arunc şi sus o privire.

A luat lumânarea şi a pornit-o pe scară în sus.

— Aşteaptă-mă aici.

— Nu vreau să stau în întuneric, a protestat Freize.

— Stai acolo nemişcat.

Freize a urmărit cum flacăra dispare pâlpâind pe scară în sus, rămânând neliniştit în beznă. Deodată, de deasupra s-a auzit un strigăt înăbuşit.

— Ce e? a şoptit el prin întuneric. Ai păţit ceva?

Chiar atunci s-a pomenit că cineva îi pune un sac în cap şi, când s-a lăsat în jos, a auzit deasupra lui şuieratul unei lovituri puternice prin aer. S-a aruncat la pământ şi s-a rostogolit într-o parte, strigând înăbuşit să-l avertizeze pe Luca, dar chiar atunci ceva l-a pocnit cu putere în cap. A auzit cum Luca a început să coboare repede pe scară, apoi hârjâitul scării care era împinsă de la perete. Bâjbâind prin întuneric şi încercând să se ridice, în ciuda durerii provocate de izbitura la cap, Freize a primit o lovitură zdravănă şi în burtă,

apoi l-a auzit strigând pe Luca în cădere şi o bufnitură groaznică pe pardoseala de piatră. Răsuflând cu greu, Freize şi-a strigat stăpânul, dar nimeni nu i-a răspuns.

***

Amândoi tinerii au stat nemişcaţi în beznă câteva momente lungi şi înfricoşătoare, apoi Freize s-a ridicat, şi-a tras sacul de pe cap şi s-a pipăit peste tot să vadă dacă n-are ceva rupt.

Când a dus mâna la faţă, a simţit ceva umed; avea sânge de la frunte până spre bărbie.

— Eşti aici, Vrăbioiule? a strigat el răguşit.

Niciun răspuns.

— Doamne, Dumnezeule, te pomeneşti că l-a omorât, a gemut el. Nu pe conaşul meu, nu pe fiul zânelor!

A pornit de-a buşilea, pipăind pe jos, ciocnindu-se de maldărul de haine, până a dat un ocol prin toată încăperea, îndurerat, a bâjbâit prin întuneric minute bune până când a fost sigur: Luca nu mai era acolo.

Luca dispăruse.

— Prostul de mine! De ce n-am încuiat uşa după mine? bombănea Freize cuprins de remuşcări.

S-a ridicat cu greu în picioare, apoi, bâjbâind pe lângă perete şi pe lângă scara ruptă, a luat-o spre ieşire. În camera din faţă a magaziei pătrunsese puţină lumină, căci uşa de la intrare era larg deschisă şi de-afară se vedea luna. Îndreptându-se spre ieşire, Freize a observat că

grilajul de fier de la pivniţa cu vinuri şi bere rămăsese deschis. S-a frecat la cap, s-a sprijinit o clipă de masa pe capre din lemn şi a pornit spre lumină. Când a ajuns la uşă, clopotul din turla abaţiei a început să bată anunţând slujba – Laudele şi el şi-a dat seama că zăcuse fară cunoştinţă vreo jumătate de ceas.

Tocmai o pornise spre capelă ca să dea alarma că Luca dispăruse, când a văzut lumină la fereastra spitalului. A luat-o într-acolo şi chiar atunci maica econoamă a ieşit grăbită în curte.

— Freize! Tu eşti?

Tânărul s-a îndreptat spre ea împleticindu-se şi a văzut-o tresărind când i-a observat sângele de pe faţă.

— Doamne, apără-ne şi păzeşte-ne! Ce-ai păţit?

— M-a lovit cineva, a răspuns Freize scurt. L-am pierdut pe conaşul! Daţi alarma, nu poate fi departe!

— E la mine! E la mine! Şi-a pierdut simţirea, a spus ea. Ce-a păţit?

— Slavă Domnului că e la dumneata. Unde era?

— Chiar când mă duceam la slujbă, l-am găsit prin curte clătinându-se pe picioare. Când l-am adus la infirmerie, a leşinat. Tocmai veneam să te trezesc pe dumneata şi pe fratele Peter.

— Du-mă la el.

Ea s-a întors din drum, iar Freize a urmat-o ameţit în încăperea lungă şi joasă. De-o parte şi de

alta erau înşiruite vreo zece paturi sărăcăcioase, cu saltele din paie acoperite cu pânză de sac. Doar unul era ocupat. Acolo era Luca – palid ca un mort, cu ochii închişi, respirând încetişor.

— Doamne, Dumnezeule! a murmurat Freize cuprins de frică. Conaşule, vorbeşte cu mine!

Ochii căprui ai lui Luca s-au deschis încet.

— Tu eşti?

— Slavă Domnului, eu sunt! Mulţumeşte-i Fecioarei Maria că eu sunt, ca de obicei.

— Te-am auzit când ai strigat, apoi am căzut pe scări, a spus Luca înăbuşit, din cauză că avea o buză umflată.

— Am auzit când ai căzut ca un sac de cartofi, a spus Freize întărindu-i spusele. Pe toţi sfinţii, da' ce bufnitură! Pe mine m-a lovit cineva…

— Mă simt ca un osândit în iad.

— Şi eu.

— Atunci, du-te şi te culcă, vorbim mâine dimineaţă.

Luca a închis ochii. Maica econoamă s-a apropiat.

— Dă-mi voie să-ţi curăţ rănile.

Ţinea în mână un vas cu apă şi o cârpă albă şi se simţea un miros de lavandă şi de frunze de arnică zdrobite. Freize s-a lăsat convins să se întindă şi el într-un pat.

— Aţi fost atacaţi în timp ce dormeaţi? l-a întrebat ea. Cum s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a spus Freize, prea buimăcit ca să mai poată inventa ceva. De altfel, şi maica văzuse

că uşa magaziei era deschisă, unde mai pui că pe Luca îl găsise rătăcind prin curte. Nu-mi amintesc nimic, a spus el neconvingător şi, în timp ce ea se minuna şi îi tampona zgârieturile şi vânătăile de pe faţă, tânărul s-a lăsat răsfăţat de mâna grijulie a unei femei şi a adormit imediat.

***

Freize s-a trezit spre dimineaţă, pe o vreme mohorâtă şi rece. Luca sforăia în patul de vizavi, scoţând un fornăit scurt, urmat de un şuierat prelung şi liniştit. Freize a stat câtva timp să asculte, apoi a deschis ochii, a clipit şi s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot. Nu-i venea să creadă ce vedea. Pe patul de lângă el zăcea întinsă pe spate o călugăriţă cu faţa albă ca scufia care acum îi stătea trasă pe spate, lăsând să i se vadă capul ras şi parcă ud. Mâinile încrucişate ca pentru rugăciune pe pieptul încremenit erau vinete, cu marginile unghiilor parcă înnegrite cu cerneală. Dar cel mai îngrozitor lucru erau ochii negri larg deschişi, cu pupilele dilatate. Stătea complet nemişcată. În mod limpede – până şi pentru Freize, care o privea înfiorat, căci nu mai văzuse aşa ceva până atunci –, femeia era moartă.

O călugăriţă a îngenuncheat la picioarele ei şi a început să murmure neîntrerupt rugăciunea Rozariului. O alta a îngenuncheat la căpătâiul ei rostind în şoaptă aceeaşi rugăciune. Patul îngust era înconjurat de lumânări, făcând ca priveliştea să semene cu tabloul unui martiriu. Freize s-a ridicat în capul oaselor, crezând că visează,

sperând că visează, s-a ciupit ca să se trezească, apoi a pus tălpile pe podea, blestemând în sinea lui durerea de cap cumplită, dar încă neavând curajul să se ridice în picioare.

— Soră, Domnul fie cu tine! Ce s-a întâmplat cu biata fată?

Măicuţa de la căpătâiul moartei nu i-a răspuns până nu şi-a terminat rugăciunea, dar l-a privit cu ochii plini de lacrimi care stăteau să-i curgă.

— A murit în somn, a rostit ea în cele din urmă. Nu ştim de ce.

— Cine este? Freize şi-a făcut semnul crucii cuprins brusc de teama superstiţioasă că era una dintre călugăriţele care veniseră să depună mărturie în ancheta lor. Dumnezeu s-o ierte şi s-o odihnească.

— Sora Augusta, a răspuns femeia.

Era un nume pe care nu-l mai auzise. Freize a mai aruncat o privire iute spre chipul alb şi rece al moartei şi s-a cutremurat văzându-i privirea fixă şi întunecată.

— Pentru Dumnezeu! De ce nu i-aţi închis ochii şi nu i-aţi pus câte un ban pe ei?

— N-am putut să-i închidem, a spus tremurând călugăriţa de la picioarele patului. Am tot încercat, dar nu se închid.

— Trebuie să se închidă! De ce să nu se închidă?

— Are privirea întunecată pentru că a visat iarăşi Moartea, i-a spus aceasta cu glas scăzut şi monoton. Mereu visa Moartea. Acum Moartea a

venit şi-a luat-o. Ochii întunecaţi au păstrat în ei ultima viziune cu Moartea care a venit după ea. De-asta nu se închid, de-asta sunt negri ca tăciunele. Dacă te uiţi adânc în ochii ei cumplit de întunecaţi, ai să vezi chiar Moartea oglindită acolo. Ai să vezi chipul Morţii care te priveşte.

Cealaltă călugăriţă a lăsat să-i scape un mic vaier, care a răsunat pătrunzător şi rece.

— O să vină să ne ia pe toţi, a şoptit ea.

Şi-au făcut amândouă semnul crucii şi au început din nou să murmure rugăciuni în timp ce Freize a plecat şi el capul înfiorat, rugându-se pentru moartă. Apoi s-a ridicat în picioare cu grijă şi, strângând din dinţi căci simţea că îi vâjâie capul, le-a ocolit tiptil pe călugăriţe şi s-a dus la patul în care Luca încă sforăia.

— Conaşule, trezeşte-te! i-a spus el scuturându-l de umăr.

— Aş vrea să nu-mi mai zici aşa, a spus Luca buimac.

— Trezeşte-te, trezeşte-te. A murit o călugăriţă.

Luca s-a ridicat numaidecât în capul oaselor, apoi s-a ţinut cu mâna de cap, simţind că-l ia ameţeala.

— A atacat-o cineva?

Freize a arătat din cap spre măicuţele care se rugau.

— Ele spun că a murit în somn.

— Poţi să te uiţi să vezi? l-a întrebat Luca în şoaptă.

Freize a tăgăduit.

— N-are nicio rană la cap şi altceva nu văd.

— Ele ce spun? a întrebat Luca, făcând semn spre măicuţele care continuau rugăciunile.

Spre surprinderea lui, a văzut că Freize se cutremură, ca scuturat de o pală de vânt rece.

— Nu ştiu nici ele ce să spună, a zis Freize, izgonind din minte gândul că Moartea avea să vină să-i ia pe toţi.

Chiar atunci s-a deschis uşa şi a apărut maica econoamă împreună cu patru surori mirene. Măicuţele de la căpătâiul şi de la picioarele moartei s-au ridicat şi s-au dat la o parte, iar femeile îmbrăcate în robe cafenii au ridicat cu grijă corpul neînsufleţit, l-au aşezat pe o targă şi au ieşit cu el pe sub arcada de piatră ca să-l ducă în camera vecină.

— Trebuie s-o îmbrace şi s-o primenească pentru înmormântare, mâine o să fie, i-a spus maica econoamă lui Luca, văzând că se uita întrebător. Era palidă de oboseală.

Măicuţele au luat lumânările şi au plecat să-şi continue priveghiul în camera rece de alături. Luca le-a văzut umbrele ca nişte monştri negri săltând pe pereţii de piatră, în timp ce aşezau lumânările şi îngenuncheau să se roage, apoi cineva a închis uşa în urma lor.

— Ce-a păţit? a întrebat el încet.

— A murit în somn, a zis maica econoamă. Numai Dumnezeu ştie ce se petrece aici. Când s-au dus s-o trezească mai devreme pentru că

trebuia să slujească la utrenie, murise deja. Era rece şi ţeapănă şi avea ochii deschişi. Cine ştie ce-a văzut ori ce-a visat ori ce a venit s-o chinuie?

Şi-a făcut repede semnul crucii şi a pus mâna pe cruciuliţa de aur atârnată la brâu de un lanţ tot de aur. S-a apropiat de Luca şi l-a privit în ochi.

— Dar domnia voastră cum vă simţiţi? Aveţi ameţeli? Vă ia cu leşin?

— O să-mi fie bine, a liniştit-o el.

— Pe mine mă ia cu leşin, a zis Freize, încercându-şi norocul.

— Am să vă dau nişte bere, a zis ea şi le-a turnat la fiecare câte o cupă dintr-un urcior. L-aţi văzut pe asasin?

— Asasin, a repetat Freize cuvântul necunoscut pentru el, cuvânt folosit de obicei pentru a numi un ucigaş arab plătit.

— Sau cine o fi fost cel care a încercat să vă ucidă, s-a corectat ea. Chiar aşa, ce făceaţi în magazie?

— Căutam ceva, a spus Luca evaziv. N-aţi vrea să mă duceţi acum până acolo?

— Mai bine să aşteptăm răsăritul soarelui, a răspuns ea.

— Aveţi cheile?

— Nu ştiu…

— Atunci Freize ne va deschide cu cheia lui.

Ea i-a aruncat lui Freize o privire rece.

— Dumneata ai o cheie de la magazia mea?

Freize a recunoscut, cu o figură vinovată.

— Doar pentru lucruri obişnuite. Ca să nu vă

tot sâcâi.

— Nu cred că vă simţiţi îndeajuns de bine ca să mergeţi acolo, i-a spus ea lui Luca.

— Ba mă simt, a zis el. Trebuie să mergem.

— Scara e ruptă.

— Atunci vom aduce alta.

Ea şi-a dat seama că el va insista.

— Mi-e teamă. Sinceră să fiu, mi-e teamă să merg acolo.

— Înţeleg, a spus Luca cu un zâmbet fugar. Sigur că vă este teamă. Azi-noapte s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Dar trebuie să fiţi curajoasă. Veţi fi împreună cu noi şi nu vom mai fi păcăliţi şi de data asta. Haideţi, curaj.

— N-am putea să mergem după răsăritul soarelui, când este lumină?

— Nu, a spus el amabil. Trebuie să mergem acum.

Ea şi-a muşcat buza.

— Prea bine, a spus ea. Prea bine.

A luat o torţă din reazemul de pe perete şi a pornit înainte prin curte, spre magazie. Cineva închisese uşa, dar ea a deschis-o şi s-a dat la o parte ca să-i lase să între. Scara din lemn era tot pe jos, exact cum fusese trântită. Freize a ridicat-o şi a pus-o la loc, apoi a încercat-o să vadă dacă ţine.

— De data asta am să încui uşa după noi, a spus el şi a făcut întocmai.

— Oh, dar ea poate să treacă şi printr-o uşă încuiată, a zis maica econoamă cu un mic râs

nervos. Cred că poate să treacă şi prin pereţi. Cred că poate să meargă oriunde doreşte.

— Cine? a întrebat Luca.

Ea a ridicat din umeri.

— Urcaţi şi am să vă spun tot. Fără ocolişuri. O călugăriţă a murit sub acoperişul acestui aşezământ, deşi era în grija noastră. A sosit timpul să ştiţi tot ce petrece aici. Trebuie să opriţi toate astea. Trebuie s-o opriţi. Am mers mult prea departe vrând să apăr această mănăstire, mult prea departe vrând s-o apăr pe această maică abatesă. Acum am să vă mărturisesc tot. Dar mai întâi trebuie să vedeţi ce a făcut ea.

Luca a pornit cu grijă pe trepte, urmat de maica econoamă care îşi ţinea poalele rochiei să poată urca. Freize a rămas jos cu torţa în mână ca să le facă lumină.

În pod era întuneric, dar maica econoamă s-a dus până la peretele din faţă şi a deschis o uşiţă ca să între lumină de-afară. Razele soarelui ce începea să răsară au inundat podul casei, făcând să strălucească aurul de pe blănurile de oaie atârnate la uscat, din care pulberea aurie se cernea pe nişte cearşafuri întinse pe podea. Încăperea semăna cu o vistierie, cu pulbere de aur presărată pe jos şi blănuri aurii atârnate ca o rufărie preţioasă pe sârmele lăsate sub greutatea lor.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Luca. Deci e adevărat. Aurul…

Privea uimit în jurul lui şi parcă nu-i venea să-

şi creadă ochilor.

— Ce mult el Ce străluceşte!

Maica econoamă a oftat.

— Aşa este. Aţi văzut destul?

Luca s-a aplecat şi a luat între degete puţină pulbere de aur. Ici-colo se vedeau mici pepite de aur, ca un prundiş.

— Cât e? Cât face?

— Strânge două-trei blănuri pe lună, a spus maica econoamă. Dacă o ţine tot aşa, va strânge o avere.

— De când se întâmplă asta?

Ea a închis uşiţa ca să nu mai între lumina soarelui şi a zăvorât-o.

— De când a venit maica abatesă. Ea cunoaşte bine ţinutul, căci a crescut aici; îl ştie mai bine decât fratele ei, fiindcă el a fost plecat la şcoli, iar ea a rămas acasă cu tatăl lor. Râul aparţine abaţiei noastre, se află în pădurea noastră. Sclava ei, fiind maură, ştia cum se adună aurul în ţara ei şi le-a învăţat pe surori să întindă blănurile de oaie în râu, spunându-le că aşa se spală lâna. Ele habar n-au ce fac, le păcăleşte – le-a spus că apa râului poate curăţa cel mai bine lâna, asta ştiu ele. Prind blănurile în apă cu nişte ţăruşi şi le aduc înapoi aici ca să se usuce; ele nu le văd niciodată când se usucă şi când aurul începe să se scuture pe cearşafuri. Sclava vine aici pe furiş să strângă pulberea de aur, o ia şi o vinde, iar surorile vin după ce aurul a dispărut şi podul este gol şi duc lâna la dărăcit şi la tors. Maica econoamă a râs cu

amărăciune şi a continuat: Uneori maicile se minunează ce moale e lâna… Pentru ea sunt nişte neghioabe. Ne-a păcălit pe toate.

— Sclava vă aduce banii câştigaţi? Pentru abaţie?

Maica econoamă s-a întors să coboare pe scară.

— Domnia voastră ce credeţi? Vi se pare aceasta o abaţie bogată în aur? Aţi văzut infirmeria mea? Aţi văzut pe-acolo leacuri scumpe? Mi-aţi văzut magazia, ştiu. Vi se pare că suntem bogate?

— Unde îl vinde? Cum vinde aurul?

Maica econoamă a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. La Roma, mă gândesc. Eu nu ştiu nimic. Îşi trimite sclava pe ascuns.

Luca a şovăit o clipă, de parcă ar mai fi vrut să întrebe ceva, dar apoi s-a răzgândit şi a coborât după ea, neluând în seamă rana de la umăr şi durerea din ceafă.

— Vreţi să spuneţi că maica abatesă le foloseşte pe călugăriţe ca să strângă aurul şi ţine banii pentru ea?

Ea a încuviinţat din cap.

— Acum v-aţi convins. Şi cred că vrea să închidă mănăstirea. Cred că plănuieşte să deschidă o mină de aur aici, pe domeniul nostru. Cred că face mănăstirea de ruşine, anume ca să fie închisă. După ce va fi desfiinţată, ea va fi dezlegată de testamentul tatălui ei. Va renunţa la călugărie, va avea pretenţii la locul acesta ca

moştenire de la părintele său şi, aşa, va rămâne aici doar împreună cu sclava ei.

— De ce nu mi-aţi spus până acum, când am început ancheta? a întrebat Luca. De ce mi-aţi ascuns asta?

— Fiindcă locul acesta este viaţa mea! a spus ea furioasă. A fost ca un far călăuzitor, un refugiu pentru femei şi un loc unde să-l slujeşti pe Dumnezeu. Am sperat că maica abatesă va învăţa să trăiască aici. Am crezut că Domnul o va chema, că vocaţia ei va înflori încetul cu încetul. Apoi am sperat că va fi mulţumită dacă va strânge aici o avere. Am crezut că, deşi e o femeie diabolică, o vom putea stăpâni. Dar, odată ce a murit o călugăriţă aflată în grija noastră… a suspinat maica econoamă. Sora Augusta, una dintre cele mai nevinovate şi mai simple femei, trăia aici de ani de zile… a adăugat ea, iar glasul i s-a frânt de durere. Ei, dar bine că s-a terminat, a continuat ea cu demnitate. Nu mai pot să trec sub tăcere ce se petrece. Se foloseşte de acest lăcaş al lui Dumnezeu ca să strângă averi pe ascuns şi cred că sclava ei face vrăji împotriva călugăriţelor. Au coşmaruri, umblă în somn, le apar semne ciudate, iar acum una a şi murit în somn. Martor mi-e Dumnezeu, cred că maica abatesă şi sclava ei ne înnebunesc pe toate ca să poată pune mâna pe aur.

A bâjbâit după crucea pe care o avea la brâu şi Luca a văzut cum a strâns-o în mână ca pe un talisman.

— Înţeleg, a spus el cât a putut de calm, deşi gâtlejul i se uscase de o teamă superstiţioasă. Am fost trimis aici ca să pun capăt acestor erezii, acestor lucruri diavoleşti. Am fost împuternicit de însuşi Papa ca să anchetez şi să judec. Nimic nu va scăpa fără să văd cu ochii mei. Nimic nu va scăpa de întrebările mele. Puţin mai târziu, în dimineaţa asta, am să stau din nou de vorbă cu maica abatesă şi, dacă nu va avea o explicaţie, voi avea grijă să fie destituită.

— Trimisă de-aici?

El a încuviinţat din cap.

— Şi aurul? Veţi îngădui ca abaţia să păstreze aurul ca să-i hrănească pe săraci şi să înfiinţăm o bibliotecă? Ca să fie un far călăuzitor pentru cei neştiutori?

— Da, a spus el. Abaţia trebuie să între în posesia propriei averi.

Luca a văzut cum chipul ei s-a luminat de bucurie.

— Nimic nu e mai presus decât abaţia, l-a asigurat ea. Le veţi îngădui surorilor să rămână aici şi să ducă o viaţă ca înainte, o viaţă sfântă? Veţi face ordine, punându-le sub cârmuirea unei femei cumsecade, o altă maică abatesă care să ştie să le îndrume?

— Voi trece mănăstirea sub cârmuirea fraţilor dominicani, a decis Luca. Ei vor strânge aurul din râu şi-l vor dărui abaţiei. Aceasta nu mai este o casă în slujba Domnului, a fost coruptă. Am s-o trec sub conducerea bărbaţilor, n-o să mai existe o

maică abatesă. Aurul va fi redat Domnului, iar abaţia fraţilor.

Ea a oftat din adâncul sufletului şi şi-a ascuns faţa în palme. Luca a întins mâna spre ea ca s-o liniştească şi doar privirea lui Freize l-a împiedicat s-o facă, aducându-i aminte că femeia era hirotonisită şi el n-avea voie s-o atingă.

— Ce veţi face? a întrebat Luca încet.

— Nu ştiu. Am trăit aici toată viaţa. Voi sluji în continuare ca maică econoamă până vom trece sub porunca fraţilor dominicani. O să fie nevoie de mine în primele luni, nimeni în afară de mine nu ştie să gospodărească acest aşezământ. Pe urmă, poate că voi cere îngăduinţa să plec la un alt ordin. Mi-ar plăcea un ordin mai retras, mai liniştit. Am avut nişte zile îngrozitoare. Vreau să plec la un ordin unde jurămintele călugăriei se păstrează cu mai multă sfinţenie.

— În sărăcie? a întrebat Freize într-o doară. Vreţi să fiţi săracă?

Ea a încuviinţat din cap.

— Un ordin unde se respectă poruncile, un ordin unde există mai multă simplitate. Să ştiu că se aduna aur în podul mănăstirii… să nu ştiu ce făcea maica abatesă sau ce avea de gând să facă, să mă tem că îl slujeşte pe însuşi Satana… toate astea mi-au încărcat conştiinţa.

În clipa aceea, clopotul care chema la slujbă a început să bată, răsunând în aerul dimineţii.

— Utrenia, a spus ea. Trebuie să mă duc la biserică. Surorile trebuie să mă vadă acolo.

— Venim şi noi, a spus Luca.

Au închis uşa magaziei şi au încuiat-o. Sub privirile lui Luca, ea s-a întors spre Freize şi a întins mâna pentru ca el să-i dea cheia. Luca a zâmbit văzând-o cum aştepta liniştită şi demnă cât timp Freize şi-a pipăit buzunarele prefăcându-se că o caută, după care i-a dat cheia, nu fară părere de rău.

— Mulţumesc, a spus ea. Dacă vrei ceva din cămara abaţiei, poţi să vii la mine.

Freize a făcut o mică plecăciune comică, în semn că îi recunoaşte autoritatea. Ea s-a întors spre Luca.

— Aş putea să fiu eu noua maică abatesă, a spus ea încet. M-aţi putea recomanda pentru această funcţie. Abaţia ar fi în siguranţă sub porunca mea.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea şi-a aţintit privirea undeva în spatele lui, spre ferestrele spitalului, s-a oprit brusc şi a pus mâna pe mâneca lui Luca. El a îngheţat pe loc, conştient de atingerea ei. În spatele lui, Freize a înlemnit şi el. Maica şi-a dus degetul la buze în semn de tăcere, apoi a arătat încet în faţă, spre camera mortuară de lângă spital, unde se vedea o luminiţă licărind printre şipcile obloanelor şi cineva mişcându-se înăuntru.

— Ce este? a întrebat în şoaptă Luca. Cine e acolo?

— N-ar trebui să se vadă nicio lumină, iar măicuţele ar trebui să stea liniştite la priveghi, a

spus ea cu glas scăzut. Dar e cineva care umblă pe-acolo.

— Poate că sunt surorile care o spală, şi-a dat cu părerea Luca.

— Trebuiau să fi terminat deja.

Tiptil, fără să facă vreun zgomot, cei trei au străbătut curtea şi s-au uitat prin uşa deschisă a spitalului. Ieşirea care dădea din salonul spitalului spre camera mortuară era închisă bine. Maica econoamă s-a dat înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă să meargă mai departe.

— Se poate intra şi prin altă parte?

— Sicriele săracilor sunt scoase printr-o uşă dosnică, spre grajduri, a şoptit ea. S-ar putea ca uşa aceea să nu fie zăvorâtă.

Au trecut în grabă prin curtea grajdurilor până la uşa dublă ce dădea în camera mortuară, suficient de mare cât să treacă o căruţă cu cal. Uşa era ferecată cu o bârnă groasă din lemn. Cei doi bărbaţi au dat încetişor bârna la o parte şi uşa a rămas închisă doar prin propria greutate. Freize a apucat o furcă sprijinită de perete în apropiere, iar Luca s-a aplecat şi şi-a scos pumnalul din ascunzătoarea cizmei.

— Când vă spun eu, deschideţi repede uşa, i-a zis el maicii econoame.

Ea a încuviinţat din cap, albă la faţă ca varul.

— Acum!

Maica econoamă a dat uşa la perete şi cei doi au năvălit înăuntru cu armele pregătite de atac, dar imediat s-au dat înapoi înspăimântaţi.

În faţa lor se desfăşură o scenă de coşmar, ce semăna cu o măcelărie în care măcelarul şi ucenicul lui tranşează un animal abia sacrificat. Însă era cu mult mai groaznică de-atât. Fiindcă nu era niciun măcelar şi niciun un animal pe lespedea de piatră. Erau maica abatesă, îmbrăcată în veşminte de lucru cafenii, cu broboadă pe cap, şi Ishraq îmbrăcată cu veşmintele sale negre, peste care-şi pusese un şorţ alb. Cele două tinere aveau mânecile suflecate, erau mânjite de sânge până la coate şi stăteau aplecate peste cadavrul surorii Augusta, Ishraq ţinând în mână un cuţit plin de sânge cu care o spintecase pe tânăra moartă. Călugăriţele care stătuseră de priveghi nu se vedeau pe niciunde. Când cei doi bărbaţi au năvălit înăuntru, cele două fete au ridicat ochii spre ei şi au înmărmurit, iar cuţitul a rămas suspendat deasupra abdomenului spintecat al călugăriţei moarte. Peste tot era numai sânge: sânge pe şorţuri, sânge pe pat, sânge pe mâini.

— Înapoi, a ordonat Luca cu un glas rece ca gheaţa, de îngrozit ce era.

A îndreptat pumnalul spre Ishraq care s-a uitat la maica abatesă, aşteptând porunca ei. Freize a ridicat şi el furca, pregătit să o străpungă dacă era nevoie.

— Depărtaţi-vă de cadavru şi n-o să păţiţi nimic, a spus Luca. Opriţi-vă din… ce faceţi acolo. Nu suporta să se uite şi nici nu-şi găsea cuvintele să numească ce văzuse. Încetaţi şi daţi-vă la perete.

A auzit-o pe maica econoamă venind în spatele lui şi ţipând îngrozită când a văzut corpul măcelărit.

— Dumnezeule mare!

S-a clătinat pe picioare şi s-a sprijinit de zid, apoi el a auzit-o cum varsă.

— Aduceţi o sfoară, i-a spus Freize fără să se întoarcă spre ea. Nu, două sfori. Şi chemaţi-l şi pe fratele Peter.

Ea a reuşit să-şi învingă greaţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceţi aici? Maică abatesă, răspundeţi-mi! Ce i-aţi făcut?

— Duceţi-vă! i-a strigat Luca. Duceţi-vă odată!

I-au auzit cu toţii paşii alergând prin curtea pietruită a grajdului, apoi maica abatesă a ridicat ochii spre Luca.

— Pot să vă explic, a spus ea.

El a clătinat din cap, strângând mai bine cuţitul în mână. Totul era limpede, nu exista nicio explicaţie pentru scena din faţa lor: ea avea mânecile suflecate până la coate, mâinile înroşite de sângele măicuţei moarte.

— Cred că femeia aceasta a fost otrăvită, a spus ea. Prietena mea este medic…

— Nu se poate, a spus Luca cu glas scăzut.

— Ba da, este, a stăruit maica abatesă. Am… am hotărât s-o tăiem pe burtă să vedem ce-a mâncat.

— Ba o mâncau, s-a auzit din pragul uşii vocea tremurată a maicii econoame, care se întorsese împreună cu fratele Peter; acesta stătea alb la faţă

în spatele ei. Amândouă voiau s-o mănânce într-un ritual satanic. Mâncau din trupul surorii Augusta. Priviţi, au sânge pe mâini. Îi beau sângele. Maica abatesă s-a dat de partea Satanei. Ea şi sclava ei eretică făceau un ritual satanic pe domeniul nostru sfânt.

Luca s-a cutremurat şi şi-a făcut semnul crucii. Fratele Peter s-a îndreptat spre sclavă cu sfoara pregătită.

— Lasă cuţitul jos şi întinde mâinile, a spus el. Predă-te. În numele Domnului, îţi poruncesc: demon sau femeie sau înger decăzut, predă-te.

Fără să-şi ia ochii de la Freize, Ishraq a lăsat cuţitul pe pat lângă moartă, apoi brusc a ţâşnit spre uşa care dădea în spital, unde nu era nimeni. A izbit uşa de perete şi a ieşit pe-acolo, urmată într-o clipită de maica abatesă. Luca şi Freize s-au repezit pe urmele celor două femei care au ieşit în fugă în curtea interioară, gonind cu toţii spre poarta principală, cu Ishraq în frunte.

— Închideţi poarta! Prindeţi fugara! a strigat Luca din toate puterile către portărească, apoi s-a aruncat asupra maicii abatese care alerga în faţa lui, doborând-o la pământ printr-o manevră care aproape că a lăsat-o fără suflare. În cădere, acesteia i-a căzut vălul de pe cap şi Luca s-a pomenit că-i vine peste faţă o cascadă de păr blond cu un iz plăcut de apă de trandafiri.

Sclava maură gonea ca un animal sprinten şi puţin lipsea să ajungă la poarta cea mare, când Freize s-a aruncat s-o prindă de picioarele goale,

dar n-a reuşit, apoi a mai făcut un salt, a prins-o de rochie şi a tras-o de pe poartă, făcând-o să cadă pe pavajul din piatră, cu un ţipăt de durere.

Freize a ţinut-o de braţe atât de strâns, că Ishraq abia mai putea să respire în timp ce fratele Peter i-a legat mâinile la spate şi picioarele fedeleş, apoi s-a întors spre maica abatesă care încă zăcea ţintuită la pământ de Luca. Când Luca a ridicat-o în picioare, ţinând-o de încheieturile mâinilor, părul ei bogat şi auriu i s-a revărsat pe umeri, descoperindu-i faţa.

— Ruşine! a strigat maica econoamă. Uitaţi-vă la părul ei!

Luca nu-şi mai putea lua ochii de la această fată care îşi ascunsese chipul şi îşi acoperise părul, ca el să nu ştie cum arăta. În lumina aurie a răsăritului, el se holba la ea, văzând-o pentru prima dată, cu ochii ei albastru-închis şi sprâncenele maronii frumos arcuite, cu nasul drept şi perfect, cu gura ispititoare. Apoi, când fratele Peter a venit la ei, Luca i-a văzut mâinile pătate de sânge în timp ce-i erau legate cu o sfoară şi a înţeles că, deşi era frumoasă, fata era ceva groaznic, cel mai rău lucru dintre rai şi iad: un înger decăzut.

— Surorile mirene vor ieşi în curte la muncă, măicuţele vor veni de la biserică, trebuie să facem curăţenie, a decis maica econoamă. Ele nu trebuie să vadă ce s-a întâmplat. Le va tulbura şi mai mult… le va frânge inima. Trebuie să le feresc de nenorocirea asta. Nu se poate s-o vadă pe sora

Augusta aşa cum e. Nu se poate să le vadă pe aceste… aceste… Şovăia căutându-şi cuvintele, neştiind cum să le numească pe abatesă şi pe sclava ei. Pe-aceşti diavoli. Propovăduitori ai iadului.

— Aveţi o cameră sigură unde să le ţinem? a întrebat fratele Peter. Vor trebui judecate. Va trebui să-l chemăm pe Lordul Lucretili. El este stăpânul acestor domenii. Noi nu avem căderea. S-a săvârşit un păcat capital, pedepsit cu spânzurătoarea sau cu arderea pe rug; el va trebui să decidă.

— În beciul din turnul porţii, a răspuns fară ezitare maica econoamă. Acolo se intră şi se iese printr-o trapă făcută în podea.

Freize a săltat-o pe umăr pe fata maură ca pe un sac. Fratele Peter a luat-o pe maica abatesă de mâinile legate şi a plecat cu ea spre turnul porţii. Luca a rămas singur cu maica econoamă.

— Ce veţi face cu cadavrul?

— Am să le rog pe moaşele din sat să o aşeze în sicriu. Biata copilă, nu le pot lăsa pe surorile ei să o vadă aşa. Şi am să trimit după preot să binecuvânteze bietele ei rămăşiţe. Deocamdată poate să rămână în biserică, apoi am să-l întreb pe Lordul Lucretili dacă poate fi depusă în capela domniei sale. Nu vreau s-o las în camera mortuară şi nici s-o ţin în capela noastră. Îndată ce va fi spălată şi primenită din nou, va fi trimisă într-un loc sfinţit, departe de-aici.

S-a cutremurat şi s-a clătinat pe picioare,

aproape să leşine. Luca a cuprins-o de talie ca s-o susţină, iar ea s-a rezemat o clipă de el, punându-şi capul pe umărul lui.

— Aţi avut mare curaj, i-a spus el. A fost o încercare foarte grea.

Ea şi-a ridicat ochii spre el şi, în clipa aceea, ca şi când brusc şi-ar fi dat seama că braţul lui îi înconjura talia şi ea stătea sprijinită de el, Luca i-a simţit inima zbătându-i-se în piept ca o pasăre prinsă în laţ, iar ea s-a îndepărtat de el.

— Iertare, a spus maica. Nu îmi este îngăduit să…

— Ştiu, a spus el repede. Eu trebuie să-mi cer iertare. N-ar fi trebuit să vă ating.

— Au fost nişte emoţii…

În glasul ei se simţea un tremur pe care nu reuşea să-l ascundă.

Luca şi-a dus mâinile la spate, ca să nu mai fie tentat s-o atingă.

— Trebuie să vă odihniţi, a spus el zăpăcit. A fost mult prea mult pentru o femeie.

— Nu mă pot odihni, a spus ea neliniştită. Trebuie să pun lucrurile în ordine. Nu le pot lăsa pe surori să dea cu ochii de priveliştea oribilă sau să afle ce s-a petrecut aici. Voi aduce femeile să cureţe. Trebuie să îndrept lucrurile. Le voi stăpâni, le voi conduce din păcat spre calea cea dreaptă, din întuneric spre lumină.

Şi-a scuturat roba, apoi a netezit-o. Luca a auzit foşnetul ispititor al jupei de mătase, apoi ea s-a întors grăbită şi a plecat la treburile ei.

Abia în uşa spitalului s-a oprit şi a privit înapoi. A văzut că el se uita după ea.

— Mulţumesc, a spus ea cu un mic surâs. Niciun bărbat nu m-a ţinut în braţe, niciodată. Mă bucur să cunosc bunătatea unui bărbat. Voi trăi aici pentru tot restul vieţii, voi trăi în sânul acestui ordin, poate chiar ca maică abatesă, dar nu voi uita niciodată lucrul acesta.

El a fost cât pe ce să se apropie când ea l-a fixat o clipă cu privirea, după care a dispărut.

Chiar atunci, în curtea pietruită s-au întors Freize şi fratele Peter.

— Le-aţi dus la loc sigur? i-a întrebat Luca.

— Au acolo o adevărată temniţă, a comentat Freize. Cu lanţuri prinse în perete, cătuşe pentru mâini şi pentru picioare. Dumnealui a insistat să le folosim pe toate, aşa că le-am încătuşat pe amândouă ca pe nişte sclave.

— Numai până vine Lordul Lucretili, s-a apărat fratele Peter. Dacă le-am fi lăsat legate cu sfoară şi ele ar fi reuşit să se elibereze, ce-am fi făcut atunci?

— Le prindeam din nou când deschideam trapa? a sugerat ironic Freize. Apoi s-a întors spre Luca: E o pivniţă în formă de cerc, nu se poate ieşi decât printr-o trapă în tavan şi ele n-au cum să ajungă acolo decât atunci când trapa este deschisă şi în interior e coborâtă o scară. Nu există nici măcar pereţi din piatră, pivniţa este săpată direct în pământ. Sunt prinse ca nişte şoareci în cursă. Dar a trebuit să le pună

dumnealui în lanţuri ca pe nişte piraţi.

Luca şi-a privit secretarul şi a înţeles că omul era înspăimântat de firea îngrozitoare a celor două femei misterioase.

— Ai fost prevăzător pe bună dreptate, a spus el, ca să-l liniştească. Nu ştim ce puteri au.

— Doamne, Dumnezeule, când le-am văzut cu mâinile pline de sânge până la coate şi cum se uitau la noi cu priviri nevinovate, de învăţăcei aşezaţi cuminţi la masa de scris! Ce făceau acolo? Ce lucrare diavolească îndeplineau? Era un ritual? Chiar aveau de gând să-i mănânce carnea şi să-i bea sângele într-un ritual satanic?

— Nu ştiu, a spus Luca şi şi-a dus mâna la cap. Nu pot să mă gândesc…

— Uită-te la tine! a sărit Freize. Ar trebui să stai în pat şi Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu mă simt prea bine. Am să te duc înapoi la spital să te odihneşti.

— Nu acolo! a tresărit Luca, îngrozit. Eu acolo nu mă mai întorc. Du-mă în odaia mea din casa preotului, vreau să dorm până ajunge aici Lordul Lucretili. Să mă trezeşti de îndată ce a sosit.

***

Cele două tinere stăteau în beci învăluite în beznă, de parcă ar fi fost într-un mormânt, îngropate de vii. Tot clipeau, chinuindu-se să vadă ceva, dar nu zăreau nimic.

— Nu te văd, a spus Isolda cu vocea sugrumată de un suspin.

— Eu te văd, a venit cu hotărâre răspunsul din

întunericul negru ca smoala. Şi, oricum, eu ştiu întotdeauna când eşti aproape.

— Trebuie să vorbim cu inchizitorul. Trebuie să găsim o cale să stăm de vorbă cu el.

— Ştiu.

— Îl vor aduce aici pe fratele meu. El ne va judeca.

Ishraq n-a spus nimic.

— Ishraq, ar trebui să nu mă îndoiesc că fratele meu mă va asculta, că va crede ce spun, că mă va elibera – dar sunt din ce în ce mai convinsă că el m-a trădat. El l-a încurajat pe prinţ să vină peste mine în cameră, el a făcut să nu am de ales şi să vin aici ca maică abatesă. Dacă în tot acest timp el a încercat să mă îndepărteze de acasă? Dacă încearcă să mă distrugă?

— Eu aşa cred, a spus fără şovăială cealaltă. Chiar aşa cred că e.

A urmat un moment de tăcere în care Isolda a stat să rumege acest gând.

— Cum poate fi atât de făţarnic? Cum poate fi atât de hain?

Ishraq a ridicat din umeri făcând să zornăie lanţurile.

— Ce ne facem? a întrebat Isolda, deznădăjduită.

— Ssst.

— Să tac? De ce? Ce faci acolo?

— Mă concentrez la o dorinţă…

— Ishraq… avem nevoie de un plan de salvare, nu de dorinţe.

— Lasă-mă puţin. Trebuie să mă concentrez adânc. Şi s-ar putea să fim salvate.

***

Luca crezuse că se va perpeli în pat din cauza durerii din ceafa şi din umăr, dar, îndată ce şi-a scos cizmele şi a pus capul pe pernă, s-a cufundat într-un somn adânc. Aproape imediat a început să viseze.

Visa că alerga după maica abatesă şi nu reuşea să o prindă. Pământul de sub picioarele lui începuse să se transforme şi parcă nu mai alerga pe pietrele din curte, ci pe covorul de frunze moarte din pădure, şi toate frunzele erau uscate ca toamna şi atunci a văzut că erau aurite, iar el alerga printr-o pădure de aur. Dar ea se îndepărta tot mai mult, cotind printre trunchiurile de aur ale copacilor, trecând pe lângă hăţişuri poleite cu aur, până când deodată el a început să alerge şi mai iute, mult mai iute decât înainte, s-a aruncat asupra ei cum se aruncă un leu asupra unei căprioare şi a prins-o de talie doborând-o la pământ. Când a căzut, ea s-a răsucit în braţele lui şi el a văzut că zâmbea, parcă plină de dorinţă, parcă în tot acest timp ar fi vrut ca el să o prindă, să o îmbrăţişeze, să stea apropiaţi unul de celălalt, cu trupul lui tânăr şi viguros lipit de trupul ei zvelt şi mlădios, să se privească în ochi, cu feţele apropiate, gata să se sărute. Părul ei bogat şi blond se învolbura în jurul lui şi el îi simţea din nou parfumul ameţitor de apă de trandafiri. Ochii ei erau negri, atât de negri; el crezuse că erau

albaştri, aşa că s-a mai uitat o dată, dar albastrul ochilor ei se vedea doar puţin în jurul pupilelor negre. Avea pupilele atât mari, încât ochii ei nu mai păreau albaştri, ci negri. I-au răsunat în minte cuvintele „femeie frumoasă” şi el s-a gândit „Da, este o femeie frumoasă”.

Bella donna. A auzit cuvintele în latină – era vocea sclavei maicii abatese, cu accentul ei străin, repetând cu insistenţă ciudată: *Bella donna! Ascultă, Luca. Bella donna!*

Uşa camerei de oaspeţi s-a deschis, iar Luca s-a trezit din vis cu durere de cap.

— Eu eram, a zis Freize intrând cu o tavă pe care aducea pâine, carne, brânză şi o cană din care se vărsase nişte bere caldă.

— Pe toţii sfinţii, Freize, ce bine că m-ai trezit. Am avut un vis foarte ciudat.

— Şi eu, a mărturisit Freize. Toată noaptea am visat că adunam mure din pădure, ca ţiganii.

— Eu am visat o femeie frumoasă şi cuvintele *bella donna.*

Freize a început imediat să cânte:

— „Bella donna, dăruieşte-mi dragostea ta,

Bella donna, străluceşti ca o stea…”

— Cum?

Luca s-a aşezat la masă şi l-a lăsat pe servitor să-i pună mâncarea dinainte.

— E un cântec, un cântec din popor. Nu l-ai auzit niciodată la mănăstire?

— Noi cântam numai imnuri şi psalmi la biserică, i-a adus aminte Luca. Nu cântece de

dragoste ca voi, la bucătărie.

— Mă rog, toţi îl cântau vara trecută. Bella donna: femeie frumoasă.

Luca şi-a tăiat o felie din halca de carne, apoi a mestecat gânditor şi a băut trei înghiţituri zdravene de bere.

— *Bella donna* mai înseamnă şi altceva în afară de femeie frumoasă, a spus el. Este o plantă, un arbust.

— Este ce am visat eu! a spus Freize plesnindu-se peste frunte. Am visat că eram la marginea pădurii şi căutam mure; dar, deşi voiam mure sau boabe de porumbar sau măcar de soc, nu găseam decât mătrăgună… boabe negre de mătrăgună.

Luca s-a ridicat în picioare, luând în mână o bucată de pâine.

— E o otravă, a zis el. Maica abatesă zicea că ele cred că măicuţa a fost otrăvită. Zicea că au tăiat-o ca să vadă ce mâncase, ce avea în stomac.

— Tulbură mintea, a zis Freize. Se foloseşte în camerele de tortură să-i facă pe oameni să vorbească, să-i scoată din minţi. Dă halucinaţii, poate să…

Freize s-a oprit.

— Poate să facă o întreagă mănăstire de călugăriţe să o ia razna, a continuat Luca în locul lui. Poate să le facă să aibă viziuni şi să meargă în somn – poate să le facă să viseze şi să-şi imagineze lucruri. Şi, dacă ţi s-ar da prea multă… te-ar putea ucide.

Fără să mai scoată o vorbă, cei doi au ieşit din casa de oaspeţi şi s-au dus repede la infirmerie. În mijlocul curţii de la intrare, surorile mirene făceau două grămezi uriaşe de lemne, de parcă s-ar fi pregătit să aprindă un foc mare. Freize s-a oprit acolo, dar Luca a trecut pe lângă ele fără să se uite prea bine, având în minte doar gândul să ajungă la infirmerie unde, prin ferestrele deschise, se vedeau măicuţele îngrijitoare care trebăluiau făcând ordine. Luca a intrat prin uşile deschise şi a privit cu uimire în jurul lui.

Totul era curat şi aranjat, de parcă nimic rău nu se întâmplase acolo. Uşa spre camera mortuară era deschisă, dar trupul călugăriţei moarte dispăruse, iar lumânările şi cădelniţele fuseseră luate. Şase paturi erau frumos aranjate cu aşternuturi simple şi curate, iar pe pereţii văruiţi atârna o cruce. În timp ce Luca stătea acolo nedumerit, a venit o călugăriţă cu un urcior cu apă, pe care a turnat-o într-un vas şi s-a lăsat în genunchi ca să frece podeaua.

— Unde este trupul surorii care a murit? a întrebat Luca şi vocea i-a răsunat prea puternic în liniştea camerei goale.

Călugăriţa s-a aşezat pe călcâie şi i-a răspuns:

— A fost dus în capelă. Chiar maica econoamă a închis sicriul, l-a bătut în cuie şi a poruncit ca priveghiul să se ţină acolo. Vreţi să vă duc până la capelă ca să vă rugaţi?

El a încuviinţat din cap. I se părea cam stranie această completă rearanjare a încăperii. Nici nu-i

venea să creadă că ieşise în fugă chiar pe uşa aceea ca să le urmărească pe maica abatesă şi pe sclava ei, că pe prima o doborâse la pământ şi că le trimisese pe amândouă în lanţuri, în beciul fără ferestre; că le văzuse mâinile murdare de sânge până la coate, hăcuind cadavrul măicuţei moarte.

— Maica econoamă zicea că o va duce într-un loc sfinţit, în capela Lucretili, a spus călugăriţa conducându-l afară din spital. Şi pentru priveghi, şi pentru îngropăciune. Lordul Lucretili va aduce carul funerar ca să o ia şi trupul o să stea o noapte în capela castelului. Apoi o să fie îngropată în cimitirul nostru. Dumnezeu s-o odihnească.

Când au trecut pe lângă grămada de lemne, Freize i s-a alăturat lui Luca.

— Sunt ruguri, i-a şoptit el din colţul gurii. Două ruguri pentru două vrăjitoare. Lordul Lucretili vine să judece faptele, dar se pare că ele au decis deja care va fi pedeapsa şi se pregătesc pentru sentinţă. Sunt lemne de foc pentru ars vrăjitoarele pe rug.

Luca s-a întors spre el, nevenindu-i să creadă.

— Nu se poate!

Freize a clătinat din cap cu o privire aspră.

— De ce nu? Doar am văzut cu ochii noştri ce făceau.

Nu încape îndoială că făceau farmece, ţineau un ritual satanic, ciopârţeau cadavrul. Oricum o dai, e o faptă ce se pedepseşte cu moartea. Dar aş zice că nici maica econoamă, drăguţa de ea, nu pierde vremea. Are gata deja două ruguri şi

judecata nici măcar n-a început.

Călugăriţa care îi aştepta a bătut din picior nerăbdătoare. Luca s-a întors spre ea.

— Pentru ce sunt aceste grămezi de lemne?

— Cred că sunt lemne de foc pentru vânzare, a zis ea. Maica econoamă a poruncit surorilor mirene să facă două grămezi. Acum putem să mergem la capelă? Trebuie să mă întorc la infirmerie ca să spăl podeaua.

— Da, iartă-mă că te-am întrerupt din treabă.

Luca şi Freize au urmat-o până la capelă, trecând pe lângă refectoriu şi prin porticuri. Când călugăriţa a împins uşa grea din lemn ca s-o deschidă, dinăuntru s-au auzit glasurile tânguioase ale măicuţelor care stăteau de veghe lângă sicriu şi cântau psalmi. Clipind din ochi ca orbiţi de întunericul de-acolo, cei doi au mers încet pe culoarul dintre strane până când au văzut că locul dinaintea altarului fusese acoperit cu o ţesătură albă ca zăpada, deasupra căreia era aşezat un sicriu nou şi modest din lemn, cu capacul închis şi bătut în cuie.

Luca a făcut o grimasă de nemulţumire.

— Trebuie să vedem cadavrul, a şoptit el. Numai aşa ne putem da seama dacă a fost otrăvită.

— N-ai decât s-o faci tu, eu nu, a spus Freize. N-aş vrea să-i spun maicii econoame că vreau să deschid un sicriu sfinţit doar pentru că am avut un vis ciudat.

— Trebuie să aflăm.

— Maica econoamă n-o să lase pe nimeni să vadă cadavrul, i-a şoptit Freize lui Luca. Era hăcuit. Şi dacă vrăjitoarele alea i-au mâncat carnea, cred că biata fată va cam sângera la învierea de Apoi, Dumnezeu s-o ajute. Maica econoamă n-o să vrea ca surorile să afle.

— Să cerem îngăduinţa preotului, a decis Luca. Mai bine îl rugăm pe el, nu pe maica econoamă – îi vom da un înscris; Peter îl va întocmi.

S-au retras şi s-au uitat după preot. Acesta tămâia sicriul cu o cădelniţă mare din argint. Când aerul a devenit înecăcios din cauza fumului gros de tămâie, el i-a dat cădelniţa uneia dintre călugăriţe, a luat apa sfinţită de la o alta şi a început să stropească sicriul. Apoi s-a dus la altar şi, cu spatele la ceilalţi, a ridicat mâinile în semn de rugăciune pentru cea plecată dintre cei vii.

Freize şi Luca s-au înclinat în faţa altarului, şi-au făcut semnul crucii şi au ieşit în linişte din biserică. Chiar atunci, dinspre curtea grajdurilor s-a auzit zarvă mare, zgomote făcute de sosirea mai multor călăreţi şi de deschiderea porţilor mari.

— Lordul Lucretili, a ghicit Luca şi a pornit cu paşi mari într-acolo.

Lordul, în acelaşi timp ocrotitor al abaţiei, stătea pe un mândru cal negru ce lovea nervos cu copitele în caldarâm, scăpărând scântei. Luca l-a văzut aruncând hăţurile din piele roşie pajului său şi sărind sprinten din şa. Maica econoamă s-a dus

la el, a făcut o plecăciune, apoi a rămas tăcută, cu mâinile ascunse în mânecile lungi, cu capul plecat, cu chipul ascuns de gluga rasei monahale.

După Lordul Lucretili, în curte au mai intrat şase călăreţi în uniforme împodobite cu blazonul lordului, o ramură de măslin încrucişată cu o sabie, ceea ce arăta că este descendentul paşnic al unui cavaler cruciat. Au mai intrat călare alţi trei sau patru slujbaşi cu înfăţişare sobră, apoi părintele abate de Lucretili, cu suita lui de preoţi.

În timp ce aceştia descălecau, Luca s-a îndreptat spre ei.

— Dumneata trebuie că eşti Luca Vero. Mă bucur că te afli aici, a spus curtenitor Lordul Lucretili. Sunt Giorgio,

Lordul Lucretili. Acesta este părintele abate. Dumnealui şi cu mine vom fi judecătorii. Înţeleg că te afli aici în toiul unei anchete.

— Aşa este, a spus Luca. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să mă duc în casa de oaspeţi. Îl caut pe secretarul meu.

Lordul Lucretili a intervenit ca să-l ajute.

— Du-te şi adu-l pe secretarul domnului inchizitor, i-a poruncit el pajului său, care a plecat în fugă spre casa de oaspeţi. Am auzit că dumneata le-ai arestat pe maica abatesă şi pe sclava ei, a spus lordul întorcându-se spre Luca.

— Adică pe soră-sa, a şoptit Freize din spate. Dar nu mi se pare din cale-afară de întristat.

— Eu, secretarul meu, fratele Peter, şi servitorul meu Freize, împreună cu maica

econoamă, a confirmat Luca. Fratele Peter şi servitorul meu le-au dus pe cele două femei în beciul din turnul porţii.

— Vom ţine judecata în camera din turnul porţii, a decis Lordul Lucretili. Doar le scoatem pe scară din beci, nicio măicuţă nu o să afle.

— La fel cred şi eu că e mai bine, a întărit maica econoamă. Cu cât se vede şi se află mai puţin, cu atât mai bine.

Lordul a încuviinţat din cap.

— Este o ruşine pentru noi toţi, a spus el. Numai Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut tata dacă ar fi ştiut. Aşa că haideţi să terminăm odată cu povestea asta.

O căruţă trasă de doi cai împodobiţi cu pene negre a intrat în curte şi a rămas în aşteptare.

— Ca să ia sicriul, i-a explicat lordul lui Luca. Apoi i s-a adresat maicii econoame: Să aveţi grijă să fie pus în căruţă, oamenii mei o să-l ducă la capelă.

Maica econoamă a încuviinţat din cap, apoi i-a condus în camera din turnul porţii, unde i-a îndrumat pe oamenii lordului să pregătească o masă lungă şi scaune pentru Lordul

Lucretili, părintele abate, Luca şi fratele Peter. Cât timp aceştia aranjau camera, Luca s-a dus să stea de vorbă cu Lordul Lucretili.

— Cred că trebuie să deschidem sicriul înainte ca sora Augusta să fie îngropată, i-a zis el la ureche. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar am o bănuială că sora a fost otrăvită.

— Otrăvită?

Luca a încuviinţat, iar Lordul a scuturat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeu s-o odihnească şi s-o ierte de păcate pe sora mea. Dar, oricum, nu putem deschide sicriul aici. Măicuţele ar fi mult prea tulburate. Vino la castelul meu în seara aceasta şi îl vom deschide în capela mea fără să vadă nimeni. Până atunci, le vom interoga pe maica abatesă şi pe sclava ei.

— Nu vor să răspundă, a spus Luca sigur pe el. Sclava a jurat în trei limbi că este mută când am luat-o la întrebări.

Lordul a râs scurt.

— Cred că pot fi făcute să vorbească. Eşti inchizitor al Bisericii, ai dreptul să foloseşti tortura. Sunt doar nişte fetişcane, mândre şi fragile ca toate femeile. Vei vedea că mai degrabă vor răspunde la întrebările dumitale decât să le fie smulse mâinile şi picioarele din încheieturi. Vor prefera să vorbească, decât să li se pună bolovani pe piept. Îţi garantez că sora mea va spune tot, numai să nu i se pună lipitori pe faţă.

Luca a pălit când a auzit.

— Nu aşa fac eu anchetă. N-am făcut niciodată… a dat el să spună. N-aş face niciodată…

Bărbatul mai în vârstă i-a pus înţelegător mâna pe umăr.

— Am s-o fac eu în locul dumitale, a spus el. Dumneata luptă-te pentru sufletele lor până când

mândria diavolească le va fi zdrobită şi vor cere singure cu lacrimi în ochi să mărturisească. Am mai văzut asta, nu e greu de făcut. Ai încredere în mine că le voi face să spună totul numaidecât.

— N-aş putea îngădui să.. A dat să spună cu glas sugrumat Luca.

— Camera a fost pregătită pentru Excelenţa Voastră.

Maica econoamă ieşise din turnul porţii şi stătea deoparte aşteptând, iar lordul a intrat înăuntru fără să mai zică nimic. S-a aşezat la masă pe scaunul impunător ca un tron, anume adus pentru el, avându-l în stânga pe părintele abate. În dreapta era Luca, într-un capăt al mesei stătea un slujbaş şi în celălalt stătea fratele Peter. După ce s-au aşezat cu toţii la masă, lordul a poruncit să se închidă uşa spre curte, de unde Luca a văzut că Freize îl privirea cu îngrijorare, apoi lordul Lucretili a spus:

— Părinte abate, binecuvântează, rogu-te, munca noastră de astăzi.

Părintele abate a închis ochii pe jumătate, împreunându-şi mâinile peste burta umflată.

— Tatăl nostru din ceruri, binecuvântează lucrarea ce se săvârşeşte astăzi aici. Fie ca abaţia aceasta să fie purificată, curăţată de păcate şi readusă sub porunca lui Dumnezeu şi a bărbatului. Fie ca femeile acestea să-şi dea seama de păcatele lor şi să se căiască în inimile lor, fie ca noi să fim drepţi în judecata noastră şi să le dăm pedeapsa cuvenită. Primeşte, Doamne, această

torţă pe care ţi-o dăruim să o aprinzi în semn de aducere aminte că răzbunarea nu este a noastră, ci doar a ta. Amin.

— Amin, a răspuns Lordul Lucretili, făcând un semn spre cei doi preoţi care stăteau de pază la uşa de-afară. Aduceţi-le sus.

Fratele Peter s-a ridicat în picioare.

— Cheia cătuşelor este la Freize, a spus el.

A deschis uşa să ia legătura de chei de la Freize, care rămăsese în prag. Cei dinăuntru au observat că în curtea grajdului se adunaseră o mulţime de chipuri curioase. Fratele

Peter a închis uşa în faţa mulţimii de-afară, apoi s-a dus şi a deschis trapa din podeaua de lemn a încăperii. Toţi au amuţit când fratele Peter s-a uitat în beciul întunecos. În camera din turnul porţii se găsea o scară grosolană din lemn, sprijinită de perete. Unul dintre preoţi a luat-o şi a coborât-o în întunericul din beci. Toţi ceilalţi aşteptau. Bezna de dedesubt avea ceva ameninţător, de parcă ar fi fost un puţ adânc, iar femeile din el se înecaseră în apele lui întunecate. Fratele Peter i-a dat cheile lui Luca şi toţi ceilalţi s-au uitat la el. Era clar că aşteptau ca el să coboare în întunericul de-acolo şi să le aducă pe femei sus.

Luca a simţit cum îl străbate un fior, poate o pală de aer rece din beciul adânc, fară ferestre. S-a gândit la cele două fete de jos, înlănţuite lângă pereţii jilavi în aşteptarea judecăţii, privindu-l din întuneric cu ochi mari şi sticloşi. Şi-a adus aminte

de ochii negri şi sticloşi ai călugăriţei moarte şi s-a gândit că poate maica abatesă şi sclava ei maură au primit şi ele beladonă, ca să aibă halucinaţii. Cu gândul la ochii lor întunecaţi, lucind în beznă ca nişte şobolani la pândă, s-a ridicat în picioare hotărât să mai tragă de timp.

— Mă duc să iau o torţă, a spus el şi a ieşit în curte.

Odată ajuns afară, la aer curat, i-a spus unui servitor de al lordului să dea fuga să aducă o torţă. Omul s-a întors cu una aprinsă din refectoriu. Luca a luat-o şi s-a întors în turnul porţii, având sentimentul că urma să coboare într-o grotă din vechime, să dea ochi cu un monstru.

Cu torţa în mână, a pus piciorul pe prima treaptă a scării. Trebuia să coboare cu spatele şi se tot uita peste umăr în jos, printre picioare, încercând să vadă ce îl aştepta în întunericul din beci.

— Ai grijă! l-a avertizat fratele Peter.

— La ce? a întrebat Luca enervat, încercând să-şi ascundă propria teamă.

A mai coborât două trepte pe scară şi a văzut că pereţii erau negri şi luceau de umezeală. Probabil că femeile îngheţaseră de frig, legate cu lanţuri în întuneric. Încă două trepte şi a văzut o mică pată de lumină la picioarele scării, propria lui umbră săltând pe perete şi umbra scării ca nişte linii negre egal depărtate, care coborau în neant. Acum ajunsese pe ultima treaptă de jos. Ţinându-se cu mâna de lemnul scării, s-a întors şi

a privit în jur.

Nimic.

Nu era nimic acolo.

Nu era nimeni acolo.

A îndreptat lumina în faţă; podeaua de piatră era goală, iar peretele întunecat, aflat la doar şase paşi de jur-împrejurul lui, era gol şi negru. Beciul era pustiu. Cele două nu mai erau acolo.

Luca a strigat surprins şi a ridicat torţa mai sus, uitându-se roată. O clipă s-a temut că cele două femei scăpate din lanţuri vor apărea pe neaşteptate din întuneric şi se vor năpusti asupra lui ca nişte diavoli sosiţi din fundul iadului; dar nu era nimeni. Privirea i-a căzut pe ceva metalic lucind jos.

— Ce este? a întrebat fratele Peter care se uita curios de sus. Ce s-a întâmplat?

Luca a ridicat torţa ca să cerceteze mai bine în întunericul din încăperea circulară. De data asta, a văzut cătuşele de mâini şi de picioare aruncate pe jos, dar închise şi bine prinse de lanţurile din perete, întregi, neatinse. Numai că nu se vedea nici urmă de maica abatesă şi de fata maură.

— Vrăjitorie! a strigat printre dinţi Lordul Lucretili, cu chipul alb ca varul, uitându-se la Luca din camera de sus. Dumnezeu să ne apere! Şi-a făcut semnul crucii, şi-a sărutat unghia degetului mare de la mână, apoi şi-a făcut din nou semnul crucii. Cătuşele nu sunt rupte?

— Nu.

Luca le-a lovit cu piciorul şi lanţurile au

zornăit, dar cătuşele au rămas închise.

— Eu însumi le-am încuiat, negreşit, a spus fratele Peter coborând grăbit pe scară şi scuturând lanţurile prinse de zid ca să se convingă.

Luca i-a aruncat torţa lui Peter şi a urcat pe scară să iasă înapoi la lumină, mânat dintr-odată de teama de a nu fi închis în beciul întunecat din care femeile dispăruseră în mod misterios. Lordul Lucretili l-a prins de mână şi l-a ajutat să urce ultimele trepte, apoi a rămas aşa, ţinându-l de mână. Simţindu-şi mâinile reci ca gheaţa în strânsoarea caldă a lordului, Luca a avut un sentiment de uşurare la această atingere umană.

— Mai cu inimă, inchizitorule, a spus lordul. Trăim vremuri întunecate şi înfricoşătoare. Pesemne că-i o vrăjitorie. Trebuie că-i aşa. Sora mea este vrăjitoare. S-a dat cu Satana.

— Unde puteau să dispară? l-a întrebat Luca.

— Acolo unde au vrut, odată ce-au scăpat din lanţuri şi din beciul încuiat. Ar putea fi oriunde în lumea asta sau în cea de apoi.

Fratele Peter s-a ivit din beznă cu torţa în mână. Parcă ieşea dintr-un puţ şi apele negre se închideau în urma lui. A închis trapa şi a tras zăvorul, de parcă s-ar fi temut de întunericul de sub picioarele lui.

— Ce facem acum? l-a întrebat el pe Luca.

Luca a şovăit, neştiind ce să spună. S-a uitat la Lordul Lucretili, care a preluat imediat controlul.

— Vom da sfară în ţară că sunt vrăjitoare, deşi

nu mă aştept să le găsim, a rostit cu hotărâre lordul. Sora mea a dispărut, am s-o declar moartă, a continuat, dar şi-a întors capul într-o parte, ca pentru a-şi ascunde durerea. Nici măcar nu pot să ţin o slujbă pentru sufletul ei… în numai patru luni de zile am pierdut un tată sfânt şi o soră blestemată. În rai, unde credea că o va vedea, el o aşteaptă în zadar.

Luca l-a lăsat o clipă ca să-şi revină.

— Adu-o pe maica econoamă, i-a spus el fratelui Peter.

Aceasta aştepta afară, la uşă. Luca a zărit figura curioasă a lui Freize când ea a intrat tăcută şi a închis uşa în urma ei. Maica econoamă a băgat de seamă că trapa era închisă şi s-a uitat întrebătoare la Luca. Prevăzătoare, nu i-a spus nimic Lordului Lucretili. Luca s-a gândit că jurămintele de călugărie o obligau să între cât mai puţin în vorbă cu bărbaţi ce nu erau hirotoniţi întru preoţie.

— Ce s-a întâmplate, frate Luca? a întrebat ea încet.

— Acuzatele au dispărut.

Ea a tresărit şi a întors capul spre Lordul Lucretili, cu care a schimbat iute o privire.

— Cum e cu putinţă? a întrebat ea.

— E un mister, a răspuns Luca scurt. Totuşi, mă întreb: acum, că nu mai avem niciun suspect, că vinovăţia lor este dovedită fără tăgadă de faptul că au dispărut şi de modul cum au scăpat – ce este de făcut? Să continui ancheta? Sau s-o închid?

Sunteţi maica econoamă, în lipsa maicii abatese, sunteţi maica superioară a abaţiei. Ce părere aveţi?

A văzut-o roşind de plăcere fiindcă el ţinuse să audă şi părerea ei, fiindcă o considera cea mai importantă din abaţie.

— Cred că ancheta domniei voastre s-a încheiat, i-a spus ea calmă. Cred că aţi făcut tot ce vi se putea cere. Aţi descoperit pricina necazurilor de aici, aţi dovedit ce făcea, aţi arestat-o pe ea şi pe sclava ei, declarându-le vrăjitoare, iar acum ele au dispărut. Evadarea dovedeşte că erau vinovate. Ancheta s-a încheiat şi – cu mila Domnului – această abaţie s-a curăţat de prezenţa lor. Ne putem întoarce la traiul nostru obişnuit.

Luca a încuviinţat din cap.

— Vreţi să numiţi o altă abatesă? l-a întrebat el pe Lordul Lucretili.

Maica econoamă şi-a împreunat mâinile în mânecile lungi ale robei şi şi-a plecat smerită privirea.

— Da. Lordul Lucretili s-a oprit, încă foarte tulburat. Măcar de-aş găsi pe cineva de încredere, care să-i ia locul unei surori atât de viclene! Când mă gândesc ce rău putea să facă!

— Ce rău a făcut! i-a reamintit maica economă. A distrus liniştea locului şi i-a înnebunit pe toţi, o călugăriţă a murit…

— Doar atât? a întrebat simplu Luca.

— Atât? a exclamat lordul. A evadat din lanţuri şi-a folosit vrăjitoria, umbla cu o sclavă maură,

avea obiceiuri eretice şi a comis o crimă!

— Aşteptaţi o clipă, a spus Luca gânditor. S-a dus la uşă şi i-a şoptit ceva lui Freize, apoi s-a întors. Îmi cer iertare. Ştiam că va aştepta acolo toată ziua până va putea vorbi cu mine. I-am spus să împacheteze lucrurile ca să putem pleca după-amiaza aceasta. Frate Peter, eşti gata să trimiţi raportul?

Luca s-a uitat la fratele Peter, dar a văzut cu coada ochiului că Lordul Lucretili şi maica econoamă au schimbat iarăşi o privire între ei.

— Oh, era să uit, a spus Luca şi s-a întors spre ea. Maică econoamă, poate vă-ntrebaţi ce recomandare am pentru viitorul acestei abaţii.

— Mă interesează foarte mult să ştiu, a spus ea lăsând încă o dată ochii în pământ. Ştiţi, aici este viaţa mea. Soarta mea este în mâinile domniei voastre. De altfel, soarta noastră, a tuturor, este în mâinile domniei voastre.

Luca a tăcut o clipă.

— Nu ştiu cine ar fi mai potrivită să fie maică abatesă. Dacă mănăstirea nu ar fi trecută sub oblăduirea fraţilor călugări, ci ar rămâne o casă de maici separată, aţi accepta să preluaţi conducerea abaţiei?

Ea s-a înclinat.

— Sunt convinsă că fraţii noştri întru călugărie ar putea cârmui foarte bine acest ordin, dar dacă eu aş fi chemată să slujesc…

— Dar dacă ar fi să recomand ca mănăstirea să rămână sub cârmuire femeiască?

O clipă, Luca şi-a adus aminte de mândria aprigă a maicii abatese când i-a spus că ea n-a auzit niciodată că femeile ar trebui să fie sub porunca bărbaţilor. Aproape că-i venea să zâmbească aducându-şi aminte.

— Doar Excelenţa Sa, lordul, ar putea să mă numească, a spus cu veneraţie maica econoamă, trezindu-l din visare.

— Ce părere aveţi? a întrebat Luca întorcându-se spre lord.

— Dacă locul ar fi temeinic exorcizat de preoţi, dacă maica econoamă ar accepta această îndatorire, dacă asta este recomandarea dumitale, atunci cred că nu există altcineva mai potrivit să păstorească sufletele acestor biete femei tinere.

— Sunt de acord, a spus Luca. Apoi s-a oprit, ca şi când deodată i-a venit un gând: Dar asta nu cumva încalcă testamentul lăsat de tatăl domniei voastre? Nu cumva abaţia a fost lăsată moştenire surorii? Abaţia şi toate pământurile ei? Pădurile, apele? Nu trebuiau să revină surorii domniei voastre, iar ea să fie abatesă până la moarte?

— Fiind o ucigaşă şi o vrăjitoare, este moartă în faţa legii, a spus lordul. Este dezmoştenită prin păcatele săvârşite; va fi ca şi când nu s-a născut. Va fi o proscrisă şi nu va avea casă niciunde în lumea creştină. Fiind declarată vinovată, nimeni n-o să-i ofere adăpost şi ea n-o să aibă unde să-şi pună capul viclean, să se odihnească. Va fi moartă în faţa legii, o nălucă printre oameni. Maica econoamă poate să devină abatesă şi să

stăpânească peste pământuri, peste abaţie şi peste toate celelalte. Apoi, acoperindu-şi ochii cu mâna, a adăugat: Iertare, nu pot să nu fiu mâhnit din pricina surorii mele!

— Foarte bine, a spus Luca.

— Voi întocmi actul de constatare a vinovăţiei şi hotărârea privind arestarea ei, a spus fratele Peter, desfăcându-şi hârtiile. Îl veţi putea semna îndată.

— Apoi veţi pleca şi nu ne vom mai revedea niciodată, i-a spus încet lui Luca maica econoamă, cu glas plin de regret.

— Trebuie, i-a şoptit el. Am o îndatorire şi un jurământ de respectat.

— Iar eu trebuie să rămân aici, a răspuns ea. Să-mi slujesc surorile cum pot mai bine. Drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată – dar n-am să vă uit. N-am să vă uit niciodată.

El s-a dat mai aproape de ea, aproape atingându-i vălul cu gura. A simţit o uşoară undă de parfum dinspre hainele ei.

— Dar cu aurul cum rămâne?

Ea a scuturat din cap.

— Am să-l las acolo unde este, în apele râului, i-a promis ea. Ne-a costat prea scump. Am să le îndemn pe surori să-şi reînnoiască jurământul sărăciei. Nici măcar n-am să-i pomenesc Lordului Lucretili despre aur. Va rămâne secretul nostru: al meu şi al domniei voastre. Veţi păstra acest secret împreună cu mine? Va fi oare ultimul lucru pe care îl vom împărtăşi?

Luca şi-a plecat capul pentru ca ea să nu-i vadă zâmbetul amar.

— Aşadar, la capătul anchetei mele, dumneata devii maică abatesă, aurul curge mai departe liniştit în apele râului, iar Lady Isolda este o femeie moartă.

Ceva din tonul lui a alertat simţurile ei ascuţite.

— Asta înseamnă dreptate! a zis ea repede. Aşa ar trebui să fie.

— Desigur, acum încep şi eu să înţeleg că, după părerea unora, aşa ar trebui să fie, a rostit sec Luca.

— Iată ordinul judecătoresc prin care Lady Isolda, fostă maică abatesă a abaţiei Lucretili, este declarată vinovată, a spus fratele Peter, împingând pe masă hârtia pe care cerneala nu se uscase încă. Iar aici aveţi înscrisul prin care se aprobă ca maica econoamă să devină noua maică abatesă.

— Foarte bine lucrat, a constatat Luca. Rapid.

Fratele Peter a tresărit, mirat de răceala tonului său.

— Am crezut că aşa s-a hotărât.

— Mai rămâne un singur lucru, a spus Luca.

A deschis uşa şi afară aştepta Freize cu un săculeţ din piele în mână. Luca a luat săculeţul fără să zică nimic şi l-a pus pe masă, desfăcându-i baierile. Apoi a scos obiectele din el, unul câte unul.

— O sulă de cizmărie din dulăpiorul secret al

maicii econoame, ascuns în ornamentele sculptate de la căminul din salonul dumneaei...

Luca a auzit-o strigând surprinsă şi negând în şoaptă. A băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată de hârtie împăturită. Fără să se grăbească, a desfăcut-o în faţa celorlalţi care aşteptau curioşi şi le-a arătat urma palmei însângerate a călugăriţei care venise noaptea la el să-i arate stigmatele. A pus vârful ascuţit şi triunghiular al sulei de cizmărie peste amprenta rănii: se potrivea perfect.

Luca a scrâşnit din dinţi dezamăgit, văzând că suspiciunile
i se adevereau, deşi sperase din toată inima ca bănuiala care tocmai îi încolţise în minte să nu se dovedească întemeiată. Se simţea ca unul care joacă cu zaruri albe; acum nu ştia nici măcar pe ce anume pariase.

— Un lucru e sigur, a spus el cu hotărâre. De un singur lucru nu mă îndoiesc. Mi se pare greu de crezut ca rănile sfinte ale Domnului nostru Iisus Cristos să aibă forma şi mărimea unor găuri făcute cu o sulă de cizmărie. Rănile pe care le-am văzut în palma unei călugăriţe din această abaţie au fost făcute de mâini omeneşti, cu unelte de cizmar, şi anume cu această unealtă.

— Dar obişnuiau să se rănească singure, a zis repede maica econoamă. Aşa fac femeile cuprinse de nebunie. Doar v-am spus.

— Folosind unealta din dulăpiorul domniei voastre? Luca a scos borcănelul cu seminţe şi i l-a

arătat maicii econoame, spunând: Presupun că sunt seminţe de beladonă.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi cu asta, a intervenit Lordul Lucretili.

— Chiar nu? a întrebat Luca, de parcă l-ar fi interesat. Nu înţelege nimeni? Maică econoamă, ştiţi ce vreau să spun?

Ea se făcuse albă la faţă ca broboada de pe cap. A scuturat din cap că nu, în timp ce ochii-i azurii îl implorau fără cuvinte să se oprească. Luca a privit-o neîndurător.

— Trebuie să continui, a spus el, răspunzând parcă rugăminţii ei nerostite. Am fost trimis aici să fac o anchetă şi trebuie să continui. În plus, trebuie să ştiu. Eu întotdeauna trebuie să ştiu.

— Nu este nevoie… a şoptit ea. Maica abatesă cea păcătoasă a dispărut, indiferent ce a făcut cu unealta aceea, cu beladona…

— Trebuie să ştiu, a repetat el.

Ultimul obiect pe care l-a scos a fost registrul cu cheltuielile abaţiei, pe care Freize îl luase din camera ei.

— Dar nu este nimic greşit în lista de socoteli, a spus ea, devenind brusc încrezătoare. Nu puteţi să spuneţi că lipseşte ceva din bunurile de pe listă sau din cele ce s-au cumpărat de la târg. Am administrat bine abaţia. M-am îngrijit de ea aşa cum m-aş îngriji de propria casă. Am muncit pentru ea ca şi când aş fi fost stăpâna casei, am fost *Magistra,* eu am condus aici.

— Nu încape îndoială că aţi administrat foarte

bine totul, a asigurat-o Luca. Dar lipseşte un lucru. Luca s-a întors spre secretarul său: Frate Peter, uită-te aici şi spune-mi, apare pe undeva o comoară în aur?

Peter a luat catastiful cu coperte legate în piele şi a răsfoit repede paginile.

— Ouă, a zis el la întâmplare. Legume, rufe cusute, rufe spălate, acte copiate – nu zice nimic de aur. Cu siguranţă nici vorbă de comoară în aur.

— Dar ştiţi că nu eu am luat aurul, a spus maica econoamă întorcându-se spre Luca şi punându-i rugătoare mâna pe braţ. N-am furat nimic, ci maica abatesă, ea, care e o vrăjitoare. Ea le punea pe măicuţe să bage lâna în apa râului, ea fura praful de aur şi-l vindea negustorilor. V-am spus şi aţi văzut şi singur. N-am făcut eu asta. Nimeni nu poate să spună că eu. Ea a făcut-o.

— Aur? a întrebat Lordul Lucretili, prefăcându-se uimit. Ce aur?

— Maica abatesă şi sclava ei strângeau aur spălând nisipul din râul de pe domeniul abaţiei şi-l vindeau, i-a spus repede maica econoamă. Am aflat din întâmplare, când au venit aici. Inchizitorul a descoperit asta abia ieri.

— Şi unde este acum aurul? a întrebat Luca.

— Presupun că a fost vândut negustorilor de pe Via Portico d’Ottavia, a spus ea fulgerându-l cu privirea. Iar banii au fost luaţi de vrăjitoare. Nu se vor întoarce niciodată. Nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat cu ei.

— Cine l-a vândut? a întrebat Luca,

prefăcându-se de-a dreptul curios.

— Sclava, sclava aceea eretică, probabil că ea s-a dus la evrei, la negustorii de aur, a spus ea repede. Ea ştia ce trebuie făcut, ea se tocmea cu ei. Vorbea graiul lor, ştia cum să le facă pe toate. Doar e o eretică, lacomă şi profitoare la fel ca ei. Rea la fel ca ei… ba chiar mai rea.

Luca o privea clătinând din cap, aproape ca şi când îi părea rău că o prinsese în cursă.

— Chiar dumneata mi-ai spus că ea n-a ieşit niciodată din mănăstire, a spus el încet. Apoi i-a făcut semn fratelui Peter: Ai scris ce a declarat maica econoamă în prima zi, când era atât de amabilă şi de îndatoritoare.

Fratele Peter s-a uitat prin teancul lui de hârtii, căutând paginile manuscrise.

— A declarat: „Nu se desparte niciodată pe maica abatesă, iar maica abatesă nu iese niciodată din mănăstire. Sclava ei bântuie pe-aici”.

Luca s-a întors spre maica econoamă, ai cărei ochi azurii i-au aruncat o privire lordului – doar una –, de parcă i-ar fi cerut ajutorul, apoi s-au întors spre Luca.

— Chiar dumneata mi-ai spus că se ţinea ca o umbră după maica abatesă, a spus Luca neînduplecat. Ea nu ieşea niciodată din mănăstire: aurul nu a părăsit mănăstirea. Îl aveţi ascuns aici.

Chipul ei alb a pălit încă şi mai mult, dar îndrăzneala ei părea să se sprijine pe ceva.

— Căutaţi-l! a spus ea sfidător. Puteţi să răscoliţi toată magazia şi tot nu-l veţi găsi. Căutaţi

în odaia mea, căutaţi în casa mea, n-am ascuns aur aici! N-aveţi nicio dovadă împotriva mea!

— Ajunge! Blestemata de soră-mea a fost o păcătoasă, o eretică, o vrăjitoare, iar acum o hoaţă, a intervenit dintr-odată Lordul Lucretili, apoi a semnat fără ezitare ordinul pentru arestarea ei şi i l-a înapoiat fratelui Peter. Să fie făcut cunoscut de îndată. Daţi de ştire că este căutată. Dacă le vom prinde pe ea şi pe prietena ei cea eretică, le voi arde pe rug fară altă judecată. Le voi arde pe rug fară să le mai las să deschidă gura. Lordul Lucretili s-a apropiat de Luca: Dă-mi mâna, a spus el. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut aici. Ai început o anchetă şi ai dus-o până la capăt. Acum s-a terminat, slavă Domnului. S-a terminat. Să-i punem capăt acum, ca bărbaţii. S-o încheiem aici.

— Nu, nu s-a terminat încă, a spus Luca retrăgându-şi mâna din strânsoarea lordului.

A deschis uşa şi i-a condus pe toţi afară în curte, unde sicriul călugăriţei moarte era urcat în carul mortuar.

— Ce înseamnă asta? a întrebat neliniştit lordul, ieşind afară după Luca. Lăsaţi sicriul în pace. Doar ne-am înţeles, îl duc pentru priveghi în capela mea. N-aveţi voie să-l atingeţi. Aveţi puţin respect. N-a suferit destul biata de ea?

Surorile mirene se chinuiau să ridice sicriul cu multă trudă. Erau opt şi abia îl împingeau în carul mortuar deloc înalt. Luca a observat imediat că era neobişnuit de greu. Lordul l-a apucat strâns de

braţ pe Luca.

— Vino diseară la castel, i-a şoptit. Putem să-l deschidem acolo, dacă insişti. Te voi ajuta, doar ţi-am promis.

Luca se uita la Freize care se dusese să le ajute pe surorile mirene să împingă sicriul în căruţă. La început a pus şi el umărul, apoi s-a urcat sprinten în căruţă şi a rămas în picioare lângă sicriu cu o rangă în mână.

— Să nu îndrăzneşti să-l atingi! a strigat maica econoamă, care într-o clipită a fost lângă el şi l-a apucat de braţ ca să-l oprească. Sicriul acesta este sfinţit, binecuvântat de preot. Să nu îndrăzneşti să atingi sicriul, a fost tămâiat şi stropit cu apă sfinţită, las-o să se odihnească în pace!

S-a auzit un murmur de protest printre surorile mirene şi una dintre ele, văzând privirea hotărâtă a lui Freize care a îndepărtat-o frumuşel pe maica econoamă, a dat fuga la capelă, unde măicuţele se rugau pentru sufletul surorii plecate dintre cei vii.

— Dă-te jos! i-a poruncit maica econoamă lui Freize, trăgându-l de braţ. N-ai voie să-i tulburi somnul de veci! N-ai voie să-i vezi bietul chip de sfântă!

— Spune-i omului dumitale să coboare, i-a spus încet lui Luca Lordul Lucretili, ca între bărbaţi. Indiferent care ţi-e bănuiala, nu foloseşte la nimic dacă iese scandal aici, iar femeile astea au îndurat deja prea multe. Cu toţii am trecut prin multe pe ziua de azi. Rezolvăm lucrurile mai

târziu, în capela mea. Lasă-le pe măicuţe să-şi ia rămas-bun de la sora lor şi să ducă sicriul de-aici.

Din capelă se revărsa deja în curte mulţimea de călugăriţe palide şi mânioase. Când l-au văzut pe Freize urcat în căruţă, au început să alerge spre el.

— Freize! i-a strigat Luca încercând să-l avertizeze, în timp ce femeile se năpusteau spre căruţă ca un stol alb, cu ţipete ascuţite, repezindu-se ca un cor furios asupra duşmanului. Freize, lasă-l!

Era prea târziu. Freize proptise deja ranga sub capac şi l-a împins în sus chiar când primele călugăriţe au ajuns la căruţă şi au început să tragă de el ca să-l oprească. Cu un trosnet puternic, cuiele de pe o parte au cedat şi capacul s-a deschis. Neînduplecat şi triumfător, Freize a dat la o parte o măicuţă mai plăpândă şi a clătinat din cap spre Luca.

— E aşa cum bănuiai, a spus el.

Călugăriţele care au ajuns primele au tresărit la vederea sicriului deschis şi le-au şoptit şi celorlalte ce văzuseră. Toate care veneau în fugă se uitau şi se opreau, iar una tocmai din spate a întrebat derutată:

— Ce s-a mai întâmplat? în numele Fecioarei Maria, ce s-a mai întâmplat?

Luca s-a urcat în căruţă lângă Freize şi, privind sicriul, a simţit cum ochii îi scapără. În jurul răposatei măicuţe fuseseră îndesaţi saci plini cu aur, dintre care unul se rupsese, iar pulberea

se vărsase peste ea, făcând-o să semene cu un faraon plin de slavă. Praful de aur risipit peste tot în sicriu poleia faţa moartei şi bănuţii aşezaţi pe pleoapele ei deschise, strălucea în broboada de pe cap şi-i preschimba rochia simplă într-un veşmânt de preţ. Era o icoană de aur, o glorie bizantină, nu un cadavru.

— E mâna vrăjitoarelor! E isprava lor! a strigat maica econoamă. Ele au furat comoara şi au ascuns-o lângă prada lor.

Luca a clătinat din cap în faţa încercării ei disperate de a scăpa cu obrazul curat şi chipul lui tânăr a căpătat o expresie gravă când s-a întors spre maica econoamă şi Lordul Lucretili.

— Maică econoamă, te acuz că ai ucis-o pe această tânără, sora Augusta, dându-i beladonă ca să aibă coşmaruri şi halucinaţii pentru a tulbura liniştea şi pacea acestei mănăstiri, pentru a o învinovăţi pe maica abatesă şi pentru a-i lua locul. Lord Lucretili, te acuz că ai complotat împreună cu maica econoamă pentru a o îndepărta pe maica abatesă din casa pe care i-a lăsat-o moştenire tatăl ei şi pentru a o numi în locul ei pe maica econoamă, ca să fure aurul abaţiei. Vă acuz pe amândoi că aţi încercat să puneţi stăpânire în mod necuvenit peste acest aur, proprietatea maicii abatese, scoţându-l pe ascuns în acest sicriu, şi că aţi adus false acuzaţii de vrăjitorie la adresa maicii abatese şi a sclavei ei, complotând pentru condamnarea lor la moarte.

Lordul a încercat să râdă.

— Şi dumneata aiurezi. Te-au înnebunit şi pe dumneata, a început el. Ţi-ai pierdut minţile!

Luca a scuturat din cap.

— Nu, nu aiurez.

— Dar dovada? a întrebat în şoaptă fratele Peter. Unde e dovada?

— Sclava nu a vândut niciodată aur pentru că n-a părăsit niciodată abaţia – chiar maica econoamă ne a spus-o. Deci nici ea, nici maica abatesă n-au avut cum să profite din spălarea aurului. Dar maica econoamă le-a acuzat pe ele, dând chiar şi numele străzii din Roma unde sunt negustorii de aur. Singurii care au încercat să scoată din abaţie aurul din această lună au fost maica econoamă şi Lordul Lucretili – chiar acum, cu sicriul de-aici. Singura femeie care părea mai înstărită era maica econoamă, cu jupele ei de mătase şi încălţările din piele fină. Ea a complotat cu lordul pentru a o îndepărta pe sora acestuia din abaţie, astfel încât ea să devină abatesă şi să împartă aurul împreună.

Lordul Lucretili s-a uitat la fratele Peter, la Freize şi la Luca, apoi la soldaţii, slujbaşii şi preoţii cu care venise. Pe urmă s-a întors spre călugăriţele palide care fremătau ca un câmp de crini albi şi se întrebau în şoaptă: „Ce zice?”, „Ce zice străinul acesta?” „Spune ceva de rău?”, „Ne acuză pe noi?”, „Cine e?”, „Nu-mi place de el. El a omorât-o pe sora Augusta?”, „El e Moartea pe care a văzut-o ea?”.

— Indiferent de ce crezi dumneata, indiferent

de ce spui, eu zic că nu puteţi ţine piept mulţimii, a spus Lordul Lucretili calm şi triumfător. Puteţi să plecaţi frumuşel chiar acum sau puteţi să rămâneţi să le-nfruntaţi pe nebune. Cum vă place. Dar vă avertizez, cred că sunt atât de smintite, încât vă vor face bucăţi.

Mulţimea de călugăriţe, peste două sute la număr, s-au înghesuit şi mai mult în jurul carului mortuar, una după alta, ca să vadă icoana care devenise sora lor neprihănită, iar şoaptele lor şuierătoare au început să semene cu sâsâitul a mii de şerpi când au văzut-o întinsă în sicriul deschis, scăldată în aur, şi pe Freize stând alături cu ranga în mână ca un răufăcător – ca un simbol al tuturor relelor din lume.

— Omul acesta este duşmanul nostru, le-a spus maica econoamă, îndepărtându-se puţin de el şi încercând să strunească măicuţele. El o apără pe maica abatesă, care a omorât-o pe sora noastră. A spart sicriul sfinţit al surorii noastre.

Măicuţele s-au întors spre ea cu priviri fară expresie, de parcă nici nu-i auzeau cuvintele, iar şoaptele lor şuierătoare au continuat.

— Vor face ce este drept, a spus Luca, ştiind că trebuia să arunce zarul. Apoi s-a întors spre femeile cu chipuri palide şi a încercat să le câştige atenţia: Dragi surori, ascultaţi-mă. Maica abatesă a fost alungată din casa ei, iar minţile v-au fost tulburate cu beladonă, pusă în pâinea servită la masă de această femeie. Sunteţi încă sub puterea otrăvii, încât s-o ascultaţi pe ea? Sau veţi face cum

credeţi voi? Veţi judeca singure? Puteţi să judecaţi singure?

A urmat o tăcere înfricoşătoare. Luca a văzut cum toate privirile acelea năucite îl fixau pierdute şi, o clipă, a crezut că, într-adevăr, erau atât de bolnave din cauza drogului, încât vor pune mâna pe el, pe Freize şi pe fratele Peter şi îi vor rupe în bucăţi. S-a prins cu mâna de marginea căruţei ca să nu se observe că îi tremura, iar cu cealaltă mână a arătat spre maica econoamă.

— Coboară din căruţă, a spus el. Am să te duc Ia Roma, unde vei răspunde pentru crimele săvârşite împotriva surorilor, împotriva maicii abatese şi împotriva lui Dumnezeu.

Ea nu s-a clintit, a rămas acolo, mai sus decât el, şi s-a uitat la măicuţe, ale căror priviri s-au întors ascultătoare spre ea. Şi-atunci a rostit două cuvinte înfricoşătoare:

— Surori! Omorâţi-l!

Luca s-a repezit să-şi scoată pumnalul din cizmă, iar Freize a sărit jos din căruţă să i se alăture. S-a dus şi fratele Peter lângă ei, dar toţi trei au fost înconjuraţi într-o clipă. Călugăriţele cu feţe palide au format în jurul lor un cerc de nepătruns, ca un zid rece, au făcut un pas înspre cei trei bărbaţi, apoi încă unul.

— Sfinte Iacob cel Mare, ocroteşte-mă! s-a rugat Freize.

A ridicat ranga pregătit să se apere, dar călugăriţele nici măcar n-au tresărit şi nici nu s-au oprit din înaintarea lor.

Prima călugăriţă şi-a pus mâna în cap, şi-a *scos* broboada şi a aruncat-o pe jos. Hidoasă, cu capul ras, nu arăta nici a bărbat, nici a femeie, ci semăna cu o fiinţă ciudată, un fel de animal fară păr. Lângă ea, o altă călugăriţă a făcut la fel, apoi toate şi-au aruncat broboadele, apărând cu capetele goale, unele cu părul puţin crescut, altele chele de-a binelea.

— Dumnezeu să ne-ajute! le-a şoptit Luca tovarăşilor săi. Oare ce au de gând să facă?

— Cred că… a dat să spună fratele Peter.

— Trădare! au şoptit călugăriţele într-un glas, ca un cor.

Luca se uita disperat în jur, dar n-aveau cum să scape din încercuirea femeilor.

— Trădare! au spus ele din nou, dar mai tare.

Numai că de data aceasta nu se mai uitau la cei trei bărbaţi, se uitau peste capetele lor, mai sus, spre maica econoamă, urcată pe dric.

— Trădare! au suflat ele.

— Nu eu! a spus aceasta cu vocea gâtuită de o teamă bruscă. Oamenii aceştia sunt duşmanii voştri, ei şi vrăjitoarele care-au fugit.

Ele au clătinat din capetele rase într-un gest înspăimântător, s-au înghesuit în jurul căruţei şi, trecând pe lângă cei trei bărbaţi ca şi când nici n-ar fi existat, şi-au întins mâinile spre maica econoamă ca s-o dea jos. Ea se uita deznădăjduită de la o soră la alta, apoi la poarta zăvorâtă şi la portăreasa care stătea în faţa ei cu braţele încrucişate.

— Trădătoareo! au strigat ele şi de data asta o prinseseră de robă, de poalele de mătase. O apucaseră şi trăgeau de ea, de centura de piele fină de care era prins şiragul de mătănii, de lanţul de aur pe care ţinea cheile, doborând-o în genunchi.

Maica econoamă s-a smuls din mâinile lor şi a sărit din căruţă, apucându-l pe Luca de braţ.

— Arestează-mă! a spus ea cu o iuţeală neaşteptată. Arestează-mă şi ia-mă de-aici. Mărturisesc tot. Sunt prizoniera ta. Apără-mă!

— Această femeie e arestată! le-a spus Luca pe un ton răspicat călugăriţelor. Este prizoniera mea, se află în straja mea. O să am grijă să se facă dreptate.

— Trădătoareo! au continuat femeile, înghesuindu-se cu hotărâre în jurul lor; nimic nu le putea opri.

— Salvează-mă! a ţipat ea disperată.

Luca a întins braţul în faţa ei ca s-o apere, dar călugăriţele au continuat să înainteze spre ei.

— Freize! Scoate-o de aici!

Freize fusese blocat lângă căruţă de un zid de nepătruns de femei.

— Giorgio! I-a strigat ea pe Lordul Lucretili. Giorgio! Salvează-mă!

Acesta a refuzat scuturând din cap ca un om cuprins de friguri şi a bătut în retragere în faţa mulţimii furioase.

— Am făcut-o pentru tine! i-a strigat ea. Tot ce-am făcut a fost pentru tine!

Lordul s-a întors spre Luca cu o privire neînduplecată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, nu ştiu ce vrea să zică.

Femeile cu privirea fixă se apropiat din ce în ce mai mult, forţându-i pe bărbaţi să se dea la o parte. Luca a încercat să le îndepărteze cu blândeţe, dar era ca şi cum s-ar fi pus de-a curmezişul unui noian de zăpadă. Toate întindeau mâinile ca s-o înhaţe pe maica econoamă.

— Nu! a strigat Luca. Vă interzic! E arestată. Lăsaţi să se facă dreptate!

Lordul s-a hotărât să nu asiste la scenă, aşa că a trecut cu paşi mari pe lângă ele şi s-a dus la grajduri, de unde a ieşit călare pe calul său acoperit cu cioltar roşu din piele, înconjurat de gărzile lui.

— Deschide poarta, i-a ordonat el portăresei. Deschide poarta, altfel trec peste tine!

Fără să scoată o vorbă, aceasta a deschis-o. Călugăriţele nici măcar n-au întors capul când el şi suita lui au ieşit în goană pe poartă şi au luat-o pe drumul spre castel.

Luca simţea deja că nu mai putea ţine piept mulţimii care îl împingea din toate părţile.

— Vă poruncesc… a încercat să le zică, dar măicuţele erau ca un zid care ameninţa să se prăbuşească peste el, îl înăbuşeau cu robele lor, înghesuindu-l fără milă, de parcă voiau să-l sufoce. A vrut să se îndepărteze de căruţă, dar s-a dezechilibrat şi a căzut. S-a luptat să se ridice,

cuprins de panică la gândul că vor trece peste el fără să-şi dea seama, că va muri strivit sub picioarele lor. Maica econoamă a vrut să se agaţe de el, dar a fost trasă de-acolo. Vreo şase măicuţe l-au ţintuit pe Luca, iar celelalte au târât-o pe maica econoamă spre rugul pregătit chiar din porunca ei. Freize începuse să strige, zvârcolindu-se în mâinile a zece femei care îl doborâseră la pământ. Fratele Peter îngheţase de spaimă, redus la tăcere de călugăriţele în straie albe care îl lipiseră de car.

Maica econoamă le poruncise să ridice două ruguri din vreascuri îngrămădite în jurul a doi stâlpi, bine înfipţi în pământ. Au dus-o la cel mai apropiat rug, deşi ea se zbătea, dădea din picioare şi striga după ajutor, apoi au legat-o de stâlp, strângând bine sfoara în jurul trupului care se zbuciuma.

— Salvează-mă! ţipa ea către Luca. Pentru Dumnezeu, salvează-mă!

Luca avea faţa astupată de o broboadă şi nu vedea nimic, simţea că se sufocă sub ea, întins la pământ, dar le-a strigat într-una să se oprească, chiar şi atunci când ele au luat torţa aprinsă de la portăreasă, care le-a dat-o fără vreun cuvânt, când au aprins vreascurile de la piciorul stâlpului, peste care turnaseră catran, când maica econoamă a dispărut într-un nor gros de fum, când i s-a auzit ţipătul ascuţit, de agonie, în timp ce jupele ei din mătase scumpă şi rochia din lână fină s-au aprins într-o învolburare de flăcări galbene.

***

Cei trei bărbaţi plecaseră de la abaţie şi mergeau tăcuţi, scârbiţi de atâta brutalitate, dar bucuroşi că scăpaseră cu viaţă şi că nu fuseseră ei înşişi linşaţi. Din când în când, Luca se cutremura şi îşi scutura furios urme de funingine de pe mânecile hainei, iar Freize îşi trecea palma lată peste chipul uluit şi tot zicea: „Sfântă Fecioară…”

Au mers toată ziua prin ţinutul deluros de dincolo de pădure, cu soarele de toamnă bătându-le în faţă, pe un drum greu şi stâncos, până când au ajuns la o casă cu o crenguţă de ilice atârnată la intrare, semn că acolo era un han, şi au intrat tăcuţi în curtea grajdului.

— Ţinutul acesta aparţine Lordului Lucretili? l-a întrebat Freize pe omul de la grajduri înainte să descalece.

— Nu, aţi ieşit de pe domeniul lui. Hanul aparţine Lordului Piccante.

— Atunci, rămânem aici, a spus cu voce răguşită Luca. A tuşit şi a scuipat, simţind în gură gust de fum. Slavă Domnului, nu-mi vine să cred că am scăpat de-acolo.

Fratele Peter, căruia încă nu-i revenise graiul, doar a aprobat din cap.

Freize a luat caii să-i ducă în grajd, iar ceilalţi doi au intrat în cârciumă unde au cerut să li se aducă vin roşu, să-şi spele din gură gustul de fum şi de seu. Au cerut de mâncare şi au rostit o rugăciune de mulţumire când le-au fost aduse bucatele.

— Trebuie să mă spovedesc, a spus Luca după ce-au mâncat. Roagă-te pentru mine, Sfântă Fecioară, mă simt împovărat de păcate.

— Trebuie să scriu un raport, a spus fratele Peter.

S-au uitat unul la altul, cu acelaşi sentiment de groază.

— Oare cine ne-ar crede dacă i-am spune ce-am văzut? a gândit cu voce tare Luca. N-ai decât să scrii ce vrei: cine ne-ar crede?

— El va crede, a spus fratele Peter şi era pentru prima dată când îşi arăta loialitatea faţă de stăpân şi faţă de ordin. Va înţelege. Stăpânul Ordinului. El a văzut astfel de lucruri, ba chiar mai rele. Cercetează despre sfârşitul lumii. Nimic nu îl mai surprinde. Va citi, va înţelege, îl va păstra pentru el şi va aştepta următorul nostru raport.

— Următorul raport? Trebuie să mergem mai departe? a întrebat Luca, nevenindu-i să creadă.

— Am o scrisoare cu sigiliu, cu următorul loc unde trebuie să ajungem, a spus secretarul.

— Cu siguranţă că ancheta noastră a fost un eşec, iar noi o să fim rechemaţi din misiune.

— Oh, nu, el o va considera o reuşită, l-a contrazis fratele Peter. Ai fost trimis la abaţie ca să investighezi cazurile de nebunie şi manifestările răului şi asta ai făcut. Ai aflat cum au fost pricinuite: maica econoamă le otrăvea pe călugăriţe cu beladonă ca să le provoace stări de nebunie. Ai aflat de ce a făcut-o: din dorinţa de a-i lua locul maicii abatese şi de a se îmbogăţi. Ştii că

Lordul Lucretili a încurajat-o pentru ca să poată să-şi omoare sora pretinzând că era vrăjitoare şi, astfel, să-i ia abaţia şi aurul, care erau moştenirea ei. A fost prima ta anchetă şi, chiar dacă am avut unele îndoieli legate de metodele tale de lucru, îi voi spune stăpânului meu că ai încheiat-o cu succes.

— A murit o femeie nevinovată, alta vinovată a fost arsă pe rug de o mulţime de nebune şi alte două care nu sunt vinovate de furt, dar sunt acuzate de vrăjitorie, au dispărut fară urmă, iar tu numeşti asta reuşită?

Fratele Peter a zâmbit îngăduitor.

— Am văzut anchete mai proaste, cu rezultate şi mai proaste.

— Înseamnă că ai coborât în fundul iadului.

El a încuviinţat din cap, cu o figură foarte serioasă.

— Chiar aşa a fost.

— Împreună cu alţi anchetatori? a întrebat Luca după o mică pauză.

— Sunt mulţi ca tine.

— Tineri ca mine?

— Unii ca tine, înzestraţi şi cu minte iscoditoare, asemenea ţie. Alţii foarte diferiţi. Dar nu cred că am cunoscut până acum pe cineva cu sânge de zână.

— E o prostie, a spus Luca, făcând un mic gest de tăgadă.

— Stăpânul Ordinului îi alege singur pe inchizitori, îi trimite în lume ca să vadă ce reuşesc

să descopere. Faci parte din oastea ridicată de el împotriva păcatului şi a venirii sfârşitului lumii. De ani de zile se pregăteşte pentru asta.

Luca şi-a tras scaunul ca să se ridice de la masă.

— Eu mă duc să mă culc. Dar-ar Domnul să am un somn fară vise.

— N-o să visezi nimic, l-a asigurat fratele Peter. A făcut o alegere bună cu tine. Ai tăria de a îndura şi îndrăzneala de a face. Curând vei căpăta şi înţelepciunea de a judeca mai atent.

— Şi apoi?

— Şi apoi te va trimite la hotarele creştinătăţii, unde se adună ereticii şi diavolii să ridice război împotriva noastră şi unde nu mai există oameni buni.

***

Cele două femei mergeau călare aproape una de cealaltă, umăr lângă umăr. Din când în când, Isolda suspina adânc, iar Ishraq se întindea să-i pună mâna pe pumnii încleştaţi pe frâul calului.

— Ce crezi că se va alege de abaţie? a întrebat Isolda. Le-am lăsat singure. Le-am trădat.

Cealaltă fată a ridicat din umeri.

— N-am avut încotro. Fratele tău era hotărât să pună mâna pe ea, maica econoamă era hotărâtă să-ţi ia locul. Ori am fi fost otrăvite de ea, ori el ne-ar fi ars pe rug ca vrăjitoare.

— Cum a putut să facă aşa ceva – să le otrăvească, să ne înnebunească pe toate?

Ishraq a ridicat din umeri.

— Voia abaţia pentru ea. Pornise de jos şi era hotărâtă să devină abatesă. Întotdeauna a fost împotriva ta, deşi părea atât de cumsecade şi de binevoitoare când am ajuns acolo. Şi numai ea ştie de cât timp complota cu fratele tău. Poate că el i-a promis abaţia cu mai mult timp în urmă.

— Şi inchizitorul acela – l-a dus de nas. E un prost.

— Ea a stat de vorbă cu el, i-a mărturisit mai multe, pe când tu, nu. Fireşte, el a aflat doar ce i-a spus ea. Dar unde mergem noi acum?

Isolda şi-a întors chipul palid spre prietena ei.

— Nu ştiu. Acum chiar că suntem pierdute. Mi-am pierdut moştenirea şi locul în lume şi amândouă am fost numite vrăjitoare. Ishraq, îmi pare tare rău. N-ar fi trebuit să te aduc şi pe tine în abaţie, ar fi trebuit să te las să te întorci în ţara ta. Acum ar trebui să pleci.

— Merg cu tine, a spus fata simplu. Mergem împreună, oriunde va fi să fie.

— Ar trebui să-ţi poruncesc să mă părăseşti, a spus Isolda cu un zâmbet trist. Dar nu pot.

— Tatăl tău şi stăpânul meu iubit ne-a crescut împreună şi zicea că ar trebui să rămânem mereu împreună. Hai să-l ascultăm de data asta, dacă în rest l-am dezamăgit.

Isolda a dat din cap.

— Şi, oricum, nici nu pot să mă gândesc cum ar fi să trăiesc fără tine.

Fata a zâmbit spre prietena ei.

— Deci, încotro? Nu mai putem rămâne pe

domeniul Lucretili.

Isolda s-a gândit o clipă.

— Ar trebui să mergem la prietenii tatei. Oricine a luptat alături de el în timpul cruciadei ne va fi prieten. Ar trebui să mergem la ei şi să le spunem despre uneltirile împotriva mea, să le povestim ce-a pus la cale fratele meu şi ce a făcut cu abaţia. Trebuie să-mi recapăt bunul nume. Poate se va găsi cineva care să mă ajute să mă întorc acasă. Poate mă va ajuta cineva să-l acuz pe fratele meu şi să-mi recapăt castelul.

Ishraq a încuviinţat din cap.

— Contele Vladislav a fost cel mai bun prieten al tatălui tău. Fiul lui îţi datorează prietenia. Dar nu văd cum am putea ajunge la el, stă foarte departe, tocmai în Valahia, la hotarele lumii creştine.

— Dar el m-ar ajuta, a spus Isolda. Tatăl lui şi tata au jurat să rămână fraţi pe vecie. El m-ar ajuta.

— Va trebui să facem rost de bani de undeva, a prevenit-o Ishraq. Dacă vrem să pornim la un drum aşa de lung, va trebui să ne luăm nişte gărzi, nu putem călători singure. Drumurile sunt prea primejdioase.

— Mai ai la tine pietrele preţioase ale mamei?

— Întotdeauna le am la mine. Sunt în centura secretă. Am să vând una când vom ajunge în primul târg. Ishraq s-a uitat la chipul obosit al Isoldei, la rochia ei sărăcăcioasă, cafenie, la mârţoaga pe care mergea şi la ghetele ei scâlciate

şi a spus: Nu asta a dorit tatăl tău pentru tine.

Tânăra a plecat capul şi s-a frecat la ochi cu dosul mâinii.

— Ştiu, a spus ea. Dar cine ştie ce voia el pentru mine? De ce m-a trimis la mănăstire, dacă voia să fiu o femeie aşa cum m-a crescut? Dar poate că de-acolo de unde se află, din rai, poate veghează asupra mea şi se roagă să-mi găsesc singură drumul în lumea asta rea.

Ishraq se pregătea să răspundă, dar deodată şi-a strunit calul, să se oprească.

— Isolda! a strigat ea ca s-o atenţioneze, însă era prea târziu.

O sfoară legată de-a curmezişul drumului de un copac mai puternic a fost ridicată dintr-odată de cineva ascuns în tufişurile de pe marginea drumului, prinzând picioarele din faţă ale calului Isoldei. Calul s-a cabrat imediat şi, împiedicându-se de sfoară, s-a clătinat şi a căzut în genunchi, aruncând-o pe Isolda la pământ.

Ishraq n-a şovăit nicio clipă. Ţinând strâns frâul calului său, a sărit din şa şi şi-a ridicat prietena în picioare.

— E o ambuscadă! a strigat ea. Urcă-te pe calul meu!

Din stânga şi din dreapta drumului, le-au sărit în faţă patru bărbaţi, doi cu pumnale în mână şi doi cu ciomege. Unul a înhăţat calul Isoldei şi l-a legat de un tufiş, iar ceilalţi trei s-au apropiat de ele.

— Şi acum, domniţelor, ţineţi mâinile la

vedere, scoateţi punga cu bani şi n-o să păţiţi nimic, a spus primul. Călătoriţi singurele? Ce nesăbuinţă din partea unor domniţe!

Ishraq scosese un hanger cu lama lungă şi subţire pe care îl ţinea în faţă şi, cu cealaltă mână încleştată în pumn, păşise în faţa lor ca o adevărată luptătoare, cu picioarele bine înfipte în pământ, legănându-se uşor dintr-o parte în alta, fără să-i scape din ochi pe cei trei şi gândindu-se care dintre ei va ataca primul.

— Dacă te apropii, eşti un om mort, l-a avertizat ea scurt.

Tâlharul care vorbise a ţâşnit spre ele, şi-atunci Ishraq a făcut o fentă cu cuţitul şi, dintr-o răsucire, l-a tăiat pe un altul la braţ şi pe cel dintâi l-a lovit cu pumnul în faţă. Dar ei erau mai mulţi. Al treilea bărbat a ridicat ciomagul şi a lovit-o în cap, ea a căzut cu un geamăt la pământ, iar Isolda a sărit repede să o apere şi s-a pus în faţa celor trei.

— Va dau punga mea, a spus ea. Dar lăsaţi-ne în pace.

Cel rănit şi-a dus mâna la braţ şi a înjurat văzând că sângele îi curgea deja printre degete.

— Căţeaua, a zis el scurt.

Celălalt bărbat îşi freca faţa în locul unde primise lovitura.

— Dă-ne punga, a zis furios cel care primise lovitura în faţă şi care-şi tot pipăia figura.

Isolda şi-a scos punga pe care o ţinea atârnată la brâu şi i-a aruncat-o. N-avea mare lucru în ea,

doar câţiva bănuţi. Ştia că Ishraq avea safirele mamei ei puse bine într-un brâu ascuns în corsajul tunicii.

— Asta e tot ce avem, a spus ea. Suntem sărace. Asta e toată averea noastră.

— Arată-mi mâinile, a spus omul cu ciomagul.

Isolda a făcut ce i-a cerut.

— Cu palmele în sus, a zis el.

Ea a întors palmele în sus şi imediat omul i-a răsucit mâinile la spate, iar celălalt a venit şi i le-a legat strâns cu o sfoară.

— Astea-s mâini de cucoană, a rânjit el. Mâini albe şi moi. În viaţa ta n-ai ridicat de jos nici măcar un pai. Precis ai o familie înstărită sau nişte prieteni bogătani care să plătească o răscumpărare pentru tine, nu-i aşa?

— Îţi jur că nimeni nu va plăti nimic pentru mine. Isolda a încercat să se întoarcă spre el, dar a simţit cum sfoara cu care o legaseră îi intră în carne. Jur! Sunt singură pe lume, tatăl meu tocmai a murit. Prietena mea este şi ea singură. Lăsaţi-mă să…

— Ei, lasă că vedem noi, a spus omul.

Doborâtă la pământ, Ishraq îşi revenise şi încerca să se ridice.

— Lăsaţi-mă s-o ajut, a spus Isolda. E rănită.

— Legaţi-le una de alta, le-a zis bărbatul camarazilor săi. Vedem noi mâine dimineaţă dacă a pierdut cineva două fete drăguţe. Dacă nu, le vindem turcilor.

Bărbaţii au început să râdă, iar cel lovit în faţă

a bătut-o uşurel cu palma pe obraz pe Isolda, însă şeful lui i-a dat una peste mână.

— Nu stricăm marfa, a spus el. Până nu aflăm cine sunt.

Apoi a ridicat-o pe Ishraq în picioare şi a legat-o şi pe ea.

— Îmi pare rău, a bâiguit fata către Isolda.

— Dă-mi nişte apă pentru ea, i-a poruncit Isolda bărbatului. Şi lasă-mă să-i spăl rana.

— Să mergem, le-a spus acesta celorlalţi şi a pornit înainte prin pădure, spre locul unde îşi aveau ascunzătoarea.

***

A doua zi dis-de-dimineaţă, Luca şi cei doi însoţitori ai săi au pornit tăcuţi la drum. Freize avea o durere de cap cumplită, pricinuită de cea mai proastă bere din toată lumea creştină, cum o numea el, fratele Peter părea dus pe gânduri, iar Luca relua cu mintea tot ce se spusese şi se întâmplase la abaţie, convins că s-ar fi putut descurca mai bine, încredinţat că nu izbândise în misiunea lui şi – mai ales – întrebându-se cum de reuşiseră maica abatesă şi străina aceea să scape din lanţuri, din beciul săpat în pământ, şi să dispară fără urmă.

Au plecat de la han cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui, când cerul întunecat al nopţii începea să capete culoare, şi s-au înfăşurat bine în pelerine împotriva frigului dimineţii. Fratele Peter i-a anunţat că trebuie să meargă spre nord şi-apoi va deschide următorul ordin.

— Că tare ne mai place când rupe sigiliul, desface scrisoarea şi ne spune că ne-aşteaptă cine ştie ce primejdie, iar noi trebuie să mergem să dăm nas în nas cu ea, a bombănit Freize vorbind cu pământul de sub picioare. Călugăriţe nebune într-o zi, mă întreb azi ce-o fi? Nici măcar nu ştim.

— Taci, i-a spus Luca încet. Nu ştim, nimeni nu ştie; tocmai asta e.

— Ştim că nu va fi de bine, i-a spus Freize calului său care a ciulit urechea spre el, părând să-l înţeleagă.

Au mers câtva timp în tăcere, pe un drum prăfuit ce urca printre stâncile golaşe. Nu prea erau copaci prin preajmă, doar un măslin pricăjit ici, un pin uscat colo. Deasupra, un vultur se rotea pe cer, iar soarele strălucea cu putere, deşi bătea un vânt rece dinspre miazănoapte. Când au ajuns mai aproape de vârful dealului, au dat de o pădurice pe partea dreaptă a drumului. Caii înaintau greu, cu capetele plecate, şi călăreţii stăteau încovoiaţi în şa, când Luca a zărit în faţa lor ceva ce semăna cu un şarpe lung şi negru, lungit în colbul de pe drum. A ridicat mâna, făcându-le celorlalţi semn să se oprească şi, când Freize a dat să zică ceva, s-a întors în şa şi i-a curmat vorba cu o privire încruntată.

— Ce este? l-a întrebat prin semne fratele Peter.

Luca i-a arătat cu degetul. Puţin mai în faţa lor, acoperită de praf şi bine ascunsă sub frunze, se vedea o frânghie legată într-o parte de un

copac de pe marginea drumului şi care dispărea în desişul pădurii în partea dreaptă.

— O ambuscadă, a şoptit Freize. Aşteptaţi aici; eu mă prefac că mă duc să-mi fac nevoia în pădure…Pe toţi sfinţii!

A strigat el. Blestemata aia de bere! a adăugat apoi a dus mâna la pantaloni, s-a dat jos de pe cal şi, tot înjurând berea, s-a dus la marginea drumului. După ce s-a uitat iute în toate părţile, a păşit uşurel şi fără zgomot printre copaci, ca să-l ia prin învăluire pe cel ascuns în tufişuri şi care ţinea de celălalt capăt al frânghiei. După o clipă de tăcere, s-a auzit un fluierat ca de pasăre, semn că puteau să vină şi ei. Cei doi şi-au croit drum printre copacii tineri şi prin tufăriş şi l-au găsit pe Freize aşezat ca un bolovan pe pieptul unui bărbat încremenit de frică. Freize îi acoperise gura cu mâna şi îi pusese la gât lama pumnalului său cu mâner din corn. Prizonierul şi-a rotit ochii spre Luca şi spre fratele Peter care se iviseră dintre tufe, dar a rămas nemişcat.

— Stătea la pândă, le-a şoptit Freize. Adormise, drăguţul de el. Pesemne că pe-aproape e şi o ceată de tâlhari.

S-a aplecat spre bărbatul care aproape se sufoca sub greutatea lui.

— Unde sunt ceilalţi?

Omul a arătat cu ochii spre pădure, pe partea dreaptă.

— Şi câţi sunt? l-a întrebat Freize. Clipeşte din ochi ca să-mi spui. Zece? Nu? Opt? Nu? Cinci

cumva? Freize s-a uitat la Luca. Cinci oameni. Ce-ar fi să-i lăsăm să-şi vadă de treaba lor? N-are rost să o căutăm cu lumânarea.

— Şi ce treabă au? a întrebat Luca.

— Să tâlhărească, a spus fratele Peter încet. Uneori răpesc oameni şi-i vând turcilor ca sclavi pe galere.

— Nu mereu, l-a întrerupt Freize repede şi s-a încruntat spre fratele Peter, ca să-şi ţină gura. Poate că vânează şi ei pe furiş. Omoară animale şi fură. Nu fac cine ştie ce rele. De ce să ne amestecăm?

— Răpesc oameni? a repetat cu asprime în glas Luca.

— Nu neapărat… a repetat şi Freize. Se poate să fie doar vânători.

Era prea târziu. Luca se hotărâse să scape pe cine s-ar fi nimerit de galerele piraţilor turci.

— Pune-i căluş şi leagă-l, a poruncit el. Vedem noi dacă au luat prizonier pe careva.

S-a uitat în jur; o potecă îngustă, aproape cât o cărare făcută de capre, se afunda în desişul pădurii. A aşteptat până când Freize i-a pus omului căluş şi l-a legat de un copac, apoi a luat-o înainte cu sabia într-o mână şi pumnalul în cealaltă, cu Freize după el şi fratele Peter mai la urmă.

— Mai bine ne-am vedea liniştiţi de drum, a sugerat Freize stăruitor.

— De ce facem treaba asta? a întrebat fratele Peter cu glas scăzut..

— Din cauza părinţilor lui, i-a răspuns Freize, făcând semn cu capul spre Luca. Au fost răpiţi şi vânduţi ca sclavi pe galerele turcilor. Cine ştie, poate că au murit. Oricum, e ceva ce nu poate uita. Am crezut că vei înţelege încotro bat şi-o săţi ţii gura – dar tu nu…

Un miros slab de foc înăbuşit i-a pus în gardă că se aflau în apropierea unei tabere, iar Luca s-a oprit şi s-a uitat cu băgare de seamă printre copaci. În jurul unui foc peste care aruncaseră apă, cinci bărbaţi dormeau întinşi pe jos şi sforăiau de mama focului. Cele două burdufuri de vin goale şi nişte oase arse, rămase dintr-o oaie furată, arătau că mâncaseră şi băuseră pe cinste înainte să adoarmă. Ceva mai încolo, legate spate în spate, se vedeau două siluete înfăşurate în pelerine şi cu gluga trasă pe cap.

Contând pe faptul că sforăielile puternice vor acoperi zgomotele pe care le făceau ei, Luca i-a şoptit lui Freize să se ducă la cai. Strecurându-se ca o pisică, Freize a ajuns la animalele priponite, a ales doi dintre cei mai buni cai şi i-a apucat de frâu, apoi i-a dezlegat şi pe ceilalţi.

— Uşurel, le-a zis el cu blândeţe. Aşteptaţi semnalul meu.

Fratele Peter s-a întors în vârful picioarelor înapoi în drum. Caii şi catârul aşteptau legaţi de un copac. A încălecat pe calul lui şi i-a apucat pe ceilalţi de frâu, pregătind fuga. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă arunca umbre întunecate pe drum. Fratele Peter a rostit o

rugăciune scurtă, dar intensă, pentru ca Luca să reuşească să-i salveze pe prizonieri – sau ce avea el de gând să facă – şi să se întoarcă mai repede. Tâlharii erau mereu o primejdie pe drumurile de ţară şi nu era de datoria lor să se lupte cu toţi. Stăpânul ordinului n-avea să fie mulţumit de el dacă Luca era omorât într-o încăierare taman când începuse să dovedească un vădit har de inchizitor.

Între timp, în luminişul din pădure, Luca a aşteptat ca Freize să pună mâna pe cai, apoi el şi-a vârât sabia în teacă şi s-a strecurat printre tufe până la prizonierii legaţi unul de altul şi de copac cu o frânghie. A tăiat frânghia cu care erau legaţi de copac şi cei doi au ridicat spre el capetele acoperite. Luca a dus degetul la buze, făcându-le semn să tacă. Repede, fără să facă zgomot, aceştia s-au răsucit spre el şi s-au aplecat ca să le taie legăturile de la mâini. Şi-au frecat încheieturile mâinilor fără să scoată o vorbă, iar Luca s-a aplecat să le taie şi legăturile de la picioare.

— Poţi să te ţii pe picioare? Poţi să mergi? l-a întrebat în şoaptă pe prizonierul de lângă el.

În clipa când s-a aplecat spre acesta, ceva i-a trezit o amintire limpede, ca o bătaie pe umăr, şi şi-a dat seama că omul nu-i este străin. Miros de apă de trandafiri l-a învăluit când acesta şi-a dat gluga jos, lăsând o cascadă de păr auriu să i se reverse pe umeri, şi fosta maică abatesă i-a zâmbit şi i-a răspuns în şoaptă:

— Da, frate, pot. Dar te rog ajut-o pe Ishraq, e

rănită.

Luca a ridicat-o pe Isolda în picioare, apoi s-a aplecat s-o ajute pe cealaltă femeie. A văzut că fusese lovită la tâmplă:

Avea sânge pe faţă, iar minunata ei piele ciocolatie se învineţise ca o prună. Nu putea ţine pe picioare când el a încercat să o ridice.

— Du-te la cai, i-a şoptit el Isoldei. Să nu faci zgomot. Pe ea am s-o aduc eu.

Isolda a dat din cap şi s-a furişat printre copaci ca o căprioară, a ocolit luminişul şi a ajuns la Freize care a ajutat-o să încalece pe cel mai bun cal. Luca venea în spatele ei, ducând-o în braţe pe Ishraq, pe care a suit-o pe celălalt cal. Apoi, bătând uşor caii pe grumaz şi îndemnându-i în şoaptă, cei doi au luat animalele de unde fuseseră priponite, le-au mânat spre poteca îngustă şi au ieşit în drum, unde îi aştepta fratele Peter.

— Oh, nu se poate, a rostit răspicat fratele Peter când a văzut chipul alb şi părul blond, bogat al maicii abatese.

Ea şi-a tras numaidecât gluga ca să-şi acopere părul şi faţa, apoi şi-a plecat privirea în pământ. Fratele Peter s-a întors spre Freize şi i-a zis:

— L-ai lăsat să-şi rişte viaţa pentru ea? L-ai lăsat să ne pună pe noi în pericol? Şi misiunea lui sacră?

Freize a ridicat din umeri.

— Hai mai bine să plecăm, a spus el în loc de răspuns. Şi poate scăpăm şi din asta.

Freize a încălecat pe calul lui bălţat, apoi a

ciulit urechea spre pădurea din spatele lor. În luminiş, unul dintre bărbaţii care dormeau a mormăit şi s-a întors somnoros pe partea cealaltă, iar altul a început să înjure şi s-a ridicat într-un cot. Caii lăsaţi dezlegaţi au întors capetele, nechezând uşor după tovarăşii lor, şi unul chiar a pornit-o după ei.

— Să plecăm, a poruncit Luca.

Freize a pornit la trap, trăgând după el calul pe care Ishraq, aproape fară simţire, abia se ţinea, agăţată cu mâinile de coama lui.

Isolda a smucit de frâul calului şi s-a dus lângă ei. Luca a sărit în şa chiar când din spatele lor s-au auzit strigătele tâlharilor. Primul cal dezlegat a ieşit din pădure şi a luat-o la trap să-i ajungă din urmă, apoi au venit şi ceilalţi, cu frâiele târâind pe jos. Freize a strigat ceva nedesluşit spre caii care ieşiseră din pădure şi veneau tropotind spre ei. Buimaci, hoţii s-au repezit după caii fugari şi abia când au dat cu ochii de micul grup din drum şi-au dat seama că fuseseră jefuiţi.

— Galop! a strigat Luca ferindu-se de prima săgeată care i-a trecut şuierând pe deasupra capului. Repede, repede!

S-au lăsat cu toţii în jos, lipindu-se de grumazul cailor, şi au pornit într-un galop nebun, în timp ce tâlharii ieşiţi în fugă din pădure şi înjurând de mama focului trăgeau după ei ploaie de săgeţi, fără să-i nimerească. Unul dintre caii fugari a nechezat şi a smucit din cap când o săgeată l-a atins pe crupă şi a zburat mai departe.

Ceilalţi cai se ţineau după ei, făcându-i şi mai greu de nimerit. Luca a gonit cât s-a putut de tare pe drumul plin de pietre, apoi şi-a strunit calul speriat, trecând la galop mic, apoi la pas, apoi, când au ajuns destul de departe, s-a oprit să-şi tragă sufletul.

Caii fugari s-au strâns în jurul lui Freize.

— Uşurel, drăguţii mei, le zicea el. O să fie bine dacă rămânem cu toţii. A descălecat de pe bălţatul lui şi s-a dus la calul rănit. Nu-i decât o zgârietură, fetiţo, i-a spus el cu blândeţe. Doar o zgârietură, a mai spus şi iapa şi-a plecat capul spre el, iar el a tras-o uşor de urechi. Am să ţi-o curăţ când vom ajunge Dumnezeu ştie unde trebuie să ajungem, drăguţo.

Ishraq se ţinea de gâtul calului ei, istovită şi slăbită din cauza rănii de la cap. Freize i-a aruncat o privire.

— Se simte rău. Am s-o iau cu mine pe cal.

— Nu, s-a împotrivit Isolda. Mai bine ridic-o pe calul meu. Putem să mergem amândouă.

— Dar abia se ţine în şa!

— Am s-o ţin eu, a spus ea cu o demnitate fermă. N-ar vrea să fie ţinută de un bărbat, e împotriva tradiţiei ei. Şi nici mie nu mi-ar plăcea s-o las.

Freize s-a uitat la Luca să vadă ce zice, dar acesta a ridicat din umeri, aşa că s-a dat jos de pe cal şi s-a dus la sclava care se clătina în şa.

— Am să te mut pe calul stăpânei tale, i-a spus el aproape ţipând.

— Nu-i surdă! E doar slăbită! a zis Luca enervat.

— Şi una, şi alta sunt la fel de îndărătnice, i-a şoptit Freize calului lui Ishraq în timp ce fata s-a prăbuşit în braţele lui. Îndărătnice ca măgăruşul, Dumnezeu să-l miluiască. Cu grijă, Freize a dus-o în braţe pe Ishraq până la calul Isoldei şi a aşezat-o uşurel în şa, asigurându-se că se ţine bine. Eşti sigură că poţi s-o ţii? a întrebat-o el pe Isolda.

— Pot, a răspuns aceasta.

— Bine, dar să-mi spui dacă nu mai poţi. Nu-i chiar aşa de uşoară, iar dumneata eşti cam firavă. Apoi s-a întors spre Luca: Am să-i iau eu calul. Ceilalţi ne vor urma singuri.

— O să fugă, l-a avertizat Luca.

— Am să fluier să-i chem, a zis Freize. Nu strică nişte cai de rezervă şi, la nevoie, putem să-i vindem.

A încălecat pe bălţatul lui, a apucat de frâu calul lui Ishraq şi, cu un fluierat uşor, i-a chemat pe ceilalţi patru cai, care îndată s-au strâns în jurul lui, apoi micul convoi a pornit hotărât la pas.

— Cât mai avem până la cel mai apropiat târg? l-a întrebat Luca pe fratele Peter.

— Vreo nouă verste, a spus acesta. Cred că o să reziste; dar pare să se simtă fie tare rău.

Luca s-a uitat înapoi spre Ishraq care stătea sprijinită de Isolda, palidă şi cu chipul schimonosit de durere.

— Într-adevăr. Când ajungem, va trebui să o predăm stăpânului de-acolo s-o ardă pe rug. Am

salvat-o de tâlhari şi de galerele turcilor, ca s-o vedem arsă pe rug. Mă îndoiesc că ea crede că i-am făcut un bine.

— Încă de ieri trebuia să fie arsă pe rug ca vrăjitoare, a spus fratele Peter fără strop de milă. Fiecare oră de viaţă e un dar pentru ea.

Luca şi-a strunit calul şi a rămas mai în spate, să stea de vorbă cu Isolda.

— Cum a fost rănită?

— Au lovit-o cu o bâtă în timp ce încerca să ne apere. E o luptătoare iscusită, dar ei erau patru. S-au năpustit asupra noastră când mergeam pe drum, voiau să ne tâlhărească, şi când au văzut că eram nişte femei lipsite de apărare, s-au gândit să ne ia prizoniere pentru răscumpărare. Isolda a scuturat din cap ca şi când ar fi vrut să uite întâmplarea. Sau să ne vândă pe galere.

— Dar nu au – Luca îşi căuta cuvintele – ăăă, nu v-au făcut niciun rău?

— Adică dacă ne-au siluit? a întrebat ea direct. Nu. Ne ţineau pentru răscumpărare, apoi s-au îmbătat. Dar am avut noroc. Isolda a strâns din buze, apoi a continuat: Am fost o proastă că am plecat fără gărzi. Am pus-o pe Ishraq în pericol. Va trebui să găsim pe cineva cu care să călătorim mai departe.

— Nu veţi călători niciunde, i-a tăiat-o Luca. Sunteţi prizonierele mele. Vă arestez sub acuzaţia de vrăjitorie.

— Din cauza bietei surori Augusta?

El a clipit din ochi ca să-şi alunge din minte

imaginea celor două tinere mânjite de sânge ca nişte măcelari.

— Da.

— Când ajungem în următorul târg şi după ce o vede un doctor pe Ishraq, vrei să mă asculţi şi pe mine, înainte de a ne preda? Am să-ţi povestesc totul, am să mărturisesc tot ce am făcut şi tot ce nu am făcut şi vei putea să judeci singur dacă trebuie să ne trimiţi înapoi la fratele meu ca să ne ardă pe rug. Pentru că asta se va petrece, să ştii. Dac-o să mă trimiţi înapoi la el e ca şi cum mi-ai semna condamnarea la moarte. N-o să aibă cine să mă judece şi nici cine să mă asculte. Mă vei trimite direct la moarte. Nu crezi că asta o să-ţi împovăreze conştiinţa?

Atunci a venit şi fratele Peter alături de ei.

— Raportul a plecat deja, a spus el neînduplecat. Şi dumneata ai fost declarată vrăjitoare. Nu mai putem face nimic, decât să te predăm stăpânirii.

— Pot să o audiez, a zis Luca mâniat. Pot s-o audiez. Şi o voi face.

— Femeia pe care o admiri atât de mult este o mincinoasă şi o apostată, a spus Isolda sec, privindu-l în faţă pe Luca. Maica econoamă este iubita fratelui meu, care a tras-o pe sfoară şi care i-a fost complice. Aş jura că e aşa cum spun. El a convins-o să le otrăvească pe măicuţe şi să dea vina pe mine pentru ca apoi să veniţi voi şi să mă îndepărtaţi de la conducerea abaţiei. Ea a fost proasta lui şi cred că tu ai fost prostul ei.

Luca a simţit că ia foc de furie când fata l-a făcut prost, însă a tăcut strângând din dinţi.

— Am ascultat-o pentru că n-ai binevoit să vorbeşti cu mine. Mi-a plăcut de ea pentru că dumneata nici măcar n-ai vrut să te arăţi la faţă. Ea a jurat să spună adevărul pe când dumneata – cine ştie ce făceai. Oricum, nu aveam cu ce s-o compar. Dar, chiar şi-aşa, am stat şi i-am ascultat minciunile şi mi-am dat seama că încerca să dea vina pe dumneata, care nici măcar nu te apărai în faţa mea. N-ai decât să mă faci prost – deşi am văzut că te-ai bucurat când te-am scăpat de tâlhari dar ea pe mine nu m-a păcălit – orice-ai zice.

Isolda şi-a plecat capul, vrând parcă să-şi ia înapoi cuvintele nechibzuite.

— Inchizitorule, nu cred că eşti un prost, a spus ea. Îţi mulţumesc că ne-ai salvat. Voi fi bucuroasă să-ţi spun partea mea de adevăr din povestea asta. Şi sper că ne vei cruţa viaţa.

***

Doctorul chemat pentru sclava maură când au poposit la micul han din târg le-a spus că fata era doar rănită şi învineţită, n-avea niciun os rupt. Luca a plătit la han să li se dea cel mai bun pat pentru ea şi pentru Isolda şi a mai plătit ceva în plus ca ele să nu fie nevoite să împartă odaia cu alţi călători.

— Cum să scriu în raport că plătim pentru două femei care călătoresc împreună cu noi? a protestat fratele Peter. Şi cunoscute drept criminale?

— Ai putea să spui că eu am nevoie de nişte servitoare şi tu mi-ai făcut rost de două mândre, i-a sugerat Freize, alegându-se cu o privire acră din partea secretarului.

— Nu e nevoie să scrii asta în raport. Nu ţine de anchetă, a decis Luca. Sunt lucruri care se întâmplă la drum, nu fac parte din munca noastră.

***

Isolda a aşezat-o pe Ishraq în patul cel mare, ca pe una de acelaşi rang cu ea, i-a dat să mănânce supă cu linguriţa, ca unei surori, a îngrijit-o ca pe copilul ei şi a vegheat-o cât dormea.

— Ţi-a mai trecut durerea?

— E la fel, a spus Ishraq şi chinurile i se citeau pe chip. Dar măcar nu mai văd moartea cu ochii. Drumul călare a fost un coşmar, m-a durut necontenit. Am crezut că mor.

— N-am avut cum să te feresc, drumul era prost, calul te-a zdruncinat. Dacă şi pe mine m-a scuturat, pentru tine cred că a fost groaznic.

— Abia mai suportam.

— Ishraq, te-am dezamăgit. Era să fii ucisă, omorâtă sau vândută ca sclavă. Şi acum suntem din nou prizoniere. Trebuie să te las să pleci. Fugi acum, cât timp vorbesc eu cu ei. Te rog, salvează-te. Ia-o spre sud, du-te în ţara ta şi roagă-te dumnezeului tău să ne revedem într-o bună zi.

Fata a deschis ochii învineţiţi şi s-a uitat la Isolda cu privire stinsă.

— Rămânem împreună, a hotărât ea. Tatăl tău

ne-a crescut ca pe nişte surori de suflet, prietene care nu se despart niciodată, ai uitat?

— Tata, da, dar mama nu ne-a dat binecuvântarea, toată viaţa s-a împotrivit să fim împreună noi două, i-a întors-o Isolda. Şi de când a murit tata, n-am avut parte decât de suferinţă.

— Dar mama mea ne-a binecuvântat prietenia, a răspuns Ishraq. Mi-a spus: „Isolda e sora ta de suflet”. Era fericită că stăteam cu tine toată ziua, că învăţăm şi ne jucam amândouă. Şi l-a iubit pe tatăl tău.

— Pe tine te-au învăţat limbi străine, i-a reamintit Isolda cu mânie prefăcută. Şi medicină. Şi cum să te lupţi. În timp ce pe mine nu m-au învăţat decât să cânt şi să brodez.

— M-au instruit să te însoţesc şi să te pot sluji bine, a spus Ishraq. Să te apăr. Şi asta şi fac. Ştiu ce trebuie să ştiu ca să te slujesc. Ar trebui să fii bucuroasă.

Isolda a bătut-o uşurel cu degetul pe obraz, în semn că era bucuroasă.

— Ei, şi-acum să şi dorm, a spus Ishraq. Du-te la masă. Vezi, poate-l convingi să ne elibereze. Şi, dacă reuşeşti, vezi dacă poate să ne dea şi nişte bani.

— Ai o părere mult prea bună despre puterile mele, a spus mâhnită Isolda.

— Chiar am, să ştii, a insistat Ishraq şi a închis ochii. Mai ales dacă e vorba de el.

***

Luca a trimis după Isolda la ora cinei,

plănuind să o interogheze doar el în timpul mesei, dar şi-a dat seama apoi că fratele Peter şi Freize aveau de gând să fie şi ei de faţă.

— Eu trebuie să servesc la masă, a spus Freize. Mai bine eu decât vreo ţărancă de-a hanului, care să asculte tot ce vorbiţi şi să vă întrerupă.

— Iar tu eşti un taciturn.

— Taciturn, a repetat Freize cuvântul, ca să-l ţină minte. Taciturn. Ştii ce? Chiar cred că sunt.

— Iar eu o să consemnez ce se spune. Este, totuşi, o anchetă pentru crimă şi vrăjitorie, a spus sever fratele Peter. Doar pentru că se aflau în alt bucluc când le-am găsit nu înseamnă că sunt nevinovate. Dimpotrivă. Femeile cuminţi stau acasă şi-şi văd de treaba lor.

— Nu putem să le învinuim că au plecat din abaţie când acolo urmau să fie arse pe rug, a spus Luca supărat. Sau s-o învinuim pentru că fratele ei a alungat-o de-acasă.

— Indiferent care este motivul, ea şi servitoarea ei nu au adăpost şi pe nimeni să le poarte de grijă, a insistat fratele Peter. Nu le conduce şi nu le apără niciun bărbat. Cu siguranţă că vor da de necaz şi vor pricinui numai necazuri.

— Credeam că ne-am lămurit cu tot ce a fost legat de abaţie, a spus Luca uitându-se la figurile hotărâte ale celor doi. Credeam că am încheiat ancheta şi am trimis raportul. Credeam că au fost declarate nevinovate în faţa acuzaţiilor ce li s-au adus. Credeam că am fost cu toţii de acord că sunt

nevinovate.

— Am fost de acord în ce priveşte folosirea beladonei, otrăvirea şi omorul, a spus Peter. Am fost de acord că pe toate acestea le-a săvârşit maica econoamă. Dar ce făceau ele două în camera mortuară, în noaptea aceea? Ai uitat ce făceau cu cadavrul şi că maica econoamă zicea că ţineau un ritual satanic cu trupul neînsufleţit al măicuţei?

Freize a dat din cap în semn de aprobare.

— Are dreptate. Trebuie să dea socoteală.

— Voi întreba despre toate astea, a spus Luca. Voi întreba despre tot. Dar dacă vă aduceţi aminte cum a venit fratele ei, care era mână în mână cu femeia aceea, şi ce nerăbdător era să-şi vadă pe sora arsă pe rug – nu se poate să nu vă fie milă de ea. Şi, oricum, dacă răspunsurile ei n-o să ne convingă, le putem da pe amândouă pe mâna Lordului Piccante, stăpânul acestui ţinut, şi el poate să le ardă pe rug aşa cum ar fi făcut şi Lordul Lucretili. Asta vreţi? S-a uitat la feţele lor încruntate. Vreţi să le vedeţi moarte? Pe aceste două tinere?

— Vreau să se facă dreptate, a spus fratele Peter. Iertarea o dă Dumnezeu.

— Sau, mă gândesc eu, am putea să ne facem că nu vedem şi să le lăsăm să fugă mâine dimineaţă, a propus Freize în timp ce ieşea pe uşă.

— Auzi vorbă la el! s-a răstit Luca.

Chiar atunci Isolda cobora la masă, îmbrăcată într-o rochie croită dintr-un material aspru,

albastru-închis, luată cu împrumut de la nevasta hangiului. Pe cap avea bonetă din cele cum obişnuiau să poarte femeile de la ţară, care lăsa să i se vadă părul auriu răsucit la spate într-o cosiţă. Luca şi-a adus aminte de revărsarea părului ei auriu când a prins-o în curtea mănăstirii şi de mirosul apei de trandafiri când a doborât-o la pământ. Îmbrăcată aşa de modest, Isolda strălucea de frumuseţe, iar Luca şi chiar şi fratele Peter au rămas de parcă îşi înghiţiseră limba.

— Sper că ţi-ai mai revenit, a îngăimat Luca în timp ce-i oferea un scaun.

Ea stătea cu ochii plecaţi, zâmbind spre podea.

— N-am fost rănită, doar înspăimântată. Ishraq se odihneşte şi îşi revine. Mâine dimineaţă o să-i fie mai bine, sunt sigură.

În clipa aceea, uşa s-a deschis cu zgomot şi în cameră a intrat Freize, care a început să umple masa cu farfurii pline de bucate.

— *Fricassée* de pui – au tăiat un cocoş bătrân anume pentru ocazia asta. Tocană de vită cu napi, nişte pate de porc – eu, unul, nu m-aş atinge de el. Nişte cârnaţi care arată foarte bine şi câteva felii de şuncă. A ieşit din cameră şi s-a întors aducând alte mâncăruri: Marţipan din târgul de-aici, care-i bun la gust, dar n-aş jura că e şi proaspăt; plăcinte făcute de stăpâna casei, am văzut când le-a scos din cuptor, le-am gustat să mă asigur că sunt bune şi eu zic că sunt. Pe-aici n-au fructe, doar nişte mere verzi şi acre, de ţi se strepezesc dinţii, şi

nişte castane zaharisite pe care le păstrează de un an de zile pentru oaspeţii de soi. Aşa că n-aş garanta pentru ele.

— Îmi cer iertare, i-a spus Luca Isoldei.

— N-ai de ce, a zis ea zâmbind. Are haz şi probabil e cinstit, asta contează cel mai mult.

— Nişte vin foarte bun – mi-am luat libertatea de a-l degusta în pivniţă – n-are cum să-i facă rău domniţei.

Încurajat de cuvintele de laudă ale Isoldei, Freize i-a turnat nişte vin în pahar cu mişcări ceremonioase.

— Ca să vă potoliţi setea: nişte bere făcută cu apă de la munte şi care este chiar foarte bună. De obicei nu beţi apă, dar probabil că aici aţi putea să beţi. Şi dacă v-ar plăcea nişte ouă, pot să cer să fiarbă vreo două sau să le facă jumări, cum doriţi.

— Îi place să creadă că este servitorul meu credincios şi chiar este foarte bun cu mine, a zis Luca cu glas scăzut.

— Şi, de asemenea, a zis Freize apropiindu-se de Isolda, mai am un vin dulce pentru după masă şi nişte pâine proaspătă, scoasă adineaori din cuptor. Desigur, n-au avut faină de grâu, dar pâinea de secară este dulce şi uşoară, căci e făcută cu un soi de miere – lucru pe care l-am aflat după o îndelungă sporovăială cu bucătăreasa, care este nimeni alta decât stăpâna casei, o gospodină tare cumsecade, aş zice eu. Zicea că rochia stă mai bine pe domnia voastră decât pe ea, şi chiar aşa este.

— Dar bineînţeles că uneori este de-a dreptul de nesuportat, a adăugat Luca. Freize, te rog, serveşte mâncarea în tăcere.

— A cerut „tăcere”, a spus clătinând din cap spre Isolda cu un zâmbet complice. Iar eu am şi tăcut. Mă vedeţi? Sunt complet tăcut. Sunt taciturn, să ştiţi. Taciturn.

Ea nu s-a mai putut abţine şi a izbucnit în râs, în timp ce Freize şi-a supt intenţionat buzele, a pus restul bucatelor pe masă, a făcut o plecăciune adâncă şi a rămas cu spatele la uşă şi cu faţa spre cameră, ca un servitor desăvârşit. Fratele Peter s-a aşezat la masă şi a început să se ospăteze, cu manuscrisul alături şi călimara cu cerneală lângă paharul de vin.

— Văd că v-aţi gândit să mă interogaţi şi să-mi daţi să mănânc în acelaşi timp, i-a spus ea lui Luca.

— Ca la sfânta taină a împărtăşaniei, a răspuns fratele Peter în locul lui. Când trebuie să răspunzi pentru sufletul tău şi pentru credinţa ta înainte să te împărtăşeşti. Poţi să răspunzi pentru sufletul dumitale, domniţă?

— N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, a spus ea cu hotărâre.

— Dar atacul asupra femeii moarte?

Luca i-a aruncat fratelui Peter o privire tăioasă, dar Isolda a răspuns fără teamă.

— N-a fost un atac. Trebuia să aflăm ce i se dăduse de mâncare. Dacă descopeream că fusese otrăvită, le salvam pe celelalte. Eu o ştiam pe sora

Augusta, voi nu. Vă spun eu: s-ar fi bucurat să-i facem ce i-am făcut – după ce-a murit, desigur – ca să le scutim de suferinţă pe surorile ei. Am găsit boabe de beladonă în stomacul ei, ceea ce dovedea că măicuţele erau otrăvite, nu posedate sau nebune, aşa cum ne temeam toate. Am sperat să vă pot da boabele ca dovadă şi să scap abaţia de fratele meu şi de maica econoamă.

Luca a pus cu lingura nişte fricassée de pui pe o felie mare de pâine de secară pe care i-a dat-o Isoldei. Cu graţie, fata a scos o furculiţă din mâneca rochiei şi, folosindu-se de ea, a început să mănânce carnea de pe bucata de pâine. Niciunul dintre ei nu mai văzuse astfel de maniere la masă până atunci. Luca a uitat ce se gândise să o întrebe. Lângă uşă, Freize amuţise de mirare.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, a zis Luca.

— Îi spune furculiţă, a explicat Isolda, ca şi când ar fi fost ceva absolut obişnuit. Se foloseşte la curtea Franţei. La mâncat. Pe-aceasta mi-a dăruit-o tatăl meu.

— Niciodată n-am înghiţit ceva care să nu meargă luat cu vârful pumnalului, şi-a dat cu părerea Freize, de lângă uşă.

— Ajunge, şi-a sfătuit Luca servitorul băgăreţ.

— Sau care să nu meargă sorbit direct din ulcică, a completat Freize. S-a oprit o clipă, apoi a adăugat ca să fie mai clar: Dacă e supă.

— „Dacă e supă!” Luca s-a întors spre el înfuriat la culme. „Dacă e supă!” Pentru

Dumnezeu, mai taci odată! Ba nu, şi mai bine: du-te şi aşteaptă în bucătărie.

— Stau de pază la uşă, a zis Freize făcându-i semn că avea o treabă importantă. Stau la uşă ca să nu între careva nepoftit.

— Pe toţi sfinţii, mai bine să vină careva nepoftit, mai bine să dea năvală o ceată de tâlhari, decât să te mai aud bombănind tot timpul!

Freize a dat din cap cu părere de rău şi a strâns încă o dată din buze, ca să arate că pe viitor nu va mai scoate o vorbă.

— Am tăcut mâlc, i-a spus el lui Luca. Tu continuă. Te descurci bine: iscoditor, dar repectuos. Nu mă lua în seamă.

— Nu e nevoie de un interogatoriu, a spus Luca, întorcându-se spre Isolda. Dar trebuie să înţelegi că nu te putem elibera până nu ne convingem că eşti nevinovată. Mănâncă şi povesteşte-mi cinstit ce s-a întâmplat la abaţie şi ce ai de gând să faci mai departe.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat la abaţie? Aţi închis-o?

— Nu, i-a răspuns el. Am să-ţi povestesc mai târziu. Când am plecat noi, măicuţele erau la rugăciune şi o să fie numită o nouă abatesă.

— Şi maica econoamă?

— A murit, a zis el. Acum spune-mi tot ce ştii.

Isolda a mai mâncat doar încă puţin, apoi a pus pâinea deoparte. Fratele Peter şi-a pus nişte ostropel pe felia ei de pâine, apoi a înmuiat pana de scris în cerneală.

— Când am venit la abaţie, eram în doliu după moartea tatălui meu şi deloc împăcată cu dorinţa lui, a mărturisit ea sincer. Ishraq a venit cu mine – noi nu ne-am despărţit niciodată de când tata le-a adus pe ea şi pe mama ei din Ţara Sfântă.

— E sclava ta? a întrebat fratele Peter.

Isolda a scuturat din cap cu hotărâre.

— E o femeie liberă. Doar pentru că e maură, toată lumea crede că e sclavă. Tatăl meu a respectat-o pe mama ei, iar când aceasta a murit, atunci când Ishraq avea şapte ani, tata a înmormântat-o creştineşte. Ishraq e o femeie liberă aşa cum a fost şi mama ei.

— Mai liberă decât tine? a întrebat Luca.

Ea a roşit.

— Da, aşa s-ar părea. Căci eu am fost obligată prin testamentul tatălui meu să intru la mănăstire, iar acum, după ce mi-am pierdut locul acolo, sunt o criminală fugară.

— Ce făceaţi cu trupul surorii Augusta?

Ea s-a aplecat spre el, fixându-l cu privirea ei de un albastru întunecat. Luca ar fi fost în stare să jure că ea spunea adevărul.

— Ishraq a învăţat pe lângă doctori mauri, în Spania. Tata ne-a luat pe amândouă la curtea Spaniei când s-a dus acolo să se sfătuiască în legătură cu o nouă cruciadă. Ishraq a stat pe lângă unul dintre cei mai mari doctori: a învăţat despre ierburi tămăduitoare, despre leacuri şi otrăvuri. Noi bănuiam că cineva le tulbura minţile măicuţelor şi mai ştiam că eu însămi aveam vise

foarte ciudate şi mă trezeam cu răni la mâini.

— Aveai stigmate în palme? a întrerupt-o Luca.

— Eu aşa credeam, a spus ea şi a devenit brusc abătută când şi-a adus aminte. La început totul era aşa de încurcat, încât am crezut că semnele erau adevărate: nişte miracole dureroase.

— Tu ai venit în camera mea şi mi-a arătat palmele?

Ea a încuviinţat din cap.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, i-a spus Luca cu blândeţe.

— Simţi că ai păcătuit, a zis ea încet. Să ai în palme rănile Domnului şi să te trezeşti din somn atât de tulburată, după ce visezi că alergi şi ţipi…

— Şi te-ai gândit că din cauza beladonei aveai astfel de vise?

— Ishraq s-a gândit. Ea credea că multe măicuţe primeau iarba asta. Ishraq nu mânca niciodată în refectoriu, mânca împreună cu servitorii, iar ea n-a avut niciodată coşmaruri. Nicio servitoare nu avea coşmaruri. Doar surorilor care mâncau pâinea servită în refectoriu li se întâmpla asta. Când sora Augusta a murit pe neaşteptate, Ishraq s-a gândit că inima încetase să-i mai bată sub efectul plantei; ştia că dacă iei prea mult, asta te ucide. Aşa ne-am hotărât să o deschidem şi să căutăm boabe de beladonă în stomac.

Fratele Peter şi-a acoperit ochii cu mâinile, de parcă încă le vedea pe cele două, mânjite de sânge

până la coate, săvârşind acel lucru îngrozitor.

— A fost un păcat foarte mare să vă atingeţi de trupul neînsufleţit, i-a reamintit Luca. Este o crimă şi totodată un păcat să faci asta.

— Nu şi pentru Ishraq, a spus Isolda, apărându-şi prietena. Ea nu este de-o credinţă cu noi, nu crede în învierea trupului. Pentru ea, nu era mai păcat decât dac-ar fi cercetat un animal. Nu o puteţi acuza de nimic, în afară, poate, de practicarea medicinei.

— A fost un păcat mare pentru tine, a insistat el. Şi, fără îndoială, înspăimântător. Cum ai putut tu – o tânără domniţă – să faci aşa ceva?

Ea a lăsat capul în jos.

— Pentru mine a fost un păcat. Dar am socotit că lucrul acela trebuia făcut şi n-am vrut s-o las singură pe Ishraq. M-am gândit că trebuia să fiu… şi Isolda s-a oprit o clipă. M-am gândit că trebuia să fiu curajoasă, a reluat ea. Sunt Lady Lucretili. Am socotit că trebuie să fiu demnă de numele pe care-l port. Şi măcar am găsit beladonă în stomacul ei, boabe uscate şi negre.

A băgat mâna în buzunarul rochiei şi a scos câteva fărâme de boabe tari şi negre, ca boabele de piper.

— Iată ce am găsit. Dovedesc ce făceam atunci şi ce am găsit.

— Le-aţi luat din stomacul femeii moarte? a întrebat el, şovăind.

— Trebuia s-o facem, a întărit ea. Altfel, cum te puteam convinge că măicuţelor li se tulburau

minţile cu boabe de beladonă?

Luca le-a luat cu grijă, apoi i le-a dat repede fratelui Peter.

— Ştiai că maica econoamă lucra pentru fratele tău?

Ea a încuviinţat din cap cu tristeţe.

— Ştiam că era ceva între ei, dar n-am întrebat niciodată. Ar fi trebuit să cer să mi se spună adevărul… întotdeauna am simţit că ea… Isolda şi-a curmat vorbele, apoi a continuat: Nu ştiam, nu aveam nimic sigur. Dar am simţit că ei erau…

— Erau ce?

— Este cu putinţă să fi fost iubiţi? a întrebat ea foarte încet. Este cu putinţă? Sau poate că aşa îmi închipui eu pentru că eram geloasă? Şi invidioasă pe frumuseţea ei?

— De ce spui asta? Despre maica econoamă?

Ea a ridicat din umeri.

— Uneori mă gândesc la unele lucruri sau văd lucruri, aproape că le simt mirosul, lucruri care nu-s foarte limpezi sau pe care alţii nu le văd… cu ea, simţeam ca şi când îi aparţinea lui, de parcă ar fi fost… cămaşa lui.

— Cămaşa lui? a repetat Luca.

Ea a scuturat din cap, ca şi când ar fi vrut să alunge ceva din minte.

— De parcă era sub vraja lui. Nu ştiu cum să explic mai bine de atât.

— Ai darul clarviziunii? a intervenit fratele Peter, privind-o peste vârful condeiului.

— Nu, a tăgăduit ea repede. Nu, nici vorbă. Nu era ceva sigur în acel fel, limpede în acel fel. Nu m-aş folosi de un asemenea dar dacă l-aş avea, nu mă consider clarvăzătoare. Doar simt nişte lucruri, atâta tot.

— Dar ai simţit că ea era femeia lui?

Ea a dat din cap că da.

— Dar nu aveam nicio dovadă, n-aveam cum să o acuz. Era ceva ca o şoaptă, ca foşnetul jupelor ei de mătase.

De lângă uşă, Freize a tuşit zgomotos pentru a le reaminti celor doi că el a observat primul jupele de mătase.

— Dar nu-i deloc o crimă să porţi jupă de mătase, a protestat fratele Peter.

— Era un semn, a spus ea gânditoare. Că ea nu era aşa cum părea, că abaţia sub cârmuirea ei nu era aşa cum părea. Nu aşa cum ar fi trebuit să fie. Dar… Isolda a ridicat din umeri. Eu abia intrasem în viaţa nouă de mănăstire, iar ea părea să se descurce desăvârşit cu totul. Nu am cercetat-o şi n-am schimbat nimic în poruncile ei, la început. Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să cer imediat să fie trimis un inchizitor.

— Cum aţi ieşit din beciul de sub turnul porţii? a întrebat fratele Peter, schimbând brusc cursul întrebărilor şi încercând s-o prindă pe picior greşit. Cum aţi reuşit să scăpaţi, deşi aţi fost legate cu lanţuri de mâini şi de picioare şi beciul era săpat în pământ?

Asprimea tonului său l-a făcut pe Luca să se

încrunte, dar fratele Peter nu s-a sinchisit şi a aşteptat răspunsul, cu condeiul pregătit.

— Este cea mai puternică acuzaţie, i-a explicat el cu glas scăzut lui Luca. E singura dovadă de vrăjitorie. Fapta sclavei este fapta unei eretice, ea nu se află sub porunca Bisericii. Atacul asupra femeii moarte este tot fapta celeilalte – l-am putea considera tot un păcat, dar nu noi o judecăm pe eretică. Maica abatesă nu a comis nicio crimă, dar evadarea ei dă de bănuit. Evadarea ei pare vrăjitorie. Trebuie să mărturisească.

— Cum aţi scăpat? a întrebat-o Luca. Gândeşte-te bine înainte de a răspunde.

— Mă faci să-mi fie teamă, a spus ea, şovăind. Mi-e teamă să vorbesc.

— Are de ce să-ţi fie teamă, a prevenit-o Luca. Dacă ai scăpat din lanţuri şi din beci printr-o magie sau cu ajutorul diavolului, atunci este de ajuns pentru a fi acuzată de vrăjitorie. Pot să te achit de acuzaţia că ai umblat într-un trup fără viaţă, dar ar trebui să te acuz că l-ai invocat pe diavol ca să te ajute să scapi.

Ea a inspirat adânc.

— Nu pot să vă spun, a început ea. Nu pot să vă spun ceva care n-are sens.

Condeiul fratelui Peter a rămas în aer deasupra foii de hârtie.

— Ai face bine să te gândeşti la ceva; aceasta este singura acuzaţie care a rămas împotriva ta. Să scapi din cătuşe şi să treci prin ziduri înseamnă vrăjitorie. Doar vrăjitoarele pot face asta.

S-a lăsat o linişte apăsătoare, timp în care Isolda îşi privea mâinile aşezate în poală, iar ei aşteptau un răspuns.

— Ce ai făcut? a întrebat încet Luca.

Ea a scuturat din cap.

— Sincer, nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un mister.

— A fost vrăjitorie? a întrebat fratele Peter.

A urmat un lung moment de tăcere chinuitoare.

— Eu i-am dat drumul! a sărit Freize, păşind în mijlocul camerei din locul lui de lângă uşă.

— Tu! De ce? s-a întors spre el fratele Peter.

— De milă, a răspuns Freize scurt. Că aşa era drept. Era clar că ele nu făcuseră nimic. Nu ele spălau aurul din râu şi nu ele umblau cu jupe de mătase. Fratele ăla al ei ar fi ars-o pe rug de cum ar fi pus mâna pe ea, maica econoamă pregătise deja rugurile. Am aşteptat până v-aţi adunat cu toţii ca să hotărâţi ce e de făcut, apoi m-am furişat în beci, le-am eliberat, le-am ajutat să iasă pe scară, le-am dus la cai şi le-am lăsat să plece încotro au vrut.

— Tu mi-ai eliberat prizonierii? l-a întrebat Luca, nevenindu-i să creadă.

— Conaşule, a început Freize ridicând braţele în semn de iertare. În tulburarea care se iscase, aveaţi de gând să ardeţi pe rug două femei nevinovate. Crezi că m-ai fi ascultat pe mine? Nu. Căci se ştie că sunt prost. Le-ai fi ascultat pe ele?

Nu. Căci maica econoamă îţi sucise minţile, iar fratele domniţei aştepta gata pregătit cu torţa-n mână. Ştiam că până la urmă o să-mi mulţumeşti şi iată c-a venit clipa, acum poţi să-mi mulţumeşti.

— Nu îţi mulţumesc! a strigat Luca furios din cale-afară. Ar trebui să mă descotorosesc de un servitor ca tine şi să te acuz că te-ai amestecat într-o anchetă papală!

— Atunci, îmi va mulţumi domniţa, a spus vesel Freize. Şi dacă nici ea nu vrea, atunci poate sclava ei cea drăguţă.

— Nu e sclava mea, a spus Isolda nedumerită. Şi o să vezi că ea nu mulţumeşte niciodată nimănui. Mai ales unui bărbat.

— Poate va ajunge să mă preţuiască, a spus Freize cu gravitate. Când o să mă cunoască mai bine.

— Nu va apuca să te cunoască mai bine pentru că te voi da afară, a spus Luca mânios.

— Câtă asprime! a zis Freize uitându-se cu coada ochiului la fratele Peter. Nu crezi? Dat fiind că eu am fost cel care n-a lăsat să fie arse pe rug două femei nevinovate, după care ne-am salvat pe toţi cinci din mâinile tâlharilor. Ca să nu mai pun la socoteală că am câştigat şi nişte cai care ne sunt de folos.

— Te-ai amestecat în ancheta mea şi ai eliberat prizonierii, a insistat Luca. Ce pot să fac, în afară să te dau afară şi să te trimit dezonorat înapoi la mănăstire?

— Totul a fost pentru binele tău, s-a

îndreptăţit Freize. Şi al lor. V-am salvat pe toţi de ce era gata să faceţi.

Luca s-a întors spre fratele Peter.

— Dar de ce ai închis cătuşele cu cheia după ce le-ai eliberat? a întrebat fratele Peter.

Freize a stat puţin să se gândească.

— Ca să vă încurc, a zis serios. Ca să vă încurc şi mai mult.

Deşi în tensiune, pe Isolda a pufnit-o râsul.

— Şi chiar că ai reuşit, a zis ea.

Cei doi au schimbat un mic zâmbet, ceea ce l-a făcut pe Luca să se încrunte brusc.

— Juri că tu ai făcut asta? l-a întrebat el hotărât. Oricât de ridicol te-ai dovedi?

— Jur, a răspuns Freize.

Luca s-a întors spre fratele Peter.

— Asta le scoate de sub acuzaţia de vrăjitorie.

— Raportul a fost deja trimis, a spus fratele Peter gânditor. Am scris în el că prizonierele au dispărut, fiind acuzate de vrăjitorie, dar că cei care le-au acuzat sunt categoric vinovaţi. Cazul este închis, doar dacă nu cumva vrei să-l redeschizi. Nu e nevoie să raportăm că le-am reîntâlnit mai târziu. Nu e treaba noastră să le arestăm dacă nu avem nicio dovadă de vrăjitorie. Acum nu facem anchetă. Ancheta noastră s-a încheiat.

— Câinele care doarme… a spus Freize.

— Ce naiba mai vrei să spui? s-a întors Luca spre el.

— … mai bine nu-l deştepta. Aşa se zice în

popor. Să nu deştepţi câinele care doarme. Ancheta voastră s-a sfârşit, toată lumea e mulţumită. Noi am pornit în altă afurisită de misiune. Şi cele două femei acuzate pe nedrept sunt libere ca păsările cerului. Ce să mai tulburăm apele?

Luca a dat să-l contrazică, dar apoi s-a oprit. S-a întors spre Isolda. După ce-l săgetase cu ochii ei albaştri întunecaţi pe Freize, când a mărturisit că el le-a eliberat, acum îşi cerceta din nou mâinile ţinute în poală.

— Este adevărat că Freize v-a eliberat? El v-a dat drumul? E aşa cum zice el?

Ea a încuviinţat din cap.

— Şi de ce n-ai spus aşa când te-am întrebat?

— N-am vrut să îi fac necazuri.

Luca a oftat. Era greu de crezut, dar, din moment ce Freize o ţinea una şi bună că el le-a dat drumul, iar Isolda nu spunea mai multe, atunci nu vedea ce altceva putea să mai facă el.

— Cine va crede una ca asta?

— Mai bine aşa, decât să le spui tuturor că ne-am topit şi-aşa am scăpat din lanţurile cu care eram încătuşate de mâini şi de picioare, a mărturisit ea. Pe asta cine s-o mai creadă?

Luca s-a uitat la fratele Peter.

— Poţi să scrii în raport că suntem mulţumiţi că servitorul nostru le-a eliberat, mergând mai departe decât i se cuvenea, dar convins că făcea un lucru bun? Şi că noi ne-am lămurit acum că n-a fost vorba de vrăjitorie? Şi ele sunt libere să

plece?

Fratele Peter s-a bosumflat cât a putut de tare.

— Dacă asta este dispoziţia care mi se dă, a spus el tipicar. Eu cred că mai e ceva la mijloc, în afară că servitorul s-a băgat unde nu-i fierbe oala. Dar din moment ce el niciodată nu-şi vede de treaba lui, iar tu întotdeauna îi îngădui, şi dacă tot pari hotărât să le eliberezi, pot să scriu asta.

— Îmi vei şterge acuzaţia, să-mi recapăt bunul nume? a insistat Isolda.

— Nu te voi acuza că ai evadat printr-o vrăjitorie, i-a explicat fratele Peter. Doar atât sunt pregătit să fac. Nu ştiu dacă eşti complet nevinovată, dar cum de la Eva încoace nicio femeie nu e nevinovată, sunt gata să fiu de acord că deocamdată nu există dovezi şi nu sunteţi acuzate de nimic.

— Este destul de bine, a decis Luca. Şi, totuşi, a continuat el întorcându-se spre Isolda, ce ai de gând să faci acum?

— Nu sunt hotărâtă, a răspuns ea oftând. Dar cred că mă voi duce la fiul unui prieten de-al tatălui meu, un om care i-a fost mereu alături în timpul cruciadei, naşul meu, am încredere în el şi are faima unui dârz luptător. Îl voi ruga să-mi dovedească nevinovăţia şi să vină alături de mine împotriva fratelui meu. Tot ce-a făcut a fost pentru a-mi fura moştenirea ce mi se cuvenea şi să mă ucidă. Vreau să-mi recâştig moştenirea. Voi lua înapoi ceea ce-mi aparţine.

— Mai este ceva ce nu ştii, i-a spus Luca. Este mai rău decât crezi. El i-a ordonat maicii econoame să pună măicuţele să adune aur din râul care curge prin pădurea mănăstirii.

— Aur? l-a privit Isolda nedumerită.

— Cred că acesta era motivul pentru care fratele tău era atât de hotărât să te îndepărteze de la abaţie. Se pare că în dealurile de-acolo se găseşte o adevărată comoară în aur, care se scurge în râu sub formă de nisip.

— Adunau aur?

El a încuviinţat din cap.

— Se folosea de maica econoamă ca să fure aurul din pământurile abaţiei. Acum, că ea e moartă şi tu ai fugit, abaţia, pământurile şi aurul sunt toate ale lui.

Luca a văzut cum chipul fetei a devenit pe dată mai aspru.

— Mi-a luat casa, moştenirea şi comoara, pe deasupra?

— A lăsat-o pe maica econoamă să moară şi el a fugit.

Isolda s-a întors spre fratele Peter.

— Vasăzică *pe el* nu l-aţi acuzat! *Pe el* nu îl cercetaţi pentru toate păcatele săvârşite de la Adam încoace! Dar eu sunt vinovată pentru tot ce a făcut Eva, nu?

— Atunci nu comisese nicio crimă pe care s-o vedem şi noi, a răspuns fratele Peter ridicând din umeri. Iar acum îşi spală aurul pe pământul lui.

— O să mi-o plătească. Mă voi întoarce şi-mi

voi lua pământurile înapoi. Nu mai trebuie să mă supun testamentului tatei dacă fratele meu nu ştie să apere onoarea familiei. Îl voi alunga aşa cum m-a alungat el pe mine. Voi merge la fiul naşului meu şi îi voi cere ajutorul.

— Naşul tău era un nobil înstărit? Pentru că fratele tău are un castel şi o mică armată sub porunca lui.

— A fost contele Vladislav de Valahia, a spus ea cu mândrie. Fiul său este noul conte. La el voi merge.

Fratele Peter a tresărit şi a ridicat capul.

— Eşti nepoata contelui Vladislav? a întrebat el curios.

— Da. Tata îmi zicea mereu să mă duc la el dacă vreodată voi avea necazuri.

Fratele Peter şi-a plecat privirea şi a scuturat din cap, minunându-se.

— Are un aliat puternic, i-a şoptit el lui Luca. L-ar putea zdrobi pe fratele ei într-o clipă.

— Şi unde îl vei găsi?

— Foarte departe, a recunoscut ea. Spre răsărit. La curtea Ungariei.

— Adică dincolo de Bosnia? a întrebat Freize, care renunţase să mai stea tăcut lângă uşă şi se apropiase şi el.

— Da.

— Mai la răsărit de-acolo?

Ea a dat din cap că da.

— Cum să ajungă până acolo două fete drăguţe ca dumneata şi sclava dumitale fără să fie

jefuite sau... mai rău? a întrebat Freize cu francheţe. O să vă jupoaie de vii.

Ea s-a uitat la Freize şi i-a zâmbit.

— Nu crezi că bunul Dumnezeu ne va apăra?

— Nu, a răspuns el sec. Ştiu din experienţă că El rareori îi ajută pe cei care o caută cu lumânarea.

— Atunci, ne vom căuta tovarăşi de drum, vom călători sub paza lor, când se va putea. Când nu se va putea, ne vom încerca norocul singure. Fiindcă eu trebuie să ajung acolo. La altcineva nu mai am la cine să mă duc. Şi mă voi răzbuna pe fratele meu, îmi voi recăpăta moştenirea.

Freize a clătinat vesel din cap spre Luca.

— Puteai la fel de bine să le arzi pe rug când ai avut ocazia, i-a spus el. Căci, oricum, tot la moarte le trimiţi şi-acum.

— Nu mai spune prostii, a zis Luca enervat. Vor sta sub paza noastră.

— Dar noi avem o misiune de îndeplinit, a sărit nemulţumit fratele Peter.

— Puteţi călători împreună cu noi, sub paza noastră, până când drumurile noastre se vor despărţi, i-a spus Luca Isoldei. Noi am pornit într-o misiune încredinţată chiar de Sfântul Părinte. Deocamdată nu ştim încotro ne îndreptăm, dar o să mergeţi cu noi cât timp vom avea acelaşi drum.

— E foarte importantă misiunea, a adăugat Freize către tânăra domniţă, întărindu-şi spusele cu gesturi din cap. Şi noi suntem foarte importanţi.

— Puteţi veni cu noi şi, când o să-ntâlniţi pe drum călători cinstiţi şi de încredere, puteţi să mergeţi mai departe cu ei.

Ea s-a înclinat în semn de mulţumire.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc în numele meu şi în numele lui Ishraq. Promitem că n-o să vă pricinuim întârziere, nici să vă încurcăm.

— Fără îndoială că vor face şi una, şi alta, a comentat fratele Peter morocănos.

— Măcar le putem ajuta pe drum, a decis Luca.

— Cred că ar trebui să spun şi cum mă cheamă, a spus tânăra. Acum nu mai sunt maica abatesă.

— Desigur, a zis Luca.

— Sunt Lady Isolda de Lucretili.

Luca a înclinat capul spre fată, iar Freize a venit în faţa ei, a făcut o plecăciune adâncă, cu capul până aproape de genunchi, apoi a luat poziţie de drepţi şi s-a lovit cu pumnul strâns în dreptul inimii.

— Lady Isolda, sunt la porunca dumitale! a spus el solemn.

Surprinsă, fata şi a râs pe înfundate, dar Freize a privit-o cu reproş.

— Credeam că ştii ce-i de făcut când un cavaler îţi arată slujire.

— Acum e şi cavaler? l-a întrebat fratele Peter pe Luca.

— Aşa se pare, i-a răspuns acesta vesel.

— Atunci, măcar scutier, s-a corectat Freize.

Voi fi scutierul dumitale.

Lady Isolda s-a ridicat şi i-a întins mâna lui Freize.

— Ai dreptate să îmi reaminteşti să răspund cum se cuvine unei fapte de onoare. Freize, mă bucur să fiu sub paza ta. Mulţumesc.

Aruncându-i lui Luca o privire triumfătoare, Freize s-a aplecat şi i-a sărutat degetele mâinii cu vârful buzelor.

— Sunt la porunca dumitale, a zis el.

— Să înţeleg că îi vei da adăpost, veşminte şi hrană? a întrebat-o Luca. Înghite cât zece cai.

— Slujirea mea, precum bine a înţeles domniţa, e de suflet, a spus Freize cu demnitate. Sunt la porunca dumisale pentru vreo misiune cavalerească ori o faptă îndrăzneaţă. În restul timpului, rămân servitorul tău, desigur.

— Ai toată recunoştinţa mea, a murmurat Isolda. Îndată ce voi avea nevoie de o faptă îndrăzneaţă sau de o misiune cavalerească, am să-ţi dau de ştire.

***

Ishraq dormea când Isolda a intrat în odaie, dar, îndată ce i-a auzit paşii uşori, a deschis ochii şi a întrebat-o:

— Cum a fost la cină? Ne-a arestat?

— Suntem libere, a spus Isolda. Nu ştiu ce i-a venit lui Freize, dar i-a spus stăpânului său că el ne-a eliberat din beciul de sub turnul porţii.

Ishraq s-a ridicat într-un cot.

— Aşa a spus? De ce? Şi ei l-au crezut?

— A vorbit cu iscusinţă, i-a convins. A insistat. Mă îndoiesc că l-au crezut întru totul, dar, oricum, au încuviinţat.

— A spus de ce a mărturisit aşa ceva?

— Nu. Cred că a făcut-o ca să ne ajute. Şi mai mult decât atât, au spus că putem să călătorim împreună cu ei cât timp vom avea acelaşi drum.

— Dar ei unde se duc?

— Au de îndeplinit nişte porunci. Se duc acolo unde li se spune. Dar există o singură ieşire din sat, aşa că deocamdată vom merge cu toţii spre răsărit. Putem să călătorim împreună şi vom fi mai în siguranţă cu ei decât dacă am merge cu nişte străini sau singure.

— Mie nu-mi prea place fratele Peter.

— N-ai de ce. Şi Freize a jurat să fie cavalerul meu rătăcitor.

Pe Ishraq a pufnit-o râsul.

— Are un suflet bun, i-a spus Isolda. S-ar putea să fii încântată de el într-o bună zi. Fără îndoială că în seara asta ne-a fost de mare ajutor.

Isolda s-a dezbrăcat de rochia albastră şi a venit în cămaşă la marginea patului.

— Ai nevoie de ceva? Să-ţi aduc ceva de băut? Sau să-ţi pun o compresă pe rană?

— Nu, o să adorm din nou.

Patul a scârţâit uşor în timp ce Isolda s-a băgat în aşternuturi lângă ea.

— Noapte bună, surioară, a zis ea, aşa cum spunea aproape în fiecare seară de când erau împreună.

— Noapte bună, draga mea.

VITTORITO, ITALIA,

OCTOMBRIE 1453

Cei cinci au mai zăbovit în sat vreo două zile, până când lui Ishraq i-au mai trecut vânătăile şi şi-a mai venit în puteri. Isolda şi Ishraq au cumpărat rochii de călătorie cărămizii şi nişte mantile groase, de lână, pentru nopţile reci, iar a treia zi, odată cu răsăritul soarelui, erau cu toţii gata să pornească la drum.

Freize pusese pe doi dintre cai nişte perne în spatele şeilor.

— M-am gândit că dumneata vei merge cu stăpânul, i-a spus el Isoldei, iar servitoarea va merge cu mine pe cal.

— Nu, i-a tăiat-o Ishraq. Mergem singure, fiecare pe calul ei.

— O să vă istoviţi, a prevenit-o Freize, drumurile sunt proaste. De obicei, pentru o domniţă este mai lesne să meargă în spatele unui bărbat, pe calul lui. Puteţi să staţi în şa cu picioarele pe aceeaşi parte, nu trebuie să călăriţi bărbăteşte. O să vă fie mai uşor.

— Mergem singure, a spus şi Isolda. Fiecare pe calul ei.

O clipă, Freize s-a strâmbat nemulţumit, apoi i-a făcut cu ochiul lui Ishraq.

— Atunci, pe altădată.

— Nu cred că vreodată o să vreau să călărim pe-acelaşi cal, a zis ea rece.

El a desfăcut chinga şi a dat perna jos de pe spinarea calului.

— Ah, aşa zici acum, a spus Freize sigur pe el, fiindcă n-ai apucat să mă cunoşti mai bine. Câte mândruţe n-au stat nepăsătoare când m-au văzut prima dată, dar după o vreme… a mai zis el şi-a pocnit din degete.

— După o vreme, ce? l-a întrebat Ishraq zâmbind.

— Nu se pot stăpâni, i-a destăinuit Freize. Nu mă întreba de ce. Am eu un dar al meu. Femeile şi caii nu mai pot după mine. Femeile şi caii – ca să zic drept, şi alte vietăţi – mor de drag să stea pe lângă mine. Mă plac şi pace bună.

Luca a ieşit în curtea grajdului, cu tot ce trebuia pentru înhămat în braţe.

— Încă n-ai terminat cu înşeuatul?

— Doar schimbam şeile. Domniţele vor să meargă singure pe cal, iar eu mă ostenisem să cumpăr două şei cu pernă pentru ele. N-au vrut aşa binefacere.

— Dar sigur că vor merge singure pe cal! a spus Luca îngrijorat.

S-a înclinat în faţa celor două tinere, apoi, când Freize a adus primul cal în dreptul piedestalului de lemn pentru încălecat, s-a dus la Isolda şi a luat-o de mână, ajutând-o să urce cele două trepte, să pună piciorul în scăriţa şeii şi să urce pe cal.

Curând, toţi cinci erau gata şi au pornind-o, urmaţi de măgăruş şi de ceilalţi patru armăsari, pe drumeagul ce străbătea pădurea.

Luca mergea în frunte, iar Isolda şi Ishraq una lângă alta, în spatele lui. În urma lor venea fratele Peter, apoi Freize, cu un ciomag zdravăn atârnat de şa. Restul cailor îl urmau.

Plimbarea călare prin pădurea de fagi le era pe plac. Copacii nu-şi scuturaseră frunzele arămii şi îi fereau pe călători de soarele auriu de toamnă. Drumul a continuat să suie până când pădurea s-a sfârşit şi ei au luat-o pe cărarea pietruită ce străbătea păşunile. Liniştea desăvârşită era doar când şi când tulburată de clinchet de clopoţei de la turmele de capre din depărtare. În rest, doar foşnetul vântului se mai făcea simţit.

Luca şi-a mânat calul alături de cele două domniţe şi a întrebat-o pe Ishraq cum a fost în Spania.

— Trebuie că Lordul Lucretili a fost un om deosebit, dacă i-a îngăduit unei tinere din casa lui să înveţe alături de doctori mauri, a spus el.

— Chiar a fost, a adeverit Ishraq. Nutrea un mare respect pentru ştiinţa poporului meu, voia să învăţ şi eu. Dacă ar mai fi trăit, m-ar fi trimis din nou la şcoli înalte din Spania, unde cărturarii din ţara mea cercetează totul, de la stelele de pe cer până la cum se mişcă apele mării. Unii susţin că toate sunt guvernate de aceleaşi legi. Noi trebuie să aflăm care ar fi aceste legi.

— Şi erai singura femeie de acolo?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, în ţara mea femeile au dreptul să primească învăţătură şi să înveţe pe alţii, la rândul lor.

— Şi ai învăţat şi despre numere? a întrebat-o curios Luca. Şi înţelesul lui zero?

— Nu sunt făcută pentru matematică, a clătinat ea din cap. Dar, sigur, cunosc numerele, a spus ea.

— Tata era de părere că o femeie poate să înţeleagă la fel de bine ca un bărbat, a intervenit Isolda. A lăsat-o pe Ishraq să înveţe ce a vrut ea.

— Dar dumneata? a întrebat-o Luca întorcându-se spre ea. Ai învăţat tot la şcoli înalte din Spania?

— Tata a vrut ca eu să devin o doamnă şi să conduc Lucretili, a spus ea. El m-a învăţat cum se calculează câştigul din terenuri, cum să obţin loialitatea oamenilor, cum să gospodăresc pământul şi să aleg recoltele, cum să poruncesc gărzilor castelului în caz de atac. Isolda a făcut o figură nostimă: Şi m-a învăţat care sunt calităţile pe care trebuie să le aibă o doamnă – să-i placă hainele scumpe, dansul, muzica, poezia, să ştie limbi străine, să scrie, să citească şi să cânte.

— Mă invidiază pentru ce am fost eu învăţată, a spus Ishraq cu un zâmbet reţinut. Pe ea a învăţat-o să fie o doamnă, iar pe mine să fiu puternică.

— Ce femeie nu şi-ar dori să fie stăpâna unui mare castel? s-a mirat Luca.

— Dar îmi doresc, a spus Isolda. Numai că aş fi vrut să mă înveţe şi cum să mă lupt.

În prima seară, când soarele a asfinţit, şi-au oprit caii în faţa unei mănăstiri singuratice. Ishraq şi Isolda s-au uitat neliniştite una la alta.

— Dacă au aflat că suntem urmărite? l-au întrebat în şoaptă pe Luca.

— Nu cred că s-a aflat până aici. Mă îndoiesc că fratele tău a dat de veste după ce-a plecat de la abaţie. Cred că a semnat ordinul de arestare numai ca să-şi dovedească nevinovăţia.

— Destul ca să mă ţină la distanţă, a zis ea, abătută. Dacă pe mine m-a numit vrăjitoare şi m-a declarat moartă, îi rămân şi castelul, şi abaţia, cu toate pământurile mănăstirii şi cu aurul. El câştigă tot.

Freize a descălecat şi s-a dus să tragă de belciugul greu din afara porţii închise. Clopotul din turnul de la intrare a răsunat puternic şi portarul a apărut numaidecât.

— Fiţi bine-veniţi, drumeţilor, în numele Domnului, a spus el cu voioşie. Câţi sunteţi?

— Un tânăr domn, un secretar, un servitor, o domniţă şi însoţitoarea ei, a răspuns Freize. Şi nouă cai şi un catâr. Pe ei îl putem lăsa în fâneaţă sau la grajduri, cum o să ne spuneţi.

— Să-i lăsăm să pască iarbă grasă, a spus zâmbind fratele mirean. Poftiţi înăuntru.

I-a întâmpinat în curtea mare, unde fratele Peter şi Luca au descălecat. Luca s-a întors spre Isolda şi a întins braţele ca s-o ajute să coboare de

pe cal. Ea a surâs şi i-a făcut semn că se descurcă, apoi a dat piciorul peste cal şi a sărit din şa sprintenă ca un băietan.

Freize s-a apropiat de Ishraq şi a întins mâna s-o ajute să descalece.

— Să nu sari jos, i-a zis el. Ai să leşini de cum ai să atingi pământul. A fost cât pe ce să cazi de opt verste încoace.

Ea şi-a tras voalul negru peste gură şi s-a uitat la Freize pe deasupra lui.

— Şi nu te mai uita aşa urât la mine, a zis Freize vesel. Era mai bine să fi mers cu mine, să te ţii de mijlocul meu şi să te sprijini de spatele meu, dar eşti încăpăţânată ca un catâr. Hai să coborî, fato, şi lasă-mă să te ajut.

Spre mirarea lui, ea l-a ascultat şi s-a aplecat, lăsându-se să cadă în braţele lui. El a luat-o cu grijă şi a aşezat-o uşurel cu picioarele pe pământ, ţinând-o cu braţul, să nu cadă. Isolda a venit repede şi a sprijinit-o.

— Nu mi-am dat seama…

— Sunt doar obosită.

Portarul le-a luminat drumul până la casa de oaspeţi, le-a arătat unde erau odăile femeilor, aflate pe o parte a zidului înalt, şi intrarea spre odăile bărbaţilor, pe cealaltă parte. Le-a arătat unde era refectoriul şi le-a mai spus că pot să cineze cu călugării după vecernie – doamnele urma să fie servite în casa de oaspeţi. Apoi i-a lăsat cu lumânările aprinse şi cu o binecuvântare.

— Noapte bună, i-a spus Isolda lui Luca, apoi

l-a salutat şi pe fratele Peter, cu o înclinare a capului.

— Pe mâine dimineaţă, le-a spus Luca celor două domniţe. Ar trebui să plecăm imediat după utrenie.

— Vom fi pregătite, a promis Isolda.

Ishraq a făcut o reverenţă în faţa celor doi şi a înclinat capul spre Freize.

— Să pun o perniţă pe cal mâine? a întrebat-o el.

— Da, a răspuns ea.

— Pentru că te-ai ostenit peste măsură pe ziua de azi? a insistat Freize.

Ea i-a zâmbit cu căldură, sincer, apoi şi-a prins voalul peste faţă.

— Nu mai râde pe sub mustăţi, i-a mai spus. Sunt frântă. Ai avut dreptate, eu am greşit, am fost prea mândră şi necugetată. Mâine am să merg în spatele tău şi chiar am să mă bucur; dar nu cumva să râzi de mine, că am să te pişe la fiecare pas.

Freize a plecat capul în pământ.

— N-am să scot o vorbă, i-a promis el. Ai să vezi că-s din cale-afară de taciturn.

— Taciturn?

— Oh, da, e o ambiţie de-a mea. Cuvântul ăsta nou: taciturn.

***

Au plecat imediat după utrenie şi micul dejun. Soarele se ridica pe cer pe partea dreaptă a drumului; o porniseră spre miazănoapte.

— Doar că noi nu ştim niciodată unde ne ducem, îi spunea Freize în şoaptă lui Ishraq, care mergea călare pe o pernă în spatele lui, cu picioarele de aceeaşi parte a calului, înconjurându-l cu o mână pe Freize şi ţinându-se de centura lui. Mergem tot înainte, supuşi ca măgarul care nu ştie mai multe decât noi, dar trage din greu, săracul, şi odată ne pomenim că vulpea asta îngâmfată scoate o hârtie şi ne spune că trebuie să mergem într-o cu totul altă parte ca să intrăm în Dumnezeu ştie ce belea.

— Dar e de aşteptat, a spus ea. Fiindcă voi faceţi anchete. Trebuie să mergeţi unde e nevoie şi să cercetaţi.

— Eu nu înţeleg de ce nu trebuie să ştim din capul locului încotro ne îndreptăm, a spus Freize. Ca să ştie şi omul să aleagă un han mai bun.

— Aha, despre masă era vorba, a zis ea zâmbind pe sub voal. Acum am înţeles.

Freize a bătut-o uşurel peste mâna cu care ea îl ţinea de centură.

— Pentru un bărbat care trudeşte, puţine lucruri sunt mai însemnate decât o masă bună, a zis el cu convingere. Apoi: Hopa! Ce mai e şi asta?

Pe drum, ceva mai în faţă, vreo şase bărbaţi înarmaţi cu furci şi bice se străduiau din răsputeri să ţină un animal care se zvârcolea în ţărână, prins într-o plasă legată cu sfoară. Freize a stat locului, iar Isolda, Luca şi Peter s-au oprit în spatele lui.

— Ce-aveţi acolo? a strigat Luca spre oamenii

aceia.

Unul dintre bărbaţi s-a desprins din învălmăşeală şi a venit spre ei.

— Ne-ar prinde tare bine o mână de ajutor, a zis el. Dacă am putea să legăm creatura aia cu o funie de doi cai de-ai voştri, am putea să o cărăm pe drum. Căci acum nu mai putem merge nici înainte, nici înapoi.

— Dar ce este? a întrebat Luca.

— Domnul să ne apere, e un vârcolac! a zis el, făcându-şi semnul crucii. De un an de zile bântuie prin sat şi prin pădurile noastre când e lună plină, dar azi-noapte, eu cu fratele meu, cu nişte prieteni şi un văr de-al nostru ne-am luat după el şi l-am prins în capcană.

Fratele Peter şi Isolda şi-au făcut semnul crucii.

— Cum aţi reuşit să-l prindeţi?

— De luni de zile plănuiam, adevărat vă zic. N-am îndrăznit să ieşim noaptea – ne-a fost teamă că puterea lui va fi prea mare pe lună plină. Am aşteptat până ce luna a început să descrească, fiindcă ştiam că atunci puterea îi va slăbi. Am săpat o groapă adâncă pe drumul care duce în sat şi am pus o halcă de berbec lângă ea, ca să-l momim. Ne-am gândit că atunci când va veni în sat aşa cum face de obicei, va simţi mirosul cărnii. Nădăjduiam să vină pe drum până unde am pus carnea şi chiar aşa a şi făcut. Am acoperit groapa cu crengi uşoare şi cu frunze, iar el nu a văzut-o. A căzut direct în ea. L-am ţinut acolo zile întregi,

fără mâncare, ca să-i slăbim forţele. Apoi am aruncat plasa peste el, am strâns-o bine în jurul lui şi l-am scos din groapă. Acum îl avem prins.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu el? a întrebat Isolda, uitându-se cu teamă spre lighioana prinsă în plasă, care se răsucea şi se zvârcolea în drum.

— Vrem să-l închidem într-o cuşcă în sat până făurim o săgeată de argint, căci numai o astfel de săgeată îl poate ucide. Apoi i-o înfigem în inimă şi-l îngropăm la răscruce de drumuri. Numai atunci va muri şi noi vom dormi din nou liniştiţi în casele noastre.

— Cam mic pentru un vârcolac, a observat Freize, uitându-se cu atenţie la plasa în care era burduşit animalul. Pare mai degrabă un câine.

— Se face mai mare când luna creşte şi ea, a zis omul. Când e lună plină, se face cât un lup fioros. Şi atunci, deşi zăvorâm porţile şi tragem obloanele la ferestre, îl auzim cum dă târcoale prin sat, încercând pe la uşi, adulmecând pe la încuietori, încercând să între.

Isolda s-a cutremurat de frică.

— Ne ajutaţi să-l ducem în sat? Vrem să-l băgăm în groapa urşilor de la han, dar până acolo mai e de mers mai mult de două verste. N-am ştiut c-o să se zbată aşa şi nu vrem să ne apropiem prea mult de el, de teamă să nu ne muşte.

— Dacă te muşcă, te prefaci şi tu în vârcolac, a zis un om din spate. I-am jurat nevesti-mii că n-o să mă apropii prea tare.

Freize s-a uitat peste capetele lor spre Luca şi, când stăpânul lui a încuviinţat cu un semn, a descălecat şi s-a apropiat de balotul din mijlocul drumului. Sub grămada de plase şi de sfori încâlcite, a văzut un animal chircit la pământ şi încovrigat. Un ochi negru îl privea furios; nişte dinţi mici şi galbeni rânjeau într-un mârâit. Doi-trei oameni ţineau de sfori şi Freize a luat una dintr-o parte şi alta din cealaltă parte şi le-a legat de doi dintre caii liberi.

— Ţine, i-a zis el unuia dintre oameni. Mână caii încet. Ai zis că mai sunt trei verste până în sat?

— Două şi ceva, a spus omul.

Un cal a fornăit speriat şi s-a tras într-o parte când din burduful din drum a ţâşnit un urlet. Apoi funiile s-au întins şi caii au pornit, târând balotul după ei. Din când în când, creatura se smucea şi se rostogolea, iar caii se speriau şi nu voiau să meargă, aşa că oamenii care îi mânau trebuiau să strângă frâiele şi să-i liniştească.

— Urâtă treabă, i-a zis Freize lui Luca când au intrat în sat şi au văzut că în jurul lor se adunau săteni înarmaţi cu săbii, topoare şi bice.

— Tocmai astfel de lucruri am fost trimişi să înţelegem, i-a spus fratele Peter lui Luca. Voi începe să scriu un raport, iar tu poţi să faci o anchetă. Putem s-o facem aici, înainte să ne continuăm călătoria şi misiunea. Poţi să cercetezi ce dovezi au că e vorba de un vârcolac, jumătate fiară, jumătate om, pe urmă să hotărăşti dacă

trebuie omorât cu o săgeată de argint sau nu.

— Eu? a întrebat Luca nehotărât.

— Tu eşti inchizitorul, i-a reamintit fratele Peter. Suntem într-un loc unde trebuie să înţelegem temerile oamenilor şi să consemnăm o apariţie diavolească. Deschide o anchetă.

Freize se uita la el; Isolda aştepta. Luca şi-a dres glasul.

— Sunt inchizitor şi am fost trimis de însuşi Sfântul Părinte să descopăr nelegiuirile şi păcatele ce bântuie lumea creştină, a strigat el către săteni şi murmure de atenţie şi de preţuire au răzbătut din mulţimea de oameni. Voi deschide o anchetă despre această fiară şi voi hotărî ce e de făcut cu ea, a zis el. Oricine a avut de suferit din cauza ei sau se teme de ea sau ştie ceva despre ea să mă caute la han şi să depună mărturie în faţa mea. Într-o zi-două o să aflaţi hotărârea mea, de nestrămutat şi care trebuie urmată întocmai.

— Unde-i groapa urşilor? l-a întrebat Freize pe un ţăran care ducea un cal de căpăstru.

— În curtea hanului, a spus omul arătând spre porţile mari ale grajdului, aflat într-o parte a hanului.

Când s-au apropiat cu caii, sătenii au alergat înaintea lor să le deschidă larg porţile. În curte, sub ferestrele hanului, era o arenă mare.

O dată pe an, în zi de sărbătoare, în sat venea un ursar cu un urs prins în lanţ şi lumea paria câţi câini va ucide el şi cât de mult se va apropia de beregata fiarei cel mai curajos dintre ei, până

când ursarul declara jocul închis şi spectacolul se termina pe anul acela.

Un stâlp înfipt în mijloc arăta locul unde erau legaţi urşii cu lanţul de picior, pentru ca apoi câinii să fie asmuţiţi asupra lor. Arena fusese împrejmuită şi înălţată cu bârne de lemn şi scânduri, astfel încât peretele dinăuntru ajungea aproape de nivelul ferestrelor de la primul cat al hanului.

— Pot să sară, a explicat ţăranul. Vârcolacii pot să sară, toată lumea ştie. L-am ridicat atât de înalt, încât nici dracul nu-l mai sare.

Sătenii au dezlegat frânghiile legate de cai şi au târât lighioana prinsă în plasă spre groapa urşilor. Animalul se zbătea mai abitir, împotrivindu-se. Doi ţărani au început să-l împungă cu furcile ca să-l facă să meargă, iar el a început să urle de durere, să mârâie şi să se zbată mai tare în plasă.

— Şi cum o să-l eliberaţi în groapa urşilor? s-a mirat Freize cu voce tare.

Toată lumea a tăcut. Era limpede că nimeni nu se gândise la asta.

— Îl închidem acolo şi-l lăsăm să iasă singur, a propus cineva.

— Eu nu mă apropii de el, a spus un altul.

— Numai o dată dacă te muşcă, te prefaci în vârcolac, l-a avertizat o femeie.

— Ba suflarea lui otrăvită te omoară, a contrazis-o altcineva.

— Dacă apucă să-ţi simtă gustul sângelui, te

urmăreşte până te prinde, a mai adăugat un altul.

Fratele Peter, Luca şi cele două domniţe au intrat pe uşa din faţă a hanului şi au cerut odăi pentru odihnă şi adăpost pentru cai. Luca a plătit şi pentru o cameră cu vedere spre groapa urşilor şi s-a dus la fereastră să se uite la Freize, care stătea în arenă cu fiara ce se zbătea în plasă lângă el. Aşa cum se aştepta, slujitorul lui nu se îndurase să lase singur şi prizonier în plasă nici măcar un astfel de monstru.

— Adu-i o găleată cu apă ca să bea şi nişte carne să mănânce după ce iese, i-a spus Freize grăjdarului. Şi poate un codru de pâine dac-o vrea.

— Dar este o fiară a iadului, s-a împotrivit grăjdarul. Nici nu mă gândesc s-o îngrijesc. N-o să cobor în groapă. Dacă suflă spre mine?

O clipă, Freize a părut că se va lua la harţă cu el, dar pe urmă s-a răzgândit şi a clătinat din cap.

— Fie, a zis el. Îi e cuiva milă de fiara asta? Nu? Vasăzică aveţi curaj s-o prindeţi şi s-o chinuiţi, dar n-are niciunul curajul să-i dea de mâncare. Bine. Atunci, am să-i dau eu ceva să mănânce, că poate când s-o dezlega din nodurile astea şi şi-o mai reveni după ce-aţi târât-o pe drum trei verste, o să vrea şi ea o gură de apă şi o îmbucătură de carne.

— Vezi că muşcă! i-a zis cineva şi toată lumea a râs.

— Ba n-o să mă muşte deloc! a răspuns Freize, fără să-i asculte. Pentru că pe mine nu mă atinge nimeni fară voia mea şi pentru că n-aş fi atât de

prost să stau aici când iese. Nu ca alţii, care au trăit în preajma ei şi s-au văitat c-o auzeau mirosind pe la uşa lor, dar le-a luat luni de zile ca s-o prindă.

Înţepătura lui a stârnit un cor de voci mânioase, dar Freize nici nu le-a luat în seamă.

— Vrea careva să mă ajute? a întrebat el din nou. Bine, iar dac-aşa stă treaba, vă rog să plecaţi, că eu nu-s spectacol ambulant.

Cei mai mulţi au plecat, doar câţiva mai tineri au rămas pe loc, pe scândura din afara arenei, pusă ca spectatorii să poată privi în picioare ce se petrece înăuntru. Freize n-a mai zis nimic, doar a stat şi a aşteptat răbdător până când şi aceştia s-au dus târşâindu-şi picioarele şi înjurându-l că s-a amestecat în treburile lor.

Când curtea s-a golit de lume, Freize a adus o găleată cu apă, s-a dus în bucătărie să ia o halcă de carne crudă şi un codru de pâine, apoi le-a pus jos în arenă, aruncând o privire spre fereastra de sus a hanului, unde Luca şi cele două domniţe stăteau şi se uitau.

— Şi ce-o vrea conaşul să facă cu tine, asta o să aflăm la vremea cuvenită, i-a spus Freize ghemotocului din plasă, care s-a foit şi a scheunat încet. Dar Domnul îl va îndruma să te judece drept, chiar dacă eşti de-al lui Satana şi trebuie să mori cu o săgeată de argint înfiptă în inimă. Eu am să te hrănesc şi am să-ţi dau apă, căci şi tu eşti o creatură de-a Domnului, chiar dacă din cele decăzute, că nu cred că aşa ai vrut tu.

***

Luca a început ancheta vârcolacului imediat după ce-au mâncat. Cele două domniţe s-au retras în odaia lor, în timp ce fratele Peter şi Luca au chemat martorii rând pe rând, să spună cum a băgat în sperieţi vârcolacul tot satul.

Toată după-amiaza au ascultat poveşti despre zgomote auzite în toiul nopţii, despre cum cineva încerca uşor clanţa uşilor şi despre oi dispărute din turmele ieşite la păşune şi păzite de băieţii din sat. Băieţii au mărturisit că au văzut un lup fioros şi singuratic cum a ieşit din pădure şi a înşfăcat un miel rătăcit de mama lui. Ei ziceau că uneori lupul alerga pe patru picioare, alteori se ridica în două, ca omul. Înfricoşaţi peste măsură, nu mai voiau să urce cu oile pe munte la păşunat, ci stăruiau să rămână în apropierea satului. Un mic păstor, un băieţaş de şase ani, le-a spus că fratele lui mai mare fusese mâncat de vârcolac.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Luca.

— Acum şapte ani, cel puţin, a răspuns băiatul. Eu nici nu l-am prins, că s-a dus cu un an înainte să vin eu pe lume. Şi de-atunci mama tot plânge după el.

— Dar cum s-a întâmplat? l-a întrebat Luca.

— Sătenii ăştia ne spun poveşti, i-a şoptit fratele Peter. Zece contra unu că băiatul minte sau că fratele lui a murit de vreo boală scârboasă, iar ei nu vor să recunoască.

— Mama căuta un miel rătăcit, iar el mergea cu ea, ca de obicei, a zis băiatul. Mi-a povestit ea

că s-au oprit să-şi mai tragă sufletul şi că el s-a aşezat în poala ei. L-a luat somnul în braţele ei şi a închis şi ea o clipă ochii. Când s-a trezit, el nu mai era. S-a gândit că e pe-aproape şi l-a strigat şi l-a căutat peste tot, dar nu l-a mai găsit.

— Prostie curată, nu s-a putut stăpâni fratele Peter.

— Dar ea de ce-a crezut că l-a luat vârcolacul? a întrebat Luca.

— A văzut urme de lup pe pământul moale de lângă pârâu, a zis băiatul. A alergat şi l-a tot strigat şi, când a văzut că nu-l găseşte, a dat fuga acasă la tata şi el l-a căutat multe zile, a luat urma haitei, dar nici măcar el, care e cel mai mare vânător din sat, n-a reuşit să îl găsească. Atunci şi-au dat ei seama că l-a luat vârcolacul. L-a luat şi a dispărut cu el, aşa fac ei.

— Am să vorbesc cu mama ta, a hotărât Luca. Vrei să-i spui tu să vină la mine?

Băiatul a şovăit.

— N-o să vină, a zis el. O doare sufletul după el şi-acum. Şi nu mai povesteşte la nimeni ce-a fost.

Fratele Peter s-a aplecat spre Luca şi i-a vorbit în şoaptă:

— Am mai auzit astfel de poveşti de zeci de ori, a spus el. Se prea poate că băiatul avea un beteşug şi ea l-a înecat pe ascuns în râu, apoi a venit acasă la bărbatu-său şi i-a spus o minciună gogonată. N-o să vrea s-o întrebăm despre asta şi n-are niciun rost s-o obligăm să spună adevărul.

Ce-a fost a fost.

Luca s-a întors spre secretarul său şi şi-a ridicat hârtiile în dreptul feţei, astfel încât băiatul să nu-şi dea seama ce spune.

— Frate Peter, eu conduc aici o anchetă despre un vârcolac. Voi sta de vorbă cu oricine ştie câte ceva despre aşa un musafir diavolesc. Ştii că asta e datoria mea. Dacă în timpul ăsta descopăr că într-un sat s-a întâmplat ca un copil să fie omorât, atunci am să cercetez şi asta. Misiunea mea este să cercetez tot ce nelinişteşte lumea creştină: tot – păcate mari şi mici. Este datoria mea să ştiu ce se petrece şi dacă este un semn ce prevesteşte sfârşitul lumii. Moartea unui copilaş, ivirea unui vârcolac, toate sunt semne.

— Chiar trebuie să ştii tot? a întrebat sceptic fratele Peter. Nu trebuie să ne scape nimic?

— Nimic, a spus Luca. E blestemul meu şi îl port asemenea vârcolacului. El trebuie să se dezlănţuie turbat. Eu trebuie să ştiu. Doar că eu sunt în slujba Domnului, iar el e în slujba Satanei şi e condamnat să moară. S-a întors apoi spre băiat: Am să vin eu la mama ta.

S-a ridicat de la masă şi, împreună cu fratele Peter şi cu. Băiatul – care se cam codea şi se înroşise până în vârful urechilor –, a coborât scările să iasă din han. Chiar când ajunseseră la uşa din faţă, au apărut Isolda şi Ishraq, care coborau şi ele.

— Unde vă duceţi? a întrebat Isolda.

— Să vorbim cu nevasta unui ţăran, mama

acestui flăcău, a spus Luca.

Fetele s-au uitat la fratele Peter, posac şi care nu părea să consimtă cu bucurie la ieşire.

— Putem să venim şi noi? a întrebat Isolda. Tocmai voiam să ne plimbăm puţin.

— Noi facem o anchetă, nu o vizită de curtoazie, a ţinut să spună fratele Peter.

— Oh, de ce nu? a replicat Luca, iar Isolda i s-a alăturat, în timp ce micul păstor, neştiind dacă să se ruşineze sau să fie mândru de atenţia ce i se acordă, a pornit-o înainte. Câinele lui ciobănesc, care se întinsese la umbra unei căruţe din faţa hanului, a ciulit urechile când l-a văzut şi l-a urmat în fugă.

Băiatul i-a condus afară din piaţa prăfuită, apoi au urcat pe nişte trepte tăiate grosolan spre un drum ce şerpuia în sus pe coasta dealului, de-a lungul unui pârâu cu ape repezi, după care s-au oprit la o gospodărie mică având în faţa curţii un iaz frumos pentru raţe şi un izvor ce cădea de pe o stâncă nu prea înaltă din spatele ei. Un acoperiş dărăpănat din ţigle acoperea casa cu ziduri sărăcăcioase, făcute din lut şi nuiele, altădată spoite cu var alb, acum însă îngălbenite. Ferestrele nu aveau geamuri, dar obloanele stăteau larg deschise în soarele după-amiezii. În ogradă aveau câţiva pui şi o scroafă cu purcei, în livada împrejmuită de alături. Mai în spate, în câmp, se vedeau două vaci de preţ, una chiar cu viţel. Când au intrat cu toţii pe aleea pietruită, uşa casei s-a deschis şi o femeie între două vârste, cu

părul legat cu o basma şi cu un şorţ din pânză de sac prins peste rochia ţesută în casă, a ieşit afară, cu treburile sale. S-a oprit mirată când i-a văzut pe străinii ce păreau a fi oameni cu stare.

— Ziua bună, a zis ea uitându-se când la unul, când la altul. Tomas, ce ai făcut de-ai adus la noi acasă aşa nişte boieri? Ori a făcut vreo boacănă, domnule? Să vă omenesc cu ceva?

— E omul de la han, cu vârcolacul, a zis Tomas cu sufletul la gură. A vrut să vină să te vadă, da' eu i-am zis să nu vină.

— Ar fi trebuit să-ţi ţii gura, l-a mustrat ea. Copiii mici, mai ales nişte mucoşi ca tine, n-au ce să vorbească cu nişte oameni de seamă. Dă fuga în cămară şi adu un urcior din cea mai bună bere şi să nu mai scoţi o vorbă. Domnilor, doamnelor – nu vreţi să şedeţi puţin?

A arătat cu mâna spre o bancă făcută într-un perete scund de piatră din faţa casei. Isolda şi Ishraq s-au aşezat şi i-au zâmbit femeii.

— Foarte rar vine cineva pe la noi, a zis ea. Şi niciodată doamne.

Tomas a ieşit din casă aducând două scăunele cu trei picioare cioplite din lemn, pentru fratele Peter şi pentru Luca, apoi a dat fuga înapoi să aducă urciorul cu bere, un pahar şi trei căni. El i-a dat sfios paharul Isoldei, iar pentru ceilalţi a turnat berea în căni.

Luca şi fratele Peter s-au aşezat pe scăunele şi femeia a rămas în picioare în faţa lor, răsucind cu mâna un colţ al şorţului.

— E băiat cuminte, a zis ea. N-a vrut să vorbească răutăţi. Să ne iertaţi dacă v-a supărat.

— Nu, nu, a fost cuviincios şi de ajutor, a spus Luca.

— Vă face cinste, a asigurat-o Isolda.

— Şi creşte mare şi puternic, a adăugat Ishraq.

Mama s-a luminat la faţă, mândră de băiatul ei.

— Aşa e, a zis ea. În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi l-a dat.

— Dar aţi mai avut un băiat înaintea lui, a spus Luca şi a pus cana jos. Ne-a povestit că a avut un frate mai mare, a continuat el cu grijă.

O umbră a trecut peste chipul senin şi plăcut al femeii şi dintr-odată ea a părut foarte obosită.

— Am avut. Dumnezeu să mă ierte că l-am scăpat o clipă din ochi.

De cum şi-a adus aminte de el, femeia n-a mai putut să vorbească şi a întors capul să se uite în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Isolda.

— Vai mie, l-am pierdut. L-am pierdut într-o clipită. Dumnezeu să mă ierte pentru ea. Dar eram o mamă tânără şi atât de ostenită, că am adormit şi-atunci el a dispărut.

— În pădure? a întrebat Luca.

Femeia a încuviinţat fără cuvinte.

Isolda s-a ridicat şi, încetişor, a poftit-o pe femeie să se aşeze pe bancă.

— L-au luat lupii? a întrebat ea cu glas scăzut.

— Eu aşa cred, a spus femeia. Chiar atunci se zvonise că umblau lupi prin pădure, de-aia plecasem să caut mielul, nădăjduiam să-l găsesc până la căderea nopţii. A arătat cu mâna spre oile de pe câmp. N-avem turmă mare. Fiecare mieluşel contează pentru noi. M-am oprit să-mi trag sufletul un pic. Băiatul ostenise şi el, aşa că ne-am aşezat să ne odihnim. N-avea nici patru ani, Dumnezeu să-l ierte. O clipă ne-am întins şi eu am adormit. Când am deschis ochii, el nu mai era.

Isolda i-a pus o mână pe umăr ca s-o mai aline.

— I-am găsit cămăşuţa, a continuat femeia cu lacrimi în glas. Dar asta după câteva luni. A dat de ea un băietan care căuta cuiburi de pasăre prin pădure. A găsit-o sub o tufă.

— Avea sânge pe ea? a întrebat Luca.

Ea a scuturat din cap.

— O spălaseră ploile, a spus femeia. Dar am dus-o la preot şi a ţinut o slujbă pentru sufletul lui nevinovat. Preotul a zis să-mi îngrop dragostea pentru el şi să fac alt copil – şi apoi Dumnezeu mi l-a dat pe Tomas.

— Sătenii au prins o fiară despre care spun că este vârcolac, a spus fratele Peter. Vrei să acuzi fiara de uciderea copilului?

Se aştepta ca ea să izbucnească, să învinuiască fără contenire, dar ea l-a privit obosită, de parcă se frământase şi se gândise prea mult timp la asta.

— De bună seamă că atunci când am auzit de vârcolac, m-am gândit că poate el mi l-a luat pe

Ştefan, dar nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă l-a luat un lup. Poate s-o fi rătăcit, o fi căzut în râu şi s-o fi înecat, ori într-o râpă, ori pur şi simplu s-o fi pierdut în pădure. Am văzut urme de lupi, dar n-am văzut urmele băiatului meu. M-am gândit la asta în fiecare zi de-atunci şi tot nu ştiu ce să spun.

Fratele Peter a clătinat din cap şi a strâns din buze, apoi s-a uitat la Luca.

— Vrei să scriu ce a mărturisit şi să-şi pună degetul pe hârtie?

Luca a scuturat din cap.

— Putem să facem asta mai târziu dacă va fi nevoie, a spus el. Apoi s-a înclinat în faţa femeii: Mulţumim pentru ospeţie, gazdă bună. Care ţi-e numele?

Femeia şi-a şters ochii cu colţul şorţului.

— Îmi zice Sara Fairley, a răspuns ea. Soaţa lui Ralph Fairley. Suntem oameni buni, puteţi să întrebaţi, ne ştie toată lumea din sat.

— Vrei să depui mărturie împotriva vârcolacului?

Pe chipul femei a dat să apară un zâmbet încărcat de amărăciune.

— Mi-e greu să vorbesc despre asta, a zis ea cu simplitate. Mă căznesc să nu mă mai gândesc la el. Să fac ce mi-a zis preotul, să-mi îngrop necazul odată cu cămăşuţa băiatului meu şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru al doilea copil.

Fratele Peter a şovăit.

— Cu siguranţă îl vom judeca şi, dacă se

dovedeşte că e vârcolac, o să moară.

Ea a clătinat din cap.

— Băiatul meu nu se mai întoarce, a zis ea încet. Dar m-aş bucura în suflet să ştiu că toţi copiii, şi al meu, sunt ocrotiţi când se duc cu oile la păşune.

S-au ridicat cu toţii şi au plecat. În timp ce mergeau pe cărarea pietroasă, fratele Peter i-a oferit braţul Isoldei, iar Luca a ajutat-o pe Ishraq.

— De ce fratele Peter nu o crede? l-a întrebat Ishraq în timp ce-şi ţinea mâna pe braţul lui şi erau destul de aproape ca să vorbească în şoaptă. De ce este mereu atât de bănuitor?

— Nu este la prima anchetă; a mai călătorit în lume şi a văzut multe. Stăpâna ta, Isolda, s-a arătat foarte bună cu femeia.

— Are suflet bun, a zis Ishraq. Copii, femei, cerşetori, pentru ei are mereu şi punga, şi sufletul deschise. Bucătăria castelului dădea douăzeci de porţii de mâncare pe zi pentru săraci. Aşa a fost ea dintotdeauna.

— Şi a iubit vreodată pe cineva mai mult? a întrebat-o Luca, încercând să pară nepăsător. Ajunseseră la un bolovan mai mare în drum şi Luca a păşit peste el, apoi s-a întors spre Ishraq să o ajute să treacă. Ea a început să râdă.

— Asta n-are a face cu vreo anchetă, i-a spus ea. Apoi, când l-a văzut roşind, a adăugat: Ah, domnule inchizitor! Chiar trebuie să le ştii pe toate?

— Mă interesa doar să…

— Pe nimeni. Trebuia să se mărite cu un grăsan nesuferit şi păcătos, pe care niciodată nu l-ar fi cinstit. Nu s-ar fi înclinat niciodată în faţa lui. Jurământul de celibat l-a făcut cu uşurinţă. Nu i-a fost greu. Îşi iubeşte pământurile şi supuşii. Niciun bărbat nu i-a aprins inima. Ishraq a făcut o pauză ca să-l tachineze. Până acum, a încheiat ea.

Luca a privit în altă parte.

— O tânără atât de frumoasă a hotărât să…

— Întocmai, a spus Ishraq. Dar povesteşte-mi despre fratele Peter. Întotdeauna este atât de nesuferit?

— Acum, avea nişte bănuieli în legătură cu mama băiatului, a explicat Luca. Crede că ea şi-ar fi omorât copilul şi-ar fi încercat să dea vina pe lupi. Eu nu cred, dar, fireşte, prin satele astea uitate de lume, se pot întâmpla multe.

Ishraq l-a contrazis, scuturând din cap cu hotărâre.

— N-a făcut aşa ceva. Femeia aceea se teme de lupi. Nu degeaba ea n-a coborât în sat, deşi toţi ceilalţi au fost acolo să vadă când e adus vârcolacul.

— De unde ştii? a întrebat-o Luca.

Ishraq s-a uitat la el de parcă ar fi fost orb.

— N-ai văzut ce grădină avea?

Luca îşi amintea vag că era o grădină bine îngrijită, plină cu flori şi cu tot felul de ierburi. Avea un strat de legume şi ierburi pentru mireasmă lângă intrarea în bucătărie, iar pe aleea din faţa casei se revărsau tufe de flori şi levănţică.

Erau şi nişte dovleci uriaşi de toamnă într-un răzor şi struguri în bolta de la intrare. Era o grădină de ţară obişnuită: cu plante pentru leacuri tămăduitoare, dar şi care bucurau ochii.

— Sigur că am văzut-o, dar nu-mi amintesc nimic neobişnuit.

Ea a zâmbit.

— Cultiva vreo zece feluri de aconit, în şase culori, iar băiatul avea la pălărie o crenguţă înflorită de aconit. Avea ghivece de flori la toate ferestrele şi la fiecare intrare – n-am mai văzut niciodată atât de multe şi în aşa de multe culori, de la roz până la alb şi violet.

— Şi? a întrebat Luca.

— Cum, nu cunoşti plantele de leac? l-a întrebat Ishraq în glumă. Un mare inchizitor ca tine?

— Nu le cunosc aşa de bine ca tine. Ce este aconitul?

— Numele din popor al aconitului este mărul-lupului, a zis ea. Oamenii îl folosesc de sute de ani împotriva lupilor şi a vârcolacilor. Dacă îl usuci şi-l faci pulbere, poţi să otrăveşti un lup. Dacă-l dai unui vârcolac, poate deveni din nou om. Dacă e prea mult, poate ucide pe loc un vârcolac, depinde de cum a fost preparată planta şi de cât de mult este forţat lupul să mănânce din ea. Un lucru e sigur: lupii nu se ating de ea, lupii nici măcar nu se apropie de ea. Mai repede şi-ar lepăda blana, decât să se atingă de ea. Niciun lup nu poate intra în casa aceea – femeia şi-a construit o fortăreaţă

din aconit.

— Crezi că asta dovedeşte că povestea ei e adevărată şi că se teme de lupi? Că le-a plantat ca să se păzească de lup, în caz că vine după ea?

Ishraq a arătat cu capul spre băieţelul care ţopăia ca un ied înaintea lor, în timp ce îi conducea înapoi în sat, cu o crenguţă de aconit prinsă în panglica pălăriei.

— Aş zice mai degrabă ca să-l apere pe el.

***

Când au ajuns înapoi la han Luca, fratele Peter şi fetele au găsit o mică adunare la poarta grajdului.

— Ce mai e şi asta? a întrebat Luca strecurându-se prin mulţime ca să ajungă în faţă.

Freize ţinea poarta pe jumătate deschisă şi nu lăsa să între decât câte o persoană, care îi punea în palmă un gologan drept plată.

— Ce faci aici? l-a întrebat Luca pe un ton aspru.

— Îi las pe oameni să vadă fiara, i-a răspuns Freize. Dacă tot erau aşa de curioşi, am zis să-i lăsăm s-o vadă. M-am gândit că e spre binele obştesc. Dovedim măreţia lui Dumnezeu arătându-l oamenilor pe acest biet păcătos.

— Şi ce te-a făcut să crezi că este corect să iei bani pentru asta?

— Fratele Peter îşi face mereu griji din cauza cheltuielilor, i-a amintit Freize îndatoritor, arătând cu capul spre secretar. M-am gândit că ar fi bine să contribuie şi fiara la cheltuielile de judecată.

— E ridicol, a spus Luca. Închide poarta. Oamenii n-au voie să între şi să se holbeze la ea. Aici are loc o anchetă, nu este circ ambulant.

— Sigur că oamenii vor să-l vadă, a intervenit Isolda. Dacă ei cred că de ani de zile este o primejdie pentru viaţa lor şi pentru oile lor. Sigur că vor să ştie că a fost prins.

— Atunci, lasă-i să-l vadă, dar nu le mai cere bani pentru asta, a spus Luca nervos. Nici măcar nu l-ai prins tu, de ce să te dai drept stăpânul lui?

— Pentru că eu i-am desfăcut legăturile şi i-am dat să mănânce, a spus Freize pe un ton firesc.

— E liber? a întrebat Luca.

— L-ai eliberat? a întrebat şi Isolda neliniştită.

— I-am tăiat sforile şi am ieşit repede din groapă. Apoi el s-a rostogolit şi s-a târât afară din plase, a zis Freize. A băut apă, a mâncat câte ceva şi acum stă întins pe jos şi se odihneşte. Nu e cine ştie ce de văzut, dar sunt oameni simpli şi pe-aici nu se întâmplă mare lucru. Şi-apoi, pentru copii şi idioţi, intrarea e la jumătate de preţ.

— Aici nu există decât un singur idiot, a rostit Luca pe un ton aspru. Şi nu e din satul ăsta. Lasă-mă să intru, vreau să-l văd.

A intrat pe poartă şi ceilalţi l-au urmat. Freize a strâns liniştit gologanii de la sătenii care mai aşteptau afară, apoi a deschis larg poarta, să între toată lumea.

— Aş face rămăşag că ăsta nu e lup, i-a zis el încet lui Luca.

— Cum adică?

— L-am văzut când a ieşit din plasă. Acum stă încovrigat la umbră şi nu prea îţi dai seama, dar n-am mai văzut aşa o arătare. Are gheare lungi şi coamă şi se tot ridică pe picioarele dindărăt, nu seamănă deloc a lup.

— Şi-atunci ce fel de animal este? l-a întrebat Luca.

— Nu ştiu să zic, a spus Freize. Dar nu seamănă a lup.

Luca a clătinat din cap şi s-a dus spre groapa urşilor. Un şir de trepte din lemn urca spre un postament circular, astfel încât spectatorii care veneau la luptele cu ursul să poată sta în jurul arenei şi să privească peste împrejmuirea din lemn.

Luca a urcat scara şi a înaintat pe postament, să poată să urce şi fratele Peter, cele două fete şi micul păstor.

Animalul se ghemuise lângă peretele din faţă, cu picioarele adunate sub el. Avea o coamă lungă şi pielea înnegrită de soare şi de vânt, decolorată de noroi şi de cicatrici. Pe gât i se vedeau două urme de sfoară şi, din când în când, îşi lingea o labă care îi sângera. Doi ochi negri priveau prin coama încâlcită şi, în timp ce Luca o privea, fiara şi-a arătat colţii şi a mârâit.

— Ar trebui să-l legăm şi să-i crestăm pielea, a fost de părere fratele Peter. Dacă este vârcolac, vom găsi blană de lup sub piele. Asta va fi dovada.

— Ar trebui să-l omorâţi cu o săgeată de argint, a strigat unul dintre săteni. Numaidecât,

înainte ca luna să înceapă să crească. Atunci va deveni mai puternic, ei cresc odată cu luna. Mai bine să-l omorâm acum, cât e prins şi nu are puteri mari.

— Când e lună plină? a întrebat Luca.

— Mâine seară, a răspuns Ishraq.

Băieţelul de lângă ea a luat crenguţa de aconit de la pălărie şi a aruncat-o spre animalul ghemuit pe jos. Acesta s-a retras speriat.

— Uitaţi! a zis o voce din mulţime. Aţi văzut? Se teme de mărul-lupului. E vârcolac. Să-l omorâm pe dată. Ce mai stăm? Să-l omorâm cât e slăbit de puteri!

Cineva a luat o piatră şi a aruncat-o spre el. Lovit în spinare, animalul a tresărit, a mârâit şi s-a tras înapoi, de parcă ar fi vrut să treacă prin peretele înalt al gropii.

Unul dintre oameni i s-a adresat lui Luca.

— Cinstite judecător, noi nu avem îndeajuns argint ca să facem o săgeată. N-aveţi nişte argint pe care să ni-l vindeţi, ca să făurim un cap de săgeată? Ne-aţi face un mare bine. Altfel, ca să trimitem pe careva la Pescara, la cămătarul de-acolo, ne-ar lua câteva zile.

Luca i-a aruncat o privire fratelui Peter.

— Avem ceva argint la noi, a zis acesta precaut. Proprietatea sfântă a Bisericii.

— Putem să vi-l vindem, a hotărât Luca. Dar vom aştepta să se facă lună plină înainte să omorâm fiara. Vreau să văd cu ochii mei cum se preschimbă. Dacă vom vedea că s-a prefăcut în

lup, atunci vom şti că este fiara de care ziceţi şi că putem s-o omorâm.

Omul a încuviinţat din cap.

— Vom face săgeata din timp, să fim pregătiţi.

Apoi a intrat în han împreună cu fratele Peter, ca să tocmească argintul, iar Luca s-a întors spre Isolda, trăgând aer în piept cu putere. Ştia încă din copilărie că se emoţionează uşor.

— Voiam să te rog, adică să zic mai devreme, aici nu au decât o cameră pentru luat masa… de fapt, vreţi să cinaţi cu noi diseară? a întrebat el.

Ea a părut uşor surprinsă.

— Mă gândeam ca eu şi Ishraq să luăm masa în odaia noastră.

— Aţi putea mânca împreună cu noi la masa cea mare, a zis Luca. E mai aproape de bucătărie, mâncarea ar fi mai caldă, abia scoasă din cuptor. Nimeni n-ar avea de ce să se plângă.

Ea s-a îmbujorat şi a privit în altă parte.

— Mi-ar plăcea să…

— Dacă te rog… a spus Luca. Aş vrea să ştiu ce părere ai despre…

N-a mai continuat, neştiind ce să spună. Ea a observat imediat că şovăie.

— Părerea mea despre? l-a întrebat ea cu o privire surâzătoare. Ai hotărât deja ce vei face cu vârcolacul şi curând vei primi porunca pentru următoarea misiune. La ce ţi-ar mai folosi părerea mea?

— Nu ştiu. Nu mai spun nimic, a răspuns el zâmbind mâhnit. Voiam doar însoţirea dumitale.

Călătorim împreună, dumneata, eu, fratele Peter şi Ishraq, Freize, care a jurat să-ţi fie cavaler – m-am gândit doar că ar fi frumos să luaţi masa cu noi.

Ea a zâmbit, văzând cât era de sincer.

— O să fie o bucurie să petrec această seară împreună cu voi, a vorbit ea drept. Îşi dădea seama că voia să-l atingă, să-i pună mâna pe umăr sau să se apropie mai mult de el. Nu credea că era dorinţă ceea ce simţea ea; mai degrabă îi era drag să fie aproape de el, să o cuprindă cu braţul de mijloc, să-şi apropie capul lui brun de al ei şi ea să-i vadă ochii căprui surâzând.

Ştia că asemenea gânduri erau o nebunie din partea ei, că era un păcat să stea aproape de el, un novice al vieţii monahale, că ea însăşi încălca deja jurământul făcut când intrase la mănăstire; aşa că s-a dat înapoi.

— Ishraq şi cu mine vom veni la cină ca de sărbătoare, a zis ea la întâmplare. Ishraq i-a cerut hangiului să ne-aducă în cameră cada pentru îmbăiere. El a zis că e curată nebunie din partea noastră să ne îmbăiem acum, când nici măcar nu e Vinerea Mare – doar atunci se spală ei –, dar noi am stăruit că n-o să ne îmbolnăvim din cauza asta.

— Atunci am să vă aştept la cină, a zis el. Pregătite ca de Sfintele Paşti.

A sărit jos de pe platformă şi a întins mâinile ca s-o ajute să coboare. Ea l-a lăsat să o ia în braţe şi, când el a aşezat-o jos, a ţinut-o puţin mai mult decât era nevoie ca să se asigure că e bine. El a

simţit că ea s-a aplecat uşor spre el, nu se poate să se fi înşelat; dar pe urmă ea s-a îndepărtat şi el a fost sigur că se înşelase. Nu putea să-i citească mişcările, nu-şi putea închipui ce gândea, iar jurământul celibatului nu-i îngăduia să se apropie mai mult de ea. În orice caz, ea spusese că va veni la cină şi că se va bucura să ia masa cu el. Măcar de asta era sigur, se gândea Luca în timp ce Isolda şi Ishraq au dispărut pe uşa hanului.

Luca a ridicat privirea ruşinat, noroc că Freize nu fusese atent la mica lor conversaţie. El urmărea cu grijă mişcările vârcolacului care se învârtea de colo-colo, cum face un câine înainte să se aşeze. Când acesta s-a liniştit şi nu s-a mai mişcat, Freize şi-a anunţat asistenţa puţin numeroasă:

— Gata, a adormit. Spectacolul s-a terminat. Puteţi să veniţi şi mâine.

— Şi mâine vrem să-l vedem gratis, a cerut cineva. E vârcolacul nostru, noi l-am prins, n-ai de ce să ne ceri bani ca să-l vedem.

— Da, dar eu îi dau să mănânce, a zis Freize. Şi stăpânul meu plăteşte ca să fie ţinut. Şi el va cerceta creatura şi-o va omorî cu o săgeată făcută din argintul nostru. Aşa că vârcolacul e al nostru.

Cei câţiva săteni încă mormăiau nemulţumiţi că trebuiau să plătească pentru a vedea fiara, în timp ce Freize i-a gonit din curte şi a închis porţile în urma lor. Luca a intrat în han şi Freize s-a dus la uşa din dos, care dădea în bucătărie.

— Ai ceva dulce de mâncare? a întrebat-o el pe

bucătăreasă, o femeie durdulie şi cu părul închis la culoare, care făcuse deja cunoştinţă cu linguşelile lui Freize. Sau măcar ceva dulce pe jumătate din cât e zâmbetul tău? s-a corectat el.

— Cară-te de-aici, a zis ea. Ce tot vrei?

— O felie de pâine proaspătă cu o lingură de gem ar fi binevenită, a spus Freize. Sau poate nişte prune zaharisite?

— Prunele sunt pentru doamna, a zis ea hotărâtă. Dar pot să-ţi dau o felie de pâine.

— Sau două, a fost de părere Freize.

Ea a clătinat din cap a dezaprobare, dar până la urmă a tăiat două felii groase dintr-o pâine de secară, a trântit pe ele două linguri de gem, apoi le-a pus una peste alta.

— Poftim! Şi să nu mai vii să-mi ceri. Acum pregătesc cina şi n-am cum să stau să-ţi dau şi ţie de mâncare la uşa bucătăriei. N-am mai avut atâţia boieri în casă până acum, unde mai pui că unul a fost trimis chiar de Sfântul Părinte!

Am şi-aşa destulă treabă, nu-mi trebuie să mai stai şi tu pe la uşă toată ziua.

— Eşti o prinţesă, a asigurat-o Freize. O prinţesă tăinuită. Nu m-aş mira deloc să te ia cineva într-o bună zi ca să fii prinţesă într-un castel.

Ea a râs încântată şi l-a împins afară din bucătărie, trântind uşa după el, iar Freize s-a urcat din nou pe platformă să se uite în groapa urşilor, unde vârcolacul se întinsese pe jos şi stătea liniştit.

— Uite-aici, a zis Freize încercând să-l ademenească cu felia de pâine cu gem. Uite – îţi place pâinea cu gem? Mie îmi place.

Fiara a ridicat capul şi s-a uitat prevăzătoare la Freize. Şi-a ţuguiat buzele şi a mârâit uşor. Freize a luat o îmbucătură din cele două felii, apoi a rupt o bucăţică şi a aruncat-o spre animal.

Fiara s-a dat speriată înapoi când bucata de pâine a căzut, dar pe urmă a adulmecat-o şi s-a întins spre ea.

— Haide, a îndemnat-o Freize în şoaptă. Mănâncă. Încearcă. S-ar putea să-ţi placă.

Fiara a amuşinat cu încet, cu grijă spre bucăţica de pâine, apoi s-a apropiat tiptil, mai întâi cu labele mari din faţă, puţin câte puţin, apoi cu tot corpul. A mirosit-o, apoi a lins-o şi a hăpăit-o dintr-o singură mişcare. Pe urmă s-a aşezat ca un sfinx şi se uita la Freize.

— Bravo, a zis Freize, vrând să îi dea curaj. Mai vrei?

Animalul stătea şi se uita la Freize care a mai luat o îmbucătură, a mestecat-o cu poftă, apoi a rupt o bucăţică şi i-a aruncat-o lui. De data asta, animalul nu s-a mai speriat, ci a urmărit cu atenţie bolta făcută în aer de bucata de pâine, apoi s-a repezit spre locul în care căzuse, în mijlocul arenei, apropiindu-se şi mai mult de Freize, care stătea aplecat peste parapet.

A înfulecat pâinea imediat, apoi s-a aşezat pe picioarele dindărăt, cu ochii aţintiţi la Freize. Era limpede că mai voia.

— E bună, a spus Freize, tot cu blândeţe. Acum hai şi mai aproape.

A aruncat ultima bucată de pâine foarte aproape de unde stătea el, dar vârcolacul nu a îndrăznit să se apropie atât de mult. Poftea la bucata de pâine cu gem plăcut mirositoare, dar s-a dat înapoi din faţa lui Freize, deşi acesta stătea foarte liniştit şi îl îndemna în şoaptă.

— Foarte bine. O să vii mai târziu mai aproape, sunt sigur, a zis el încetişor, apoi s-a dat jos de pe platformă şi a văzut că Ishraq îl urmărise în tot acest timp din uşa hanului.

— De ce îl hrăneşti aşa? l-a întrebat ea.

Freize a ridicat din umeri.

— Am vrut să-l văd mai bine, a spus el. M-am gândit să văd dacă îi place pâinea cu gem.

— Dar toţi ceilalţi îl urăsc, s-a mirat ea. Au de gând să-l omoare peste două nopţi. În schimb, tu îi dai să mănânce pâine cu gem.

— Bietul animal, a zis el. Mă îndoiesc că a vrut să fie vârcolac. Pesemne că aşa i-a fost dat. Şi acum trebuie să moară din cauza asta. Nu mi se pare drept.

— Nu este drept, a zis ea răsplătindu-l cu un zâmbet fugar. Şi ai dreptate – probabil că aşa este el. Poate că este doar un animal diferit de ce-am mai văzut noi până acum. Cum ar fi un copil schimbat de zâne: o fiinţă venită din altă parte.

— Şi în lumea asta nu e iubit ce e diferit, a constatat Freize.

— Asta aşa e, a spus fata care, de când venise

pe lume, se deosebise de toţi ceilalţi, cu pielea ei închisă la culoare şi cu ochii negri migdalaţi.

— Lasă, a zis Freize strecurându-şi mâna în jurul taliei lui Ishraq. Eşti o fată cu suflet bun. Ce-ai zice să-mi dai un sărut?

Ea a rămas complet nemişcată, fară să cedeze, dar nici să se îndepărteze din strânsoarea lui uşoară. Calmul ei l-a descumpănit mai mult decât dacă fata s-ar fi smucit de lângă el şi ar fi ţipat. Ea stătea ca o statuie, iar Freize încremenise lângă ea, neîndrăznind să mai facă vreo mişcare, ci mai degrabă vrând să-şi retragă braţul, numai că acum nu mai putea să dea înapoi.

— Ai face bine să-mi dai drumul imediat, a zis ea foarte calmă. Freize, te previn. Dă-mi drumul; altfel, o să-ţi pară rău.

Freize a încercat să râdă, sigur pe el, dar nu prea i-a ieşit.

— Şi ce-o să-mi faci? a întrebat el. O să mă baţi? Cu mare bucurie m-aş lăsa pălmuit de o drăguţă ca tine. Ce zici de asta: dă-mi o palmă şi pe urmă sărută-mă mai bine!

— Am să dau cu tine de pământ, a zis ea calmă şi hotărâtă. Are să te doară şi-ai să te simţi ca un prost.

El strâns-o şi mai mult, acceptând provocarea.

— Ah, domniţă scumpă, nu ameninţa niciodată cu ce nu poţi face, a chicotit el apucând-o de bărbie ca s-o întoarcă cu faţa spre el şi să o sărute.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât el nici

nu şi-a dat seama cum s-a întâmplat. Acum avea braţul în jurul taliei ei şi se apleca să o sărute, peste numai o clipă ea l-a prins de braţ şi l-a răsucit, l-a apucat şi l-a trântit pe spate, de i-a răsunat scăfârlia pe pietrele tari din curtea noroioasă, după care a şi zbughit-o spre uşa hanului.

— De fapt, eu niciodată nu mă laud cu ce nu pot să fac, a zis ea gâfâind uşor. Şi-ai face bine ca de-acum înainte să nu te mai atingi de mine fără voia mea.

Freize s-a ridicat în picioare, şi-a scuturat haina şi nădragii de noroi, apoi a scuturat ameţit din cap. Când s-a mai uitat o dată, a văzut că ea deja dispăruse.

Băiatul de la bucătărie urca anevoie scările, cărând găleţi cu apă caldă, iar Isolda şi Ishraq le luau de la uşa camerei şi le turnau în vasul pentru îmbăiat pe care îl aşezaseră în faţa focului din odaie. Era un vas mare din lemn, cât jumătate dintr-un butoi de vin, iar Ishraq îl căptuşise cu un ştergar şi turnase în apă ulei aromat. După ce au închis uşa şi au tras zăvorul, s-au dezbrăcat şi au intrat în apa caldă din care ieşeau aburi. Isolda a tamponat uşor vânătăile de pe fruntea şi de pe umărul lui Ishraq, apoi a întors-o cu spatele şi i-a aşezat capul pe spate ca să-i spele părul de abanos.

Lumina focului făcea ca pielea lor udă să strălucească, iar fetele vorbeau încet, desfătându-se în apa fierbinte şi la căldura focului jucăuş.

Isolda a uns cu ulei părul negru şi des al lui Ishraq, apoi i l-a prins cu o agrafă în vârful capului.

— Mă speli şi pe mine? a rugat-o ea, apoi s-a întors pentru ca Ishraq s-o săpunească pe spate şi pe umeri şi să-i spele părul auriu şi încâlcit. Mă simt de parcă aş avea pe mine toată mizeria de pe drum, a zis ea, apoi a luat un pumn de sare din vasul de alături, l-a amestecat cu ulei în palme şi a început să se frece pe braţe.

— Chiar că ai în păr o mică pădure, a zis Ishraq scoţându-i din plete crenguţe mici şi frunze.

— Oh, scoate-le! a strigat Isolda. Piaptănă-l, vreau să fie desăvârşit. Mă gândeam să-mi las părul desfăcut în seara asta.

— Îl laşi pe umeri? a întrebat Ishraq, trăgând-o de un zuluf.

— Cred că am voie să-mi port părul aşa cum vreau, a spus Isolda, mişcând uşor din cap. Nu-i treaba nimănui cum îmi port eu părul, e numai a mea.

— Oh, desigur, a fost de acord Ishraq. Şi bineînţeles că pe inchizitor nu-l interesează dacă ai părut ondulat, curat şi lăsat pe umeri sau strâns sub voal.

— El a depus un jurământ de credinţă faţă de Biserică, la fel şi eu, a spus Isolda.

— Tu ai fost obligată să faci acel jurământ, iar acum nu mai are nicio valoare; şi, din câte ştiu, şi la el a fost la fel, a spus Ishraq cu îndrăzneală.

Isolda s-a întors şi s-a uitat la ea, în timp ce şiroaiele de apă cu săpun i se scurgeau pe spate.

— A jurat credinţă Bisericii, a repetat ea fără prea multă convingere.

— A fost dus la mănăstire când era mic şi nu ştia ce legământ face. Dar acum este bărbat în toată firea şi se uită la tine de parcă ar fi un bărbat liber.

Isolda a început să se înroşească încet, de deasupra apei în sus, până la fruntea umedă.

— Se uită la mine?

— Ştii bine că da.

— Se uită la mine…

— Plin de dorinţă.

— Nu poţi să spui aşa ceva, a tăgăduit ea repede.

— Ba uite că spun, a insistat Ishraq.

— Ba nu…

***

Luca ieşise în curte să vadă încă o dată vârcolacul, înainte de cină. Cum stătea el cu spatele la han, a observat la un moment dat în geamul din faţă reflexia fetelor care se îmbăiau. Pe dată şi-a dat seama că trebuia să privească în altă parte, ba, mai mult decât atât, că trebuia să plece imediat şi să între în han fără să se mai uite într-acolo. Ştia că imaginea celor două fete frumoase, îmbăindu-se goale împreună, avea să-i ardă în minte ca o flacără şi că nu va putea să uite niciodată această privelişte: Ishraq răsucind cu degetele ei cafenii o buclă din părul blond al

Isoldei, întinzând balsam pe fiecare şuviţă şi prinzând-o în creştetul capului, apoi acoperindu-i delicat cu săpun spatele, cu pielea lucind ca sideful. Luca a rămas înmărmurit, fără să-şi mai poată lua ochii de la ele, deşi ştia că urmărindu-le pe furiş, păcătuia de neiertat, că astfel le insulta oribil, ba mai rău, săvârşea un act imoral, iar când în sfârşit s-a smuls din locul acela şi a intrat năucit în han, ştia că nu doar o plăcea pe Isolda, că ceea ce simţea el depăşea cu mult grija şi respectul pentru ea – o dorea cu toată fiinţa lui.

***

Atmosfera de la cină a fost greu de suportat, de-a dreptul apăsătoare. Fetele au coborât la masă vesele, cu părul încă ud, îmbrăcate ca de sărbătoare. Doar că au fost întâmpinate de doi bărbaţi abătuţi. Fratele Peter nu era de acord să ia cina toţi patru, iar Luca nu-şi putea scoate din minte imaginea celor două fete în faţa focului, cu părul despletit, ca două sirene.

A salutat-o pe Isolda cu glas gâtuit şi s-a înclinat tăcut în faţa lui Ishraq, apoi s-a întors spre Freize care aducea berea şi turna vinul.

— Pahare! Domniţele au nevoie de pahare.

— Sunt pe masă, le vede orice prost, a răspuns Freize cu răceală. Nici nu s-a uitat la Ishraq, în schimb şi-a frecat umărul, de parcă l-ar fi durut.

Ishraq i-a zâmbit fără niciun fel de reţinere.

— Te-ai lovit, Freize? l-a întrebat ea cu drăgălăşenie.

Privirea pe care i-a aruncat-o el ar fi făcut

orice altă fată să aibă mustrări de cuget.

— M-a lovit un catâr cu copita, a zis el. Un catâr încăpăţânat şi prost, care nu ştie ce-i bine pentru el.

— Atunci, poate că ar trebui să-l laşi în pace, l-a sfătuit ea.

— Aşa am să fac, a zis Freize cu răceală în glas. Lui Freize nu trebuie să-i zică nimeni de două ori. Mai ales dacă o face cu asprime.

— Ai fost prevenit, i-a spus ea sec.

— Am crezut că poate îi era frică, a zis el. Prostului ăluia de catâr. Am crezut că poate e mai încăpăţânat la început. Nu m-aş fi mirat să mă muşte puţin, în semn de dojană şi de încurajare totodată. Dar să dea din copită ca un blestemat de catâr nu m-am aşteptat.

— Ei, acum ştii, i-a spus calm Ishraq.

— Acum ştiu, a încuviinţat el plecând capul cu mândrie jignită.

— Despre ce este vorba? a intervenit Isolda.

— Domniţa ar trebui să vă răspundă, a zis Freize rostind mai apăsat primul cuvânt.

Isolda a ridicat din sprânceană spre Ishraq, dar aceasta şi-a mutat privirea în altă parte, dând de înţeles că nu vrea să vorbească, şi cele două fete n-au mai continuat despre asta.

— Aşteptăm toată noaptea pentru cina asta? a întrebat Luca, apoi şi-a dat seama că vorbise prea tare şi că dăduse impresia de copil răzgâiat. Vreau să spun: Freize, e gata mâncarea?

— Îndată o aduc, stăpâne, a zis Freize,

simţindu-se certat, apoi s-a dus în capul scărilor şi a poruncit să fie servită cina, strigând pur şi simplu după bucătăreasă.

Mai mult cele două fete au vorbit în timpul mesei – despre micul păstor, despre mama lui şi despre cât de frumoasă era casa lor. Fratele Peter abia scotea câte-un cuvânt, arătându-şi nemulţumirea prin tăcere, iar Luca s-a străduit să se poarte firesc şi degajat, dar gândul îi zbura mereu la părul ud şi auriu al Isoldei şi la strălucirea caldă a pielii ei.

— Să-mi fie cu iertare, a zis el la un moment dat. În seara asta sunt cam zăpăcit.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Isolda.

Fratele Peter l-a cercetat cu mare atenţie.

— Nu. Am visat ceva, atâta tot, şi mi-au rămas în minte nişte lucruri, ştiţi cum e. Când nu poţi să-ţi iei gândul de la ceva.

— Ce-ai visat? a întrebat Ishraq.

Luca s-a îmbujorat dintr-odată.

— Nu-mi amintesc prea bine. Sunt doar nişte frânturi.

— Despre ce?

— Nici asta nu-mi amintesc, a bâiguit Luca. Apoi s-a uitat la Isolda: O să râzi de mine.

Ea a zâmbit politicos şi a scuturat din cap.

— Prune zaharisite, a anunţat Freize, aşezându-le pe masă. Mare zarvă la bucătărie din cauza lor. Toţi copiii din sat aşteaptă la uşa din dos să primească şi ei dacă mai rămân.

— Mi-e teamă că pricinuim aici un deranj prea

mare, a spus Isolda.

— În mod normal, petrecerile cu doamne se potrivesc într-un târg mai mare, a ţinut să spună fratele Peter. De-aceea ar trebui să călătoriţi alături de un grup mai mare, în care să fie şi alte doamne.

— Îndată ce vom întâlni o astfel de adunare, o să ne-alipim şi noi, a promis Isolda. Ştiu că ne-am folosit peste măsură de bunătatea voastră călătorind împreună.

— Şi cum v-aţi descurca cu banii? a întrebat cu răutate fratele Peter.

— Am de vânzare nişte pietre scumpe, a spus Isolda.

— Şi au şi caii, a adăugat Freize de la uşă. Patru cai buni pe care pot să-i vândă oricând au nevoie.

— Dar care nu sunt ai lor, s-a împotrivit fratele Peter.

— Sunt sigur că nu *dumneata* i-ai furat de la tâlharii la drumul mare, conaşul n-ar pune mâna, iar eu n-o să opresc nişte cai furaţi, deci pesemne că sunt ai domniţelor şi ele pot să îi vândă, a zis Freize cu hotărâre.

Amândouă fetele au început să râdă.

— Foarte frumos din partea ta, a zis Isolda. Dar mai bine ar fi să-i împărţim cu voi.

— Fratele Peter nu ia nimic de furat, a zis Freize. Şi nici bani de la cine vrea să vadă vârcolacul, căci nu-l lasă cugetul.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat

Peter, pierzându-şi răbdarea, şi abia atunci Luca şi-a ridicat privirea, de parcă abia atunci i-ar fi auzit vorbind.

— Freize, poţi să păstrezi banii de la cine a plătit deja să vadă vârcolacul, dar să nu le mai ceri de-acum încolo. Stârnim zâzanie în sat, iar noi avem nevoie de încuviinţarea şi de bunăvoinţa lor pentru anchetă. Şi de bună seamă că domniţelor trebuie să le rămână caii.

— Înseamnă că avem tot ce ne trebuie, a spus Isolda zâmbind către fratele Peter şi privindu-l cu drag pe Luca. Vă mulţumesc tuturor.

— Mulţumim, Freize, a zis Ishraq încet. Caii au venit când tu i-ai fluierat şi pe tine te-au urmat.

Freize doar s-a frecat la umăr, de parcă l-ar fi secat de durere, apoi şi-a întors capul în altă parte şi nu i-a răspuns.

***

Toţi s-au dus la culcare devreme. În han nu aveau prea multe lumânări şi fetele au luat una ca să-şi lumineze drumul până în odaie. După ce au stins focul din odaie şi au suflat în lumânare, Ishraq a deschis larg obloanele şi s-a uitat în groapa urşilor care se afla chiar sub fereastra lor.

În lumina blândă şi palidă a lunii aproape pline, l-a zărit pe Freize pe parapetul arenei, cu picioarele atârnând înăuntru şi ţinând în mână oase rămase de la cină.

— Haide, vino, l-a auzit ea şoptind. Doar ştii ce bune sunt oasele, sigur îţi plac mai mult decât pâinea cu gem. Ţi-am oprit şi nişte grăsime, nu s-a

răcit încă şi e friptă bine. Hai, vino.

Animalul s-a târât spre el ca o umbră şi s-a oprit în mijlocul arenei, aşezându-se pe picioarele dinapoi ca un câine, cu faţa spre el, cu pieptul palid în lumina lunii, cu coama dată pe spate. Aştepta cu ochii aţintiţi la Freize, uitându-se la resturile de oase din mâna lui, dar neîndrăznind să se apropie.

Freize a lăsat să cadă unul chiar sub picioarele lui, apoi a aruncat altul puţin mai departe şi încă unul şi mai departe, apoi a stat nemişcat când animalul s-a repezit la osul cel mai apropiat de el. Ishraq l-a auzit cum a lins osul, apoi cum l-a ros şi l-a mâncat. Creatura s-a oprit, s-a lins pe bot şi s-a uitat cu jind la următorul os aruncat pe pământul din groapa urşilor.

Nemaiputând să reziste mirosului, s-a apropiat mai mult şi l-a luat şi pe cel de-al doilea.

— Aşa, bravo, a zis Freize, ca să-i dea curaj. Nu-ţi face nimeni nimic, doar mănânci. De ăsta, ultimul, ce zici?

Ultima bucată era chiar sub picioarele lui goale atârnând în interiorul arenei.

— Haide, l-a îndemnat Freize. Hai, vino, ce zici? Vii?

Animalul s-a târât până la ultimul os, l-a înhăţat şi s-a retras, dar numai puţin. Se uita la Freize, iar acesta, fără să-i fie teamă, îl privea şi el.

— Ce zici? a întrebat din nou Freize. Îţi place osul de miel? Ce zici, animăluţule?

— Bun, a rostit animalul cu o voce subţire şi plăpândă, ca de copil. Bun.

***

Ishraq se aştepta ca Freize să sară de pe parapet şi să dea fuga în han, să spună că animalul vorbea, dar, spre mirarea ei, acesta nu s-a clintit. Ea şi-a acoperit gura cu mâna ca să nu-i scape vreun strigăt. Freize stătea încremenit pe parapetul gropii. Nici nu se mişca, nici nu vorbea şi, pentru o clipă, ea s-a întrebat dacă nu cumva el nu auzise sau dacă ea nu auzise bine ori se înşelase cumva. Freize stătea ca o statuie, animalul stătea şi el ca o statuie, privindu-l; lumina lunii s-a însoţit de un lung moment de tăcere.

— E bun, da? a zis Freize cu vocea la fel de liniştită ca până atunci. Şi tu eşti bun. Îţi mai dau şi mâine. Poate nişte pâine cu brânză la micul dejun. Să văd ce pot să-ţi aduc. Noapte bună, animăluţule – sau cum să-ţi zic? Cum te cheamă pe tine, animăluţule?

A aşteptat, dar n-a primit niciun răspuns.

— Mie poţi să-mi spui Freize, a zis omul cu blândeţe către animal. Pot să fiu prietenul tău.

Freize şi-a trecut picioarele de cealaltă parte a parapetului şi a sărit jos, iar animalul a rămas în patru labe ascultând o clipă, apoi s-a întors la adăpostul lui în cealaltă parte a gropii, s-a rotit de trei ori pe loc, aşa cum face un câine, apoi s-a încolăcit ca să se culce.

Ishraq a ridicat privirea spre cer. A doua zi

avea să fie lună plină şi sătenii se aşteptau ca puterea animalului să crească odată cu ea. Oare ce va face atunci creatura?

***

A doua zi dimineaţă, o solie din partea satului a venit la han să le spună străinilor cu politeţe, dar şi cu hotărâre că nu mai trebuia întârziat cu pedepsirea vârcolacului. Oamenii nu pricepeau ce rost are să mai stea de vorbă inchizitorul cu ei şi să scrie toate câte spun. De fapt, tot satul voia să vină la han în seara aceea, când răsărea luna, să vadă cum se preface vârcolacul şi să-l omoare.

Luca le-a ieşit în întâmpinare în curte, însoţit de Isolda şi Ishraq, în timp ce Freize dispăruse în grajduri şi ţesăla caii, trăgând cu urechea la ce vorbeau. Fratele Peter rămăsese înăuntru ca să scrie mărturiile.

Veniseră trei bărbaţi din sat: Ralph Fairley, tatăl băiatului păstor, William Miller, primarul satului, şi fratele acestuia. Toţi erau hotărâţi să vadă cum animalul ia înfăţişare de lup, să-l omoare şi să se încheie cu ancheta. Fierarul meşterea de zor la săgeata de argint în atelierul lui, aşa spuneau.

— Îi pregătim şi groapa, le-a spus William Miller, un bărbat cam la patruzeci de ani, cu faţa roşie şi rotofeie, înfumurat şi semeţ ca orice om de vază dintr-un sătuc. M-am interesat eu de la cineva de încredere şi am aflat că atunci când îngropi un vârcolac neapărat trebuie să fii cu mare băgare de seamă şi să respecţi nişte legi anume,

ca să nu mai învie pe urmă. Şi ca să fim siguri că fiara va rămâne moartă pe veci şi nu se va mai scula din mormânt, am poruncit oamenilor să-i sape groapa la răscruce de drumuri, afară din sat. Îl îngropăm cu un ţăruş înfipt în inimă şi acoperim mormântul cu iarba mărul-lupului. O femeie din sat, bună gospodină, creşte mărul-lupului de ani de zile. Omul şi-a întărit spusele, ca şi când ar fi vrut să-l liniştească pe Luca: O săgeată de argint şi un ţăruş în inimă. Şi pus pe mormânt mărul-lupului. Aşa se face.

— Credeam că aşa se face pentru strigoi, a spus Luca enervat. Credeam că strigoii se îngroapă la răscruce.

— De ce să n-avem şi noi grijă? a zis domnul Miller, ieşindu-şi din piele de încredere în propria judecată. De ce să nu facem treburile cum se cade, acum că l-am prins în sfârşit şi putem să-l omorâm când ne convine? Mă gândeam să-l omorâm la miezul nopţii, cu săgeata de argint. Şi să arătăm şi însemnătatea faptului. Eu însumi o să vin. Mă gândeam să-i înmânez eu arcaşului săgeata de argint şi poate chiar să ţin o cuvântare scurtă.

— Aici nu este bâlci, a spus Luca. Este vorba despre o anchetă, iar eu am fost numit inchizitor de către Sfântul Părinte. Nu pot să primesc aici tot satul, să fiu de acord cu o condamnare la moarte înainte de a încheia cercetarea şi să văd pungaşi care cer un gologan la intrare.

— Un singur pungaş a făcut treaba asta, a

insistat domnul Miller, dându-şi ifose.

Zgomotul făcut de Freize care ţesăla caii şi fluiera printre dinţi s-a înteţit brusc.

— Înţelegeţi că tot satul are nevoie să vadă fiara, să fie martor la moartea ei. Poate că domniile voastre care veniţi de la Roma nu pricepeţi cum vin treburile pe-aici. Dar noi trăim de prea mult timp cu frica în sân. Suntem doar un sătuc, vrem să ne ştim scăpaţi. Trebuie să vedem că vârcolacul a murit şi că putem să dormim din nou liniştiţi în casele noastre.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar eu am mai avut un băiat şi cred că fiara mi l-a răpit. N-aş vrea să se mai întâmple una ca asta. Vreau să-i pot spune nevestei că fiara a murit, a zis Ralph Fairley, tatăl păstoraşului. Dacă Sara ar şti că fiara a murit, atunci nu s-ar mai teme să-l lase pe Tomas, băiatul nostru, cu oile la păşune. Noaptea ar dormi şi ea în pace. De şapte ani de zile o chinuie visele urâte. Vreau să aibă şi ea linişte. Dacă vârcolacul o să moară, poate s-o împăca şi ea cu soarta.

— Puteţi veni la miezul nopţii, a hotărât Luca. Dacă e să se preschimbe în lup, atunci facem cum aţi spus. Şi orice schimbare o să vedem, eu voi hotărî dacă s-a prefăcut în lup. Numai eu voi judeca asta şi numai eu voi hotărî dacă va fi ucis.

— Îmi permiteţi să vin cu un sfat? a întrebat domnul Miller, plin de speranţă. Ca om care a văzut multe şi care e şi în fruntea satului? Să mă consult cu dumneata? Să te ajut să iei o hotărâre?

— Nu, i-a tăiat-o scurt Luca. Nu voi îngădui ca satul să se ridice împotriva unui bănuit şi să-l omoare din teamă şi din furie. Vom cântări bine dovezile şi vom face dreptate. Eu sunt inchizitorul. Eu voi hotărî.

— Dar cine o să tragă cu săgeata? a întrebat domnul Miller. Avem un arc lung, mai vechi, l-a găsit doamna Louisa în podul casei şi i-am pus o coardă nouă, dar nimeni din sat nu ştie să tragă cu arcul lung. Când mergem la război, noi mergem cu cosoare. De zece ani de zile nu mai avem arcaş la noi în sat.

A urmat o clipă de tăcere în care toţi s-au gândit ce e de făcut.

— Ştiu eu să trag cu arcul lung, s-a oferit Ishraq.

— Este o armă puternică, a spus Luca, şovăind. E foarte greu de mânuit, a adăugat el. Nu e un arc pentru femei. Poate că te pricepi la tirul cu arcul, la sporturi femeieşti, dar mă îndoiesc că te pricepi să mânuieşti un arc lung, e cu totul altceva decât trasul la ţintă.

Freize şi-a iţit capul de după uşa grajdului ca să asculte, dar n-a zis nimic.

În loc de răspuns, ea a întins spre Luca mâna stângă. La încheietura degetului mijlociu avea o bătătură, semn pe care îl are orice arcaş şi care-l face de recunoscut mai mult decât orice. Era o bătătură veche, care se face când tragi coada săgeţii peste degetul de ghidare. Numai cineva care trăsese cu arcul săgeţi după săgeţi putea să

aibă mâna aşa bătătorită.

— Pot să trag cu el, a zis ea. Cu arcul lung, nu cu un arc pentru femei.

— Dar cum de-ai învăţat? a întrebat-o Luca retrăgându-şi mâna dintre degetele ei calde. Şi de ce exersezi tot timpul?

— Tatăl Isoldei a vrut să dobândesc toate priceperile pe care le au femeile din ţara mea, chiar dacă am fost crescută departe de ele, a zis Ishraq. Suntem un popor de luptători – femeile luptă cot la cot cu bărbaţii. Suntem un popor dârz, care locuieşte în deşert şi călătoreşte mereu. Putem să mergem călare o zi întreagă. Putem să găsim apa după miros. Putem să găsim vânatul după cum bate vântul. Trăim din vânătoare, crescând şoimi şi trăgând cu arcul. Dacă spun că pot să trag cu arcul, chiar pot să trag cu arcul.

— Dacă zice că poate, înseamnă că poate, a comentat Freize din grajd. Eu, unul, pot să depun mărturie că ştie să se lupte ca un barbar. Nici nu mă-ndoiesc că poate la fel de bine să fie şi un arcaş desăvârşit. Fără putinţă de tăgadă, nu-i defel o domniţă.

Luca se uita nedumerit când la figura supărată a lui Freize, de după uşa grajdului, când la Ishraq.

— Dacă poţi s-o faci, atunci am să te numesc pe tine să ucizi fiara cu săgeata de argint. Eu nu mă pricep. La mănăstire nu aveam nevoie de aşa ceva. Şi nimeni altcineva de-aici nu poate s-o facă.

Ea a încuviinţat din cap.

— Pot să nimeresc animalul, deşi e mic,

trăgând de pe parapetul arenei până în cealaltă parte, unde se ghemuieşte el de obicei.

— Eşti sigură?

— Fără să dau greş, a răspuns ea încrezătoare.

Luca s-a întors către primar şi însoţitorii lui.

— Am să fiu atent la fiară de-a lungul zilei şi când răsare luna. Dacă se va face lup, am să vă chem, şi oricum puteţi veni la miezul nopţii. Dacă voi socoti că este lup după înfăţişare şi din fire, atunci tânăra de-aici îl va ucide. Aduceţi săgeata de argint şi la miezul nopţii nu va mai fi în viaţă, urmând să-l îngropaţi după cum credeţi de cuviinţă.

— Aşa să fie, a zis primarul. A dat să plece, dar dintr-odată s-a întors: Şi dacă nu se-ntâmplă nimic? Dacă nu se preschimbă în lup? Dacă rămâne ca acum, semănând cu un lup, deşi e mic şi sălbatic?

— Atunci va trebui să judecăm ce fel de fiară este şi ce e de făcut cu ea, a spus Luca. Dacă e un animal nevinovat, lăsat de bunul Dumnezeu să fie liber, atunci poate că am să poruncesc să fie lăsat liber în sălbăticie.

— Ar trebui să încercăm şi cu tortura, a propus cineva.

— Eu am să încerc cu Cuvântul, a spus Luca. Este ancheta mea şi aşa voi proceda. Voi căuta dovezi, voi cerceta Scriptura şi voi hotărî ce este. De fapt, vreau să ştiu şi pentru mine ce fel de fiară este. Să fiţi însă pe deplin încredinţaţi că n-am să

vă las cu un vârcolac pe cap. Se va face dreptate; copiii voştri vor fi în siguranţă.

Ishraq a tras cu coada ochiului spre grajd, aşteptând ca Freize să spună că animalul vorbeşte, dar acesta se uita la ea peste poarta grajdului cu o privire de servitor nătâng, care nu ştie nimic şi nu vorbeşte niciodată neîntrebat.

* **

Pe la amiază a sosit la han şi episcopul ţinutului, după un drum de o zi. Venea de la catedrala din Pescara, însoţit de patru preoţi, cinci cărturari şi câţiva servitori.

Luca l-a aşteptat la uşa hanului şi l-a întâmpinat cât a putut de cuviincios. Fără să vrea, s-a simţit copleşit de prezenţa unui episcop întreg, cu experienţă, înveşmântat în straie purpurii şi venind călare pe un catâr alb. Se simţea mărunt în faţa acestui om de cincizeci de ani care avea alături de sine nouă sfetnici şi un şir nesfârşit de servitori.

Între timp, Freize încerca s-o înveselească pe bucătăreasă spunându-i că în seara ce se apropia totul se va sfârşi într-un fel sau altul şi că tot ce mai are ea de făcut e să pregătească o singură cină ca de sărbătoare pentru această nemaiîntâlnită şi aleasă adunare.

— N-am mai avut niciodată atâţia boieri în casă, se frământa ea. Trebuie să trimit să-mi mai aducă nişte pui şi Jonas să mă lase să gătesc din porcul tăiat săptămâna trecută.

— Am să servesc eu la masă şi am să te ajut şi

la bucătărie, i-a promis Freize. Am să iau eu farfuriile, să le aşez dinaintea boierilor. Am să anunţ fiecare fel de mâncare şi am să le spun că aşa bunătăţi n-au mai mâncat în viaţa lor.

— Dumnezeu ştie că tu doar mănânci şi furi mâncare pentru animalul ăla din curte. Asta-mi face mai multe necazuri acum, decât atunci când stătea în pădure.

— Ce zici, îi dăm drumul? a întrebat Freize pe un ton şugubăţ.

Femeia şi-a făcut semnul crucii.

— Ferit-a sfântul, cum să-i dăm drumul? După ce i-a răpit copilul bietului domn Fairley, iar nevastă-sa nu şi-a mai revenit de-atâta amar? După ce-a şterpelit săptămâna trecută un miel şi în săptămâna dinainte o găină, chiar din curte? Nuuu, cu cât îl omoară mai repede, cu atât mai bine. Iar stăpânu-tău mai bine ar porunci să-l ucidă, că altfel oamenii s-or răzvrăti. Poţi să-i spui asta ca din partea mea. Coboară în sat ciobani de la munte şi n-o să le pice bine când or vedea că vine aici un străin care zice că vârcolacul nostru trebuie cruţat de la moarte. Stăpânu-tău ar trebui să ştie că sfârşitul nu poate fi decât unul: fiara tre' să moară.

— Pot să iau osul ăla de costiţă pentru el? a întrebat Freize.

— Păi nu din el gătesc eu supa la episcop?

— Nici nu mai are carne pe el, s-a rugat Freize. Dă-mi-l mie să-l duc animalului. O să-ţi dea Jonas alt os din porcul tăiat.

— Haide, ia-l, ia-l odată, a zis ea, pierzându-şi răbdarea. Şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

— Vin să te ajut îndată ce-i dau fiarei de mâncare, i-a promis Freize.

Ea l-a gonit din bucătărie şi Freize a ieşit în curte, s-a urcat pe platformă şi s-a uitat peste parapet în arenă. Animalul stătea culcat, dar când l-a văzut pe Freize, a ridicat capul şi s-a uitat la el.

Freize şi-a luat avânt ca să se urce pe parapet, trecându-şi picioarele lungi de partea cealaltă, şi s-a aşezat acolo, legănându-şi picioarele deasupra gropii.

— Hei, a zis el cu blândeţe. Bună dimineaţa, animăluţule. Sper că te simţi bine în dimineaţa asta.

Animalul a înaintat puţin spre mijlocul arenei şi a ridicat privirea spre Freize. Ţinându-se bine cu o mână de parapet, Freize s-a aplecat în groapă şi s-a întins atât de mult, până când osul oferit cu cealaltă mână îi atârna mai jos de picioare.

— Vino, a zis el cu blândeţe. Vino şi ia-l. Nici nu ştii cât m-am chinuit să-ţi fac rost de el, de aseară am văzut că l-a curăţat de carne şi atunci mi-am zis să ţi-l aduc ţie.

Fiara a întors puţin capul într-o parte, apoi în cealaltă parte, de parcă ar fi încercat să-i înţeleagă şirul vorbelor. Era limpede că înţelegea tonul blând al vocii, căci se uita cu drag spre Freize cum stătea el pe parapet.

— Haide, zicea Freize. E bun.

Cu grijă, ca o pisică, animalul s-a apropiat pe

toate cele patru picioare. A venit lângă peretele arenei şi s-a aşezat chiar sub picioarele lui Freize. Freize s-a întins spre el şi animalul s-a ridicat încet, a pus labele din faţă pe perete şi s-a înălţat spre el. Stătea mai mult în două picioare decât în patru. Freize s-a stăpânit să nu se tragă înapoi, gândindu-se că animalul îi va simţi frica; dar voia şi să vadă dacă putea să-i dea animalului să mănânce din mâna lui, dacă putea să existe apropiere între această fiară şi om. Ca întotdeauna, era mânat de dragostea lui pentru necuvântătoare, pentru cei slabi şi suferinzi. S-a lăsat în jos încă puţin, iar animalul şi-a întins capul acoperit de păr încâlcit şi a apucat osul cu gura uşurel, de parcă toată viaţa lui fusese hrănit de o mână iubitoare.

Îndată ce-a apucat carnea cu fălcile puternice, a sărit înapoi în patru labe şi a fugit în cealaltă parte a gropii. Freize s-a ridicat şi chiar atunci a văzut-o pe Ishraq cu ochii ei negri aţintiţi asupra lui.

— De ce îi dai să mănânce, dacă tot îl voi omorî diseară? a întrebat ea încet. Ce rost are să fii bun cu el, dacă nu-i decât un animal deja mort, care îşi aşteaptă săgeata?

— Poate că n-o să trebuiască să-l omori diseară, a răspuns Freize. Poate conaşul va vedea că nu-i decât un animal pe care nu-l cunoaştem sau vreo creatură scăpată de la vreun bâlci. Poate va hotărî că e o ciudăţenie, nu fiinţă diavolească. Poate va spune că e un copil schimbat de zâne,

adus printre noi de oameni ciudaţi. Vezi bine că seamănă mai mult cu o maimuţă decât cu un lup. Oare ce-o fi? în ţările pe unde ai fost, în cărţile din care ai citit, n-ai mai întâlnit aşa o arătare?

Ea părea că şovăie.

— Nu, niciodată. Episcopul stă acum de vorbă cu stăpânul tău. Se uită prin tot soiul de cărţi şi de documente să vadă ce-i de făcut, cum să-l judece şi să-l pună la încercare, cum să-l omoare şi cum să-l îngroape. Episcopul a venit cu mai mulţi cărturari care spun că ei ştiu ce trebuie făcut. Ishraq s-a oprit o clipă. Dar dacă vorbeşte ca un creştin, atunci se schimbă treaba. Luca Vero, stăpânul tău, ar trebui să fie înştiinţat despre asta.

Freize a continuat s-o privească fară să clipească.

— De ce crezi tu că poate să vorbească? a întrebat-o el.

Ea i-a înfruntat direct privirea.

— Nu eşti singurul curios în ce priveşte animalul ăsta, a răspuns ea.

** *

Luca a stat toată ziua împreună cu episcopul, preoţii şi cărturarii acestuia, cu masa plină de hârtii cu hotărâri judecătoreşti împotriva unor vârcolaci şi povestiri despre lupi păstrate din timpuri vechi, mărturii lăsate de filosofi greci, traduse mai întâi în arabă, apoi din nou traduse, dar în latină.

— Numai Dumnezeu ştie ce voiau să zică, de fapt, i-a mărturisit Luca fratelui Peter. Sunt zece

idei preconcepute, răsărite din cuvinte, cinci cărturari care să încearcă să desluşească fiecare poveste şi toţi au păreri diferite.

— Trebuie să ne conducem limpede ancheta, a spus îngrijorat fratele Peter. Nu este de ajuns o istorie a tot ce crede fiecare că a văzut, încă de acum sute de ani. Noi trebuie să cercetăm faptele de aici, iar tu – să descoperi adevărul. Nu ne interesează bârfele din Antichitate – noi vrem să strângem dovezi, apoi să judecăm.

Au eliberat masa de hârtii ca să poată lua prânzul şi episcopul a spus o lungă rugăciune de mulţumire.

Ishraq şi Isolda nu au avut voie să asiste la sfătuirile bărbaţilor şi au luat masa în odaia lor ce dădea spre curtea hanului. Se uitau la Freize care stătea pe parapetul arenei cu un taler pe genunchi şi împărţea mâncarea cu creatura aflată la picioarele lui, care se uita în sus din când în când, aşteptând să-i arunce resturi, credincioasă şi supusă ca un câine, şi totuşi nu chiar ca un câine – ci cu un soi de voinţă liberă.

— Sigur e maimuţă, a zis Isolda. Am văzut un desen cu o maimuţă într-o carte de-a tatei.

— Pot să vorbească? a întrebat Ishraq. Maimuţele pot să vorbească?

— După cum arăta, cred că poate să vorbească, avea buze şi dinţi ca noi, iar după ochi părea să aibă gânduri şi dorinţa de a le împărtăşi.

— Eu nu cred că arătarea asta este o maimuţă, a spus Ishraq neconvinsă. Eu cred că arătarea

asta poate să vorbească.

— Ca un papagal? a întrebat Isolda.

Amândouă s-au uitat la Freize care s-a plecat în jos şi la creatura care s-a întins în sus, spre el. Au văzut că Freize i-a dat animalului o coajă de pâine şi o bucată de măr, iar acesta le-a luat cu laba, nu cu gura – le-a luat cu laba şi apoi s-a aşezat pe picioarele dindărăt şi le-a mâncat, ţinându-le la gură ca o veveriţă uriaşă.

— Nu ca un papagal, a spus Ishraq. Eu cred că poate vorbi ca un creştin. Nu se poate să-l omorâm, nu se poate să stăm şi să ne uităm cum îl omoară. E clar că nu este lup, dar ce este?

— Nu noi trebuie să hotărâm ce este.

— Ba da, a spus Ishraq. Şi nu pentru că suntem creștini –– căci eu nu sunt. Nu pentru că suntem bărbaţi – căci nu suntem. Ci pentru că suntem asemenea creaturii: nişte străine de care alţi oameni se tem. Oamenii nu înţeleg femeile care nu sunt nici soţii, nici mame, nici fiice, nici captive. Oamenii se tem de femeile înflăcărate, de femeile cu carte. Eu sunt o femeie tânără, învăţată, cu pielea închisă la culoare, de altă religie decât a lor şi cu o credinţă proprie, şi oamenii din sătucul ăsta se uită la mine la fel de curioşi ca la animalul de-afară. Cum să stau să văd cum îl ucid, doar pentru că ei nu înţeleg ce este? Dacă îi las să-l omoare fară să mă opun, ce i-ar opri să vină să mă ia şi pe mine?

— Vrei să-i spui lui Luca lucrurile astea?

Ishraq a ridicat din umeri.

— Ce folos? El ascultă ce zice episcopul, n-o să mă asculte pe mine.

***

Pe la ceasurile două după prânz, bărbaţii au stabilit ce trebuia făcut şi episcopul a ieşit la uşa hanului să anunţe ce hotărâre s-a luat.

— Dacă animalul se preschimbă în lup la miezul nopţii, atunci femeia eretică îl va ucide cu săgeata de argint, a spus el. Sătenii îl vor îngropa într-o ladă plină cu mărul-lupului la răscruce de drumuri, iar fierarul îi va înfige un ţăruş în inimă.

— O s-aducă soaţa mea iarba mărul-lupului, s-a oferit Ralph Fairley. Dumnezeu ştie că are destulă.

— Dacă fiara nu se preschimbă… Episcopul a ridicat mâna şi a ridicat şi vocea ca să se facă auzit de către mulţimea care începuse să murmure neîncrezătoare. Oameni buni, ştiu că sunteţi încredinţaţi că se va preschimba… dar dacă nu… atunci îl vom preda stăpânirii din sat, lordului şi dumitale, domnule Miller, şi puteţi să faceţi ce vreţi cu el. Omul este stăpân peste dobitoacele pe care i le-a dat Dumnezeu. Însuşi bunul Dumnezeu a hotărât că puteţi face ce vreţi cu această fiară. Este o fiară care umbla liberă şi dădea târcoale satului, voi aţi prins-o şi aţi ţinut-o, Dumnezeu v-a dat în stăpânire toate dobitoacele pământului – puteţi să faceţi cu ea ce doriţi.

Domnul Miller a încuviinţat din cap cu îndârjire. Nimeni nu se îndoia că animalul n-o va mai duce mult după ce va fi dat pe mâna sătenilor.

— Îl vor face bucăţi, i-a şoptit Ishraq Isoldei.

— Putem să-i împiedicăm? a întrebat-o aceasta în şoaptă.

— Nu.

— Iar acum, a continuat episcopul, vă sfătuiesc să vă întoarceţi la treburile voastre până la miezul nopţii, când vom vedea cu toţii fiara. Eu voi merge la biserică să ţin slujba de vecernie şi vă îndemn să vă spovediţi şi să aduceţi daruri Bisericii înainte de a veni să vedeţi grozava apariţie care a fost să vină în satul vostru. Episcopul s-a oprit o clipă, apoi a continuat: Domnul îi va privi cu milă pe cei care în seara aceasta vor lăsa din avutul lor Bisericii, a spus el. Îngerul Domnului s-a pogorât printre voi, se cade să-i aducem laude şi mulţumiri.

— Ce înseamnă asta? a întrebat-o Ishraq pe Isolda.

— Înseamnă: „Plătiţi pentru cinstea de a fi vizitaţi de un episcop”, i-a tălmăcit Isolda.

— Ştii, aşa mă gândisem şi eu.

***

Nu mai aveau decât să aştepte până la miezul nopţii. După cină, Freize s-a dus să-i dea fiarei să mănânce şi ea a venit,

i s-a aşezat la picioare şi se uita la el de parcă ar fi vrut să-i vorbească, dar nu-şi găsea vorbele. La rândul lui, Freize a vrut să prevină creatura în legătură cu ce urma să se întâmple, dar, văzând-o cum îl priveşte prin coama încâlcită, cu ochi căprui şi plini de încredere, şi-a dat seama că nu

ştia cum să-i spună. Când a răsărit luna, bărbatul şi animalul stăteau împreună de veghe, în timp ce episcopul veghea în biserică. Capul leonin al fiarei s-a întors spre Freize, a cărui siluetă întunecată se desluşea mai greu în lumina nopţii şi îi vorbea în şoaptă, sperând să o facă să zică din nou ceva; doar că fiara nu spunea nimic.

— A cam venit timpul să spui cum te cheamă, drăguţule, zicea el încet. Un „Doamne ajută” te-ar scăpa cu viaţă. Sau măcar încă o dată „bun”. Vorbeşte, animăluţule, spune ceva înainte de miezul nopţii. Sau chiar la miezul nopţii. Să spui ceva când o să se uite toţi la tine. Dar vorbeşte. Fă bine şi vorbeşte.

Animalul se uita la el cu o privire mirată, cu capul plecat într-o parte şi ochii strălucind printre şuviţele de păr încâlcit.

— Vorbeşte, animăluţule, l-a îndemnat iar Freize. N-are rost să taci dacă ştii să vorbeşti. Dac-ai spune „Doamne ajută”, pentru toţi ar fi un miracol. Poţi să spui? Zi după mine. „Doamne ajută”.

***

Pe la ceasurile unsprezece, oamenii au început să se adune la poarta grajdului, unii cu cosoare în mână, alţii cu coase şi topoare. Era clar că, dacă episcopul nu va porunci uciderea animalului cu săgeata de argint, oamenii aveau să ia legea în propriile mâini, să-l spintece cu armele lor sau să-l sfâşie cu mâinile goale. Freize se uita de după uşă şi vedea cum mai în spatele mulţimii unii scoteau

pietre din caldarâm cu un cap de topor şi le vârau în buzunarele hainelor.

Ishraq a ieşit din han şi l-a găsit pe Freize aplecat peste parapetul gropii ca să-i dea bestiei să mănânce pâine cu brânză.

— Sigur au să-l omoare, a zis ea. N-au venit pentru judecată; au venit să vadă cum e omorât.

— Ştiu, a răspuns el clătinând din cap.

— Nu ştiu ce fel de animal este, dar un cred că e vârcolac.

El a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, n-am văzut niciodată. Dar ăstuia îi place lângă oameni, nu ucide ca un lup, e mult mai prietenos. E dornic să se apropie ca un câine, temător ca un cal falnic, indiferent ca o pisică. Nu ştiu ce animal e. Dar pun rămăşag pe leafa mea pe un an de zile că e un animal plăcut, iubitor şi credincios. Poate să înveţe şi-şi poate schimba obiceiurile.

— Nu-i vor cruţa viaţa dacă le-aş spune eu una ca asta sau dacă le-ai spune tu, a zis Ishraq.

El a scuturat din cap.

— Nu dacă le-ar spune unul dintre noi. Nimeni nu-i ascultă pe cei neînsemnaţi ca noi. Doar conaşul l-ar putea salva.

— Dar episcopul nu este de partea lui şi nici cărturarii episcopului.

— Dar stăpâna ta i-ar lua apărarea?

Ea a ridicat din umeri.

— Cine să asculte ce zice o femeie?

— Niciun bărbat cu capul pe umeri, a răspuns

el imediat şi s-a bucurat văzând-o că zâmbeşte.

Ishraq s-a uitat spre animal. El a privit-o, iar chipul lui hidos ce se zărea prin coama încâlcită părea aproape omenesc.

— Bietul animal, a spus ea.

— Dacă eram într-o poveste, puteai să-l săruţi, i-a zis Freize. Puteai să te apleci şi să-l săruţi, iar el s-ar fi preschimbat într-un prinţ. Dragostea face minuni cu bestiile, aşa se zice. Ah, dar să mă ierţi, mi-am adus aminte că tu nu săruţi. Zău aşa, tu dai de pământ cu un om bun, numai pentru că s-a gândit că ai putea s-o faci.

Ishraq n-a răspuns tachinării lui, ci a rămas îngândurată preţ de o clipă.

— Ştii ce, tu ai dreptate. Numai dragostea îl poate salva, a spus ea. Asta i-ai arătat din clipa când l-ai văzut prima oară. Dragoste.

— N-aş zice că eu… a dat Freize să spună, dar ea plecase deja.

***

Foarte curând, primarul satului, domnul Miller, a bătut în poarta hanului şi Freize împreună cu servitorul de la han au deschis porţile mari de la curtea grajdului. Sătenii au năvălit înăuntru şi au ocupat locurile pe mesele care înconjurau peretele arenei, aşa cum făceau când era bâlci. Bărbaţii aduseseră cu ei bere, iar nevestele lor sorbeau din cupe, râdeau şi chicoteau. Flăcăii satului veniseră cu iubitele lor, iar bucătăreasa vindea prăjiturele şi plăcinte la uşa bucătăriei, în timp ce slujnicele se învârteau

de colo-colo prin curtea grajdului ca să vândă bere caldă şi vin fiert. Era o execuţie şi o petrecere totodată.

Ishraq a văzut-o pe Sara Fairley care adusese un coş uriaş, plin cu iarba mărul-lupului, urmată de soţul ei care ducea de căpăstru un catâr încărcat cu aceeaşi plantă. Au legat catârul la intrare, apoi au intrat în curte împreună cu băieţelul lor care purta, ca de obicei, o crenguţă de mărul-lupului la pălărie.

— Ai venit şi dumneata, a spus Ishraq cu căldură în glas, ieşindu-i în întâmpinare. Mă bucur că eşti aici. Mă bucur că ai avut tăria să vii.

— Bărbatul meu s-a gândit că trebuie să venim, a răspuns Sara care arăta foarte palidă. S-a gândit că mă voi linişti să văd că fiara a murit, în sfârşit. Toată lumea a venit. Nu puteam să lipsesc, acum când se adună tot satul, că doar şi ei au suferit cu mine. Şi vor să vadă că povestea s-a sfârşit.

— Mă bucur că ai venit, a repetat Isolda.

Femeia s-a căţărat pe masă, iar Isolda a urmat-o şi ea.

— La dumneata este săgeata? a întrebat-o femeia pe Ishraq. Dumneata o să tragi cu arcul?

Tânăra a încuviinţat din cap fără să zică nimic şi i-a arătat arcul lung şi săgeata cu vârf de argint.

— Poţi să-l nimereşti de aici?

— Fără greş, a zis Ishraq cu hotărâre. Dacă se preschimbă în lup, inchizitorul îl va vedea şi îmi va spune să-l ucid, iar eu aşa am să fac. Dar eu nu

cred că este nici lup, nici alt animal asemenea lui. Nu e nici vârcolac şi nici alt animal cunoscut de noi.

— Dacă nu ştim ce este şi n-avem de unde să aflăm ce este, mai bine să-l omorâm, a zis bărbatul cu hotărâre, dar Sara Fairley s-a uitat la fiară, apoi la vârful de argint al săgeţii şi a tresărit uşor. Ishraq o privea stăruitor şi Isolda a pus mâna peste degetele tremurânde ale femeii.

— Dumneata nu vrei ca fiara să fie omorâtă? a întrebat-o Isolda.

Ea a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Nu ştiu sigur dacă ea mi-a luat copilul, nu ştiu sigur dacă e monstrul de care zice toată lumea. Şi parcă are ceva ce-mi stârneşte mila. Sara s-a uitat spre cele două tinere. Poate credeţi că sunt nebună, dar mi-e milă de ea, a spus femeia.

În timp ce vorbea, uşile hanului s-au deschis şi în curte au ieşit Luca, fratele Peter, episcopul, cărturarii şi preoţii. Isolda şi Ishraq au schimbat iute o privire.

— Am să-i zic eu, a spus Isolda, apoi a sărit grăbită de pe postament şi s-a îndreptat spre uşa hanului, croindu-şi drum prin mulţime ca să ajungă la Luca.

— Este aproape de miezul nopţii? a întrebat episcopul.

— Am dat poruncă să tragă clopotul bisericii când va sosi ceasul, i-a răspuns unul dintre preoţi.

Episcopul a înclinat capul spre Luca.

— Cum ai de gând să dovedeşti acest presupus vârcolac? l-a întrebat el.

— O să aştept până la miezul nopţii să văd ce se întâmplă, a răspuns Luca. Dacă se va preschimba în lup, atunci vom vedea limpede. Poate că ar trebui să stingem torţele, pentru ca fiara să simtă întreaga lună plină.

— Aşa să fie. Stingeţi torţele! a poruncit episcopul.

Îndată ce curtea s-a scufundat în beznă, toţi au amuţit, de parcă s-ar fi temut de ce făceau. Femeile au început să şopotească şi să-şi facă semnul crucii, iar copiii mici s-au agăţat de fustele mamelor. Unul dintre ei a început să scâncească încetişor.

— Nici măcar nu-l văd, s-a plâns cineva.

— Ba da, uite-l!

Fiara se retrăsese la locul ei obişnuit cât timp curtea se umpluse cu oameni gălăgioşi; acum, pe întuneric, era greu să-i desluşeşti coama neagră de parapetul din lemn închis la culoare, pielea neagră nu se deosebea de noroiul de pe fundul gropii. Oamenii clipeau şi se frecau la ochi, aşteptând ca lumina torţelor să se micşoreze, când domnul Miller a strigat:

— Se mişcă!

Fiara se ridicase în patru labe şi se uita în jur, clătinând din cap de parcă s-ar fi temut că se apropie o primejdie, dar neştiind ce urmează să se petreacă. Un murmur a străbătut mulţimea adunată în jurul arenei când l-au văzut cu toţii că

se mişcă şi aproape toţi bărbaţii spuneau că trebuie ucis pe loc. Freize a văzut că unii se pregăteau să scoată pietrele pe care le îndesaseră în buzunare şi şi-a dat seama că vor să omoare fiara cu pietre.

Isolda a ajuns lângă Luca şi i-a pus mâna pe braţ, iar el a aplecat capul spre ea ca să audă ce-i spune.

— Să nu ucizi fiara, i-a şoptit ea.

Lângă arenă, Freize a schimbat o privire neliniştită cu Ishraq, a văzut vârful de argint al săgeţii strălucind în arcul pe care aceasta îl ţinea pregătit, apoi s-a întors din nou spre fiară.

— Stai blând, a zis el, dar animalul nu l-a auzit din cauza blestemelor şi vorbelor de ocară din jur şi şi-a tras capul între umeri de teamă.

Greoi şi răspândind un fior, de parcă vestea moartea cuiva, clopotul bisericii a început să bată miezul nopţii. La auzul zgomotului, fiara a tresărit şi a început să-şi scuture coama, ca şi când dangătul de clopot îi răsuna în cap. Cineva a izbucnit în râs, dar vocea îi era sugrumată de frică. Toţi stăteau şi se uitau, în timp ce răsunetul clopotului se pierdea în văzduh, iar luna plină se ridica strălucitoare ca un soare rece peste acoperişul hanului, revărsându-şi lumina peste fiara care, simţindu-se încolţită, nici nu se mai clintea, de speriată ce era.

Dar animalul nu dădea niciun semn că i-ar creşte păr pe corp sau că s-ar face mai mare. Nu i-au apărut colţi şi nu i-a răsărit vreo coadă. Stătea

în patru labe, iar cei care o priveau, dacă se uitau mai atent, puteau să vadă că începuse să tremure ca un pui de căprioară cuprins de ger.

— Se preschimbă? l-a întrebat episcopul pe Luca. Nu văd nimic. Nu văd să facă ceva.

— Doar stă şi se uită în jur, a răspuns Luca. Nu-i creşte părul, deşi luna plină străluceşte chiar deasupra lui.

Cineva din mulţime, un om fără milă, a început să urle în glumă ca un lup şi animalul a întors dintr-odată capul înspre el, ca şi când ar fi crezut că era adevărat, dar pe urmă s-a dat înapoi, când şi-a dat seama că nu era decât o glumă crudă.

— Dar acum se schimbă? a insistat episcopul.

— Nu văd, a spus Luca. Nu cred.

Luca a ridicat privirea spre cer. Un nor, nu mai mare decât un pumn încleştat, începea să umbrească faţa lunii pline, fărâme din el întunecau deja arena.

— Cred că ar trebui să reaprindem torţele, a spus Luca neliniştit. Nu mai avem destulă lumină.

— Se schimbă în lup? a întrebat episcopul, şi mai nerăbdător. Trebuie să le spunem oamenilor ce am hotărât. Poţi să-i porunceşti fetei să tragă în el?

— Nu pot, a răspuns Luca scurt. Ca să fiu drept, nu pot. Nu se preface în lup. Este lună plină, este miezul nopţii, dar nu se preschimbă.

— Să nu-l ucizi, a spus din nou Isolda.

Norul a acoperit luna de-a binelea şi imediat s-a făcut întuneric. Murmurele de nemulţumire ale

mulţimii s-au înteţit într-un un vuiet înfricoşător.

— Trage în el! Trage acum! a strigat cineva.

Se făcuse întuneric beznă.

— Torţele! a strigat Luca. Aprindeţi torţele!

Deodată s-a auzit un ţipăt ascuţit, ca şi când cineva ar fi căzut de la înălţime. A urmat o bufnitură, apoi zgomotul făcut de cineva care se chinuia cu disperare să se ridice în picioare.

— Ce este? Luca şi-a croit drum prin mulţime ca să ajungă în faţă şi şi-a încordat privirea ca să răzbată prin întunericul din arenă. Aprindeţi torţele! Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Ajutor! striga disperată Sara Fairley. Doamne, Dumnezeule, ajută-mă!

Femeia căzuse de pe parapet direct în groapă, iar acum se afla singură în arenă, cu spatele lipit de peretele din lemn, străduindu-se să vadă prin întuneric unde era bestia. Animalul se ridicase deja în picioare, căutând spre ea cu ochi strălucitori. Putea să vadă în întuneric, în timp ce toţi ceilalţi erau ca orbi. O vedea pe femeie cu mâinile întinse în faţă, crezând că astfel se putea apăra de colţii şi de ghearele animalului dacă s-ar fi năpustit asupra ei.

— Ishraq! Trage! a strigat Luca.

Nu reuşea să-i distingă gluga neagră, ochii negri, vedea doar sclipirea vârfului de argint al săgeţii, săgeata pregătită în arc şi aţintită spre umbra întunecată a animalului care începuse să adulmece aerul şi să înainteze şovăind. Apoi Luca

i-a auzit vocea; dar nu-l striga pe el, o striga pe Sara Fairley, care încremenise de groază, cu spatele lipit de peretele arenei.

— Cheamă-l! îi striga Ishraq Sarei. Cheamă animalul!

Prin întuneric s-a zărit chipul alb al Sarei întorcându-se îngrozit spre Ishraq.

— Ce? Femeia era prea speriată ca să mai audă sau să mai înţeleagă ceva. Ce?

— Nu ştii cum îl cheamă? a întrebat-o Ishraq încetişor, ţinând săgeata îndreptată în continuare asupra animalului care se apropia încet.

— De unde să ştiu? a murmurat ea. Scoate-mă de-aici! Pentru Dumnezeu! Ajută-mă!

— Uită-te la el. Uită-te la el cu dragoste. De cine ţi-a fost dor tot timpul ăsta? Cum îl chema?

Sara s-a holbat la Ishraq, de parcă vorbea arăbeşte, apoi s-a întors spre animal. Acesta se apropiase şi mai mult, cu capul plecat, mutându-şi greutatea corpului de pe-o parte pe alta, ca şi când s-ar fi pregătit să se năpustească asupra ei. Se apropia tot mai mult. Începuse să mârâie, arătându-şi colţii galbeni. Ridicase capul, adulmecând în aer frica; se pregătea de atac. A mai făcut trei paşi înainte; mai avea să plece capul, să îşi ia avânt şi să se repeadă la beregata ei.

— Ishraq! Trage în fiară! a strigat Luca. Îţi poruncesc!

— Cheamă-l, a îndemnat-o Ishraq disperată pe femeie. Spune numele care îţi e cel mai scump pe

lume!

În afara arenei, Ralph Fairley s-a repezit spre grajduri strigând să i se dea o scară. Îşi lăsase singur fiul care încremenise de groază pe gardul gropii, cu ochii la mama lui faţă în faţă cu fiara.

Toţi amuţiseră. În lumina tremurândă a celor două torţe, vedeau cum animalul înainta încet spre femeie, cu mişcările obişnuite ale unui lup, cu capul plecat, la nivelul umerilor, cu ochii aţintiţi asupra pradei, apropiindu-se cu mers sinuos.

Freize i-a aruncat o torţă lui Luca şi, chiar când se pregătea să sară în groapa urşilor ţinând în mână o altă făclie, s-a auzit vocea Sarei:

— Ştefan? Tu eşti?

Animalul s-a oprit lăsând capul pe-o parte.

— Ştefan? a şoptit ea. Ştefan, băiatul meu? Ştefan… băiatul meu?

Freize a rămas încremenit pe marginea arenei, văzând cu uimire că animalul s-a ridicat în două picioare, pe parcă şi-ar fi adus aminte mersul, de parcă şi-ar fi adus aminte de femeia care îl învăţase să meargă. Sara s-a dezlipit de peretele arenei şi a pornit spre el cu paşi şovăielnici, cu mâinile întinse.

— Tu eşti, a spus ea uimită, dar pe de-a-ntregul încredinţată. Tu eşti… Ştefan. Ştefan al meu, vino la mine.

El a făcut un pas înspre ea, apoi încă unul, pe urmă a rupt-o la fugă spre ea, ceea ce i-a făcut pe oamenii care priveau să strige îngroziţi, iar pe mama lui să plângă de bucurie, şi s-a aruncat în

braţele ei.

— Băiatul meu! Băiatul meu! striga ea, cuprinzându-şi în braţe fiul speriat şi strângându-i la piept capul cu păr încâlcit. Copilul meu!

El a ridicat privirea şi s-a uitat la ea cu ochii strălucind prin coama de păr încâlcit.

— Mama, a zis el cu glas subţire de copil. Mama.

***

Episcopul l-a luat pe Luca deoparte.

— Dumneata ştiai? l-a întrebat el şoptit şi furios.

— Eu, nu.

— Dar servitoarea dumitale avea săgeata pregătită în arc şi nu a tras. Servitorul dumitale i-a tot dat să mănânce şi l-a ademenit. Trebuie că el ştia, dar ne-a dus de nas.

— Doar aţi văzut că ea aştepta cu săgeata pregătită. Iar servitorul meu voia să sară în arenă, ca s-o apere pe femeie.

— Dar de ce n-a tras? zicea că ştie să tragă cu arcul. De ce n-a făcut-o?

— De unde să ştiu eu? Nu este servitoarea mea. Am s-o întreb ce avea de gând să facă şi-o să trec totul în raportul meu.

— Raportul dumitale e ultima noastră grijă.

— Să-mi fie cu iertare, Eminenţa Voastră, dar pentru mine este prima.

— Dar fiara! Fiara! Am venit aici s-o omorâm, să arătăm lumii triumful Bisericii asupra păcatului. Şi-acum s-a zis cu omorâtul fiarei.

— Fireşte că s-a zis. O să apară totul în raportul meu, a spus Luca. Nu este un animal. Mama lui l-a recunoscut. Ea o să-l ia, îl va îmbăia, îi va tăia părul şi unghiile, îl va învăţa să poarte haine din nou şi să vorbească.

— Şi ce crezi că vei scrie în raport? l-a întrebat episcopul pe un ton tăios. Că ai prins un vârcolac şi, când colo, ce să vezi, nu era decât un băieţel murdar şi sălbăticit. Nici noi, dar nici dumneata n-o să ieşim basma curată din povestea asta.

— Voi spune că erudiţia domniei voastre ne-a dezvăluit adevărul, a spus Luca împăciuitor. Printre mărturiile pregătite de cărturarii domniei voastre s-a numărat şi povestea lui Romulus şi Remus din Antichitate, crescuţi de o lupoaică şi întemeietori ai Romei. Domnia voastră ne-aţi povestit şi alte întâmplări cu copii regăsiţi după ce s-au rătăcit în pădure şi au fost crescuţi de lupi. Biblioteca domniei voastre a păstrat toate aceste istorisiri, înţelepciunea domniei voastre a lucrat şi ne-aţi înştiinţat în legătură cu ce s-ar fi putut petrece aici.

Episcopul a tăcut o clipă, şi-a domolit mânia, apoi şi-a umflat pieptul ţanţoş.

— Oamenii se aşteptau la o execuţie, i-a atras el atenţia. Nu vor înţelege miracolul care s-a întâmplat aici. Voiau moarte, iar dumneata le oferi o repunere în drepturi.

— Aici intervine puterea domniei voastre, a spus Luca repede. Numai domnia voastră puteţi să

le explicaţi ce s-a petrecut. Numai domnia voastră aveţi erudiţia şi priceperea pentru a le spune. N-aţi vrea să le ţineţi o predică? A fost ca în pilda fiului risipitor: fiul pierdut se întoarce, iar părintele său îl vede de departe şi aleargă să-l întâmpine cu dragoste şi cu braţele deschise.

Episcopul a părut că stă să se gândească.

— Au nevoie de îndrumare, a zis el ducându-şi la buze un deget durduliu. Se aşteptau la o condamnare la moarte. E limpede, vor cere moarte. Sunt oameni simplu, neînvăţaţi. Se aşteptau la o execuţie şi vor cere moarte. Biserica îşi dovedeşte puterea condamnându-i la moarte pe răufăcători. Trebuie să părem nişte învingători ai păcatului. Nimic nu aduce mai mulţi oameni la biserică decât arderea pe rug a unei vrăjitoare sau o execuţie.

— Sfinţia voastră, ei s-au rătăcit în bezna propriei lor neştiinţe. Ei sunt oile domniei voastre; călăuziţi-i spre lumină. Spuneţi-le că aici s-a săvârşit un miracol. Un băieţel s-a rătăcit în pădure, acolo a fost crescut de lupi şi a ajuns să semene cu un lup. Dar în timp ce Eminenţa Voastră îl priveaţi, el şi-a recunoscut mama. Cine se poate îndoi că numai un episcop a făcut cu putinţă acest lucru? Ei sunt oameni neştiutori şi temători, iar domnia voastră puteţi să ţineţi aici o slujbă pe care oamenii s-o ţină minte toată viaţa. Nu vor uita niciodată ziua în care episcopul din Pescara a venit în satul lor şi atunci s-a înfăptuit un miracol.

Episcopul s-a ridicat hotărât în picioare şi şi-a aşezat mai bine tichia pe cap.

— Am să le vorbesc de la fereastra camerei de oaspeţi, a zis el. O voi face chiar acum, cât lumea este adunată. Va fi o predică la miezul nopţii, *ex tempore.* Aduceţi torţe să-mi faceţi lumină. Şi scrieţi ce spun.

— Îndată! a spus Luca, apoi a ieşit grăbit din încăpere şi i-a dat poruncă lui Freize. Balconul a fost inundat de lumina torţelor, iar oamenii, forfotind de nelinişte şi de teamă, şi-au ridicat privirile într-acolo. În timp ce atenţia tuturor era îndreptată spre episcop, care a apărut mândru la fereastră, cu mantia şi mitra de purpură, Freize, Ishraq, Ralph Fairley şi fiul lui cel mic au deschis singura intrare în arenă şi s-au dus s-o scoată de acolo pe Sara Fairley, care-şi ţinea strâns în braţe fiul cel mare.

— Vreau să-l ducem acasă, a spus ea cu simplitate către soţul ei. E băiatul nostru, Ştefan, s-a întors printr-un miracol.

— Ştiu, a răspuns Ralph, iar obrajii lui aspriţi de vreme erau scăldaţi de lacrimi. Mi-am dat seama şi eu. De cum l-am auzit spunând „mama”, am ştiut. Era vocea lui.

Ştefan abia putea să meargă; păşea poticnit şi se ţinea de maică-sa, sprijinindu-şi capul murdar de umărul ei.

— Mai bine să-l urcăm pe catâr, a fost de părere Freize.

Au dat jos de pe catâr coşurile pline cu mărul-

lupului, dar tot mai rămăseseră plante agăţate în coama şi pe spinarea animalului. Sara l-a ajutat pe Ştefan să încalece, iar el nici n-a tresărit la atingerea ierburilor sau la mirosul florilor. Ishraq, care privea tăcută din întuneric, a încuviinţat din cap, mulţumită.

Freize a apucând catârul de frâu şi, urmat de familia băiatului, au ieşit cu toţii din sat, urcând micile trepte care duceau pe deal în sus. Sara păşea alături de fiul ei, mângâindu-l şi vorbindu-i ca să-l liniştească.

— Curând ajungem acasă, spunea ea. Ai să-ţi aminteşti casa ta. Patul tău e la fel ca înainte, te aşteaptă şi el. Păpuşica ta Roos – o mai ştii? – E tot pe pernă. Toţii anii ăştia, n-am schimbat nimic în odaia ta. Te-a aşteptat. Şi eu te-am aşteptat mereu.

De cealaltă parte a catârului, Ralph Fairley îşi sprijinea fiul ţinându-şi o mână pe piciorul mic şi ars de soare, iar cealaltă pe spatele plin de răni. Ishraq şi Isolda veneau mai în urmă, împreună cu micul Tomas şi câinele de care era nedespărţit.

Casa avea obloanele închise, căci era noapte, dar când l-au dus pe băiatul-lup înăuntru, el s-a uitat în jur cu ochii mijiţi din cauza luminii focului din vatră, însă fără teamă. Era ca şi cum îşi amintea un vis în care locul acela era casa lui.

— De-acum, e cu noi, le-a spus Ralph Fairley fetelor şi lui Freize. Soţia mea şi cu mine vă mulţumim din inimă pentru tot ce-aţi făcut pentru noi.

Sara i-a condus până la uşă.

— Dumneata mi-ai dat fiul înapoi, i-a spus ea lui Ishraq. Ai făcut pentru mine ce o rugasem pe Maica Domnului să facă. Îţi voi mulţumi toată viaţa.

Ishraq a răspuns cu un gest neobişnuit: şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune, apoi cu vârful degetelor şi a atins fruntea, buzele şi pieptul şi s-a înclinat în faţa femeii.

— *Salaam.* Dumneata eşti cea care a făcut un lucru minunat. Ai avut tăria să-l iubeşti tot timpul, a spus ea. Ai trăit cu durerea în suflet şi-ai încercat să-ţi îngropi suferinţa, şi totuşi ai păstrat odaia şi inima deschisă pentru el. Dumneata ai fost cea care nu a învinuit fiara, atunci când tot satul cerea răzbunare. Ţi-a fost milă de el. Şi tot dumneata ai avut curajul să-i rosteşti numele, deşi credeai că stai în faţa unui lup. Eu n-am făcut decât să te împing în groapă.

— Ia stai, a spus Freize. Tu ai împins-o în groapă lângă fiară?

Isolda a clătinat din cap a dezaprobare, dar se vedea limpede că nu era deloc surprinsă.

Ishraq s-a întors spre Freize.

— Mă tem că da.

Ralph Fairley, ţinându-şi soţia pe după mijloc şi cu celălalt braţ pe Tomas de după umeri, s-a uitat la Ishraq şi a întrebat-o:

— De ce-ai făcut asta? Ai primejduit viaţa soţiei mele şi chiar viaţa ta. Dacă te-ai fi înşelat şi ea ar fi fost rănită, gloata ar fi tăbărât pe tine. Să

fi fost ea atacată şi ucisă de fiară, sătenii te-ar fi omorât şi ţi-ar fi aruncat trupul în groapă, să fie mâncat de lup.

— Ştiu, a răspuns Ishraq. Dar în clipa când mi-am dat seama că este fiul vostru şi ştiind că îmi vor porunci să trag în el, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

Isolda a început să râdă şi şi-a îmbrăţişat prietena.

— Numai tu puteai să faci una ca asta! a exclamat ea. Numai tu puteai să te gândeşti că nu mai era nimic de făcut decât să arunci o femeie cumsecade într-o groapă cu o fiară!

— Era vorba de dragoste, a spus Ishraq. Ştiam că el avea nevoie de dragoste. Ştiam că ea îşi iubea fiul. Şi tu ştiai asta, i-a spus Ishraq lui Freize. Ştiai că numai dragostea poate trece dincolo de învelişul cel mai respingător.

Freize a scuturat din cap şi a ieşit afară, în lumina lunii.

— Să fiu al naibii! a rostit el către cerul care începea să se lumineze. Să fiu al naibii şi iar al naibii dacă pricep ce e în capul femeilor.

***

În dimineaţa următoare, se uitau toţi cum episcopul pleca însoţit de alaiul său, cu preoţii în frunte, călare pe catârii lor albi, cu cărturarii care duceau cărţile lor şi secretarii care deja aşternuseră pe hârtie şi copiaseră predica despre fiul risipitor, despre care s-a spus că a fost desăvârşită.

— A mişcat profund, i-a spus Luca episcopului la plecare. Am consemnat-o în raportul meu. Am şi citat unele părţi din ea. A fost înălţătoare şi convingătoare.

Imediat după plecarea acestuia, au mâncat de prânz şi au poruncit să li se scoată caii în curtea grajdului. Freize i-a arătat lui Ishraq calul ei gata înşeuat şi cu frâul pus.

— Fără şa cu pernă, a zis el. Ştiu că-ţi place să călăreşti singură. Şi Dumnezeu mi-e martor că eşti în stare să ai grijă de tine, ba chiar şi de cal, aş zice eu.

— Dar vreau să merg lângă tine, dacă-mi dai voie, a spus ea.

Freize s-a uitat la ea cu ochii mijiţi, încercând să-şi dea seama dacă glumeşte.

— Nu, a răspuns el după o clipă de gândire. Eu sunt un biet servitor, iar tu eşti o domniţă. Eu am să merg în spate.

— Freize… dar eu n-am vrut nicio clipă să te jignesc…

Când a văzut surpriza şi mâhnirea de pe chipul ei, a zâmbit satisfăcut.

— Acum vezi şi tu, a croncănit el victorios. Acum vezi şi tu cum ce păţeşti dacă dai de pământ cu un bărbat cumsecade – dacă îmbrânceşti femei cumsecade în groapa fiarelor.

Eşti din cale-afară de crudă, aş zice eu. Prea încăpăţânată, aş mai spune. Prea mândră ca să-i fii unui bărbat iubită sau nevastă cumsecade. Cred că vrei cu tot dinadinsul să mori fată bătrână.

Dacă nu cumva arsă pe rug ca vrăjitoare, aşa cum era s-o păţeşti.

Ea a ridicat mâinile în sus în semn că se predă.

— E clar că te-am supărat… a dat ea să zică.

— Să ştii că da, a întrerupt-o Freize, ţinându-se băţos. Şi de-aia am să merg în spate, ca un servitor, iar tu n-ai decât să mergi în faţă, ca o domniţă straşnică şi cu nasul pe sus, ca o femeie care nu ştie rostul ei pe lume şi nici pe-al altora. O femeie care dă cu bărbaţii de pământ şi cu femeile în groapa fiarelor şi stârneşte tot felul de necazuri. Tu ai să mergi în faţă, ţanţoşă ca un episcop, şi-om vedea noi cine va fi mai fericit.

Ishraq a plecat capul sub potopul de vorbe, apoi a încălecat pe cal fară să răspundă. Era limpede că nu te puteai înţelege cu Freize cât timp era furios.

Isolda a ieşit din han şi Freize a ajutat-o să urce în şa, apoi a ieşit şi Luca însoţit de fratele Peter.

— Încotro? l-a întrebat Ishraq pe Luca.

Acesta a urcat pe cal şi a venit lângă ea.

— Cred că spre răsărit, a răspuns el. Apoi uitându-se la fratele Peter: Aşa este?

Fratele Peter şi-a pipăit buzunarul hainei în care ţinea scrisoarea.

— Pe scrisoare spune „nord-est”, dar abia mâine dimineaţă, la Pescara, dacă dă Domnul şi ajungem acolo, o voi deschide.

— Primim o altă misiune? a întrebat Luca.

— Da, a răspuns fratele Peter. Acum ştiu doar că trebuie să ajungem la Pescara, nu şi ce poruncă vom primi şi încotro ne vor fi îndreptaţi paşii.

S-a uitat spre Isolda şi Ishraq.

— Să înţeleg că domniţele vor călători împreună cu noi până la Pescara?

Luca a încuviinţat din cap.

— Şi acolo ne vom despărţi? a insistat fratele Peter.

— Aş vrea eu mai repede, a spus Freize cocoţat pe piedestalul pentru încălecat, ca să strângă mai bine chinga, apoi a urcat pe cal. Că poate i-o veni vreun gând să mă arunce în râu – sau în mare, când om ajunge acolo, şi de bună seamă că ar fi în stare, dacă şi-ar pune în minte una ca asta.

— Ne despărţim când vor găsi alţi tovarăşi de drum, oameni de încredere, a spus Luca. Aşa ne-am înţeles.

Dar şi-a mânat calul lângă Isolda şi a pus mâna peste mâinile ei, în care fata ţinea hăţurile.

— Vrei să rămâi cu noi? a întrebat-o el încet. Cât timp avem acelaşi drum.

Din zâmbetul cu care i-a răspuns, a înţeles că accepta.

— Rămân cu voi, a promis ea. Cât timp avem acelaşi drum.

Micul alai format din Luca şi Isolda, fratele Peter şi Ishraq, urmaţi de Freize, înconjurat de caii lui iubiţi, a ieşit la trap din curtea hanului, fără să ştie încă încotro vor ajunge ori ce urma să

facă, şi a pornit-o către nord-est, spre Pescara – şi spre ce îi aştepta mai departe.

NOTA AUTOAREI

A fost o mare bucurie pentru mine să scriu această carte şi sper că şi voi aţi citit-o cu aceeaşi plăcere cu care am scris-o eu. Luca Vero este un personaj pur imaginar, la fel Isolda şi Freize. Personajul Ishraq, deşi inventat, a fost inspirat de numeroşi bărbaţi şi femei care au avut curajul de a se aventura în lumea creştină, deşi aparţineau altor religii: evrei, musulmani, unii chiar din ţinuturi mai îndepărtate.

Ce înseamnă această carte pentru voi, dragi cititori, rămâne să decideţi singuri. Mulţi o vor citi, sper, de plăcere şi cu plăcere şi se vor bucura să se alăture unor personaje tinere, înflăcărate, care călătoresc într-o lume necunoscută, unde se confruntă cu propriile temeri şi unde ajung să-şi cunoască propriile forţe. Poate că unii dintre cititori vor să afle mai multe despre lumea Ordinului întunericului.

Ordinul întunericului este inspirat de Ordinul Dragonului, întemeiat în secolul al XV-lea şi care a avut ca scop ocrotirea creştinătăţii de expansiunea Imperiului Otoman, ce părea de neoprit. Unul dintre personajele care îşi vor face apariţia în poveste în volumele viitoare a fost introdus în acest Ordin de către tatăl său încă de când era copil, pentru ca mai târziu să devină

comandantul său, luptător la hotarele lumii creştine.

Misiunea încredinţată lui Luca – aceea de a găsi semne care prevesteau sfârşitul lumii – este o versiune fictivă a neliniştii resimţite de majoritatea creştinilor după căderea Constantinopolului. Apariţia a tot felul de fenomene ciudate pe tot cuprinsul Europei din acea vreme arată că oamenii se temeau că multe se puteau întâmpla – şi chiar se întâmplau. Totodată, a fost o perioadă când superstiţiile erau în floare. Oamenii credeau cu tărie că mai exista o altă lume, nevăzută, întrezărită uneori, care adesea le ameninţa viaţa. Pentru noi, cei care astăzi trăim într-o lume în care încercăm să măsurăm şi să înţelegem totul, e greu de imaginat cum era să nu ai o explicaţie pentru fenomene obişnuite cum ar fi boala, tunetul sau eclipsa, în timp ce existenţa îţi este zdruncinată de moartea cuiva drag, casa se cutremură din cauza unui tunet sau ziua se face noapte când luna acoperă soarele.

Isolda este o fată obişnuită din vremea aceea, soarta ei fiind hotărâtă doar de tatăl ei, iar după moartea acestuia, de fratele ei sau de un alt bărbat care îi era rudă. Din punct de vedere legal, ea nu avea dreptul să vândă ori cumpere pământ sau o proprietate şi tot ce moştenea revenea automat soţului ei, prin căsătorie. Practic, ea nu avea drepturi: tatăl sau soţul avea dreptul legal să o bată; putea să aibă sau nu grijă de ea, după

dorinţă. În aceste condiţii, probabil că viaţa la mănăstire era de preferat în locul unui soţ abuziv – şi aşa a ales Isolda. Într-o mănăstire, exista posibilitatea unei cariere (cum este cazul maicii econoame, care intră de mică în viaţa monahală şi avansează în funcţie) şi şansa de a-ţi organiza viaţa după regulile stricte ale ordinului. Aici multe femei se bucurau de educaţie aleasă şi multe trăiau o experienţă religioasă profundă.

La fel se întâmpla şi cu băieţii provenind din familii sărace, care aveau şanse la o viaţă mai bună dacă erau acceptaţi într-o mănăstire, iar unul ca Luca – înzestrat cu calităţi ieşite din comun – ar fi avut putut deveni cu uşurinţă slujbaşul sau secretarul unui nobil care îşi alegea administratorii din rândurile Bisericii. Dacă Luca ar fi rămas în sânul Bisericii, ar fi putut deveni un înalt demnitar bisericesc. Fratele Peter este un astfel de prelat; deşi dintr-o familie săracă, el creşte în sânul Bisericii. Luca nu va urma aceeaşi cale fiindcă descoperă multele înşelătorii din bisericile medievale. Oamenii doreau să vadă miracole, drept care clericii mincinoşi le ofereau rămăşiţe de sfinţi care n-aveau cum să fie adevărate, ori statui care lăcrimau, dar care nu erau în realitate decât nişte jucării mecanice contrafăcute. Am amintit doar câteva dintre superstiţiile vremii, promovate de Biserică pentru a stoarce bani de la credincioşi.

Freize este, la prima vedere, un băiat sărac obişnuit. El intră la mănăstire ca mirean – nu

călugăr, ci persoană care pur şi simplu munceşte la mănăstire la fel cum ar fi muncit într-o casă de nobili. Are darul de a şti cum să se poarte cu animalele şi o judecată sănătoasă. În lumea medievală, el ar fi fost extrem de sărac. Dacă n-ar fi reuşit să găsească un loc de muncă la mănăstire, probabil că ar fi fost nevoit să muncească la câmp şi ar fi fost considerat servitor, un fel de proprietate a vreunui nobil înstărit care stăpânea totul pe domeniul lui.

Ishraq este, poate, cel mai neobişnuit personaj dintre toate. Adusă în Europa din Orientul Mijlociu de către Lordul Lucretili, ea a fost crescută ca însoţitoare şi protectoare a fiicei acestuia, fiind instruită în tehnici de luptă, medicină şi în alte discipline. Ea rămâne la periferia societăţii, ca fiind eretică. În epoca medievală, creştinii considerau necredincios pe oricine nu accepta Biblia alături de ei, iar sufletul necredinciosului era condamnat să ardă în iad. Dacă cineva voia să o condamne pentru erezie, ea putea fi arsă pe rug de către Biserică, dar, cât timp nu-şi făcea duşmani, putea să rămână în societate, chiar dacă oamenii o tratau ca pe o curiozitate. Foarte probabil că în Europa existau mult mai mulţi eretici – mauri, africani şi oameni de alte rase şi religii – decât s-a spus.

Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre cadrul istoric al acestei poveşti, cu detalii minunate despre cum se încălţau şi se îmbrăcau oamenii în epoca medievală, ce mâncau, cum se spălau şi

cum făceau curte unei femei – aproape orice! —, vizitaţi site-ul www.orderofdarkness.com. Sau puteţi căuta şi singuri; multe lucruri despre care am vorbit aici se găsesc în alte cărţi sau pe Internet. De asemenea, există şi câteva informaţii pe care profesorii le pot prezenta elevilor la orele de curs şi care pot fi descărcate de pe www.orderofdarkness.com sau www.simonandsuchster. co. uk.

De ce această carte este diferită de romanele mele istorice? în general, romanele istorice se bazează pe tot ce ştim despre o persoană reală, despre viaţa ei şi epoca în care a trăit. Cartea de faţă are în vedere patru personaje pur fictive şi lumea în care trăiesc ele. Ea reflectă realitatea istorică a epocii lor, însă, fireşte, doar nişte eroi imaginaţi pot avea o existenţă atât de palpitantă! De ce am scris această carte? Nu pentru că aş fi renunţat să mai scriu biografii romanţate – am mai publicat o carte în acest an, *Fiica eminenţei cenuşii,* dar m-am gândit că ar fi amuzant să scriu ceva cu rădăcini foarte exacte în cronici istorice. Am scris-o din plăcere şi sper să vă placă şi vouă.

PHILIPPA GREGORY
Februarie 2012
Anglia

BIBLIOTECA POLIROM JUNIOR

Copilul zânelor, primul volum din seria „Ordinul Dragonului", descrie misterioasele aventuri ale lui Luca Vero, un tânăr cu însuşiri nebănuite, şi ale Isoldei, o frumoasă fată de şaptesprezece ani închisă într-o mănăstire de un frate avar.

„*Copilul zânelor* este o carte stranie... Ea te pune în pielea unor personaje istorice şi, prin scenele pe care le regizează, te ajută să înţelegi momente din istoria medievală care altfel ar fi rămas necunoscute."

The Guardian

„Misiunea încredinţată lui Luca – aceea de a găsi semne care prevesteau sfârşitul lumii – este o versiune fictivă a neliniştii resimţite de majoritatea creştinilor după căderea Constantinopolului."

Philippa Gregory

ISBN 978-973-46-3337-1

www.polirom.ro

Carte publicată şi în ediţie digitală

